

Z ráje do ráje

*"A mámet' přepevnou řeč prorockou,
kteréžto že šetříte jako svíce
v temném místě svítící,*

*dobře činíte,
až by se den rozednil,
a dennice vzešla v srdcích vašich."*

2 Petrova 1, 19

- Zlatá střední cesta
- Vidění o boji
- Setkání s krizí
- Zkušební kámen
- Také já jsem prorok
- Svod ve jménu Ježíše Krista
- Věk církevní zábavy
- Nadešel čas pro přímá svědectví
- Vyjděte z něho, lide můj!
- Kurzy Alfa
- Co dělat
- a jiné

Zlatá střední cesta

JAROSLAV JUŘICA

5M 28, 14: „*A neuchýlíš se od žádného slova, kteráž já dnes přikazuji tobě, ani na pravo, ani na levo, odcházeje po bozích, abys jim sloužil*“.

Byl jsem přítomen krátkému zamyšlení kazatele na tento verš. Poukázal na extrémní liberalistů na jedné straně a na extrémní konzervativců na straně druhé. Pokusil se najít řešení pro soužití obou skupin. Použil k tomu citovaný verš. Smysl celé úvahy byl, že je dobré vzít něco zleva, něco zprava a jít zlatou střední cestou. Jinak řečeno, cestou nejmenšího odporu. Čas vše vyřeší. Proč se dostávat do střetových situací.

Vraťme se k úvodnímu verši. K plnému pochopení významu verše bude dobré přečíst si tuto kapitulu od začátku. Již sám nadpis kapitoly zní: „*Požebnění plnitelům a zlořečení přestupníkům zákona*“. Verš 10. nám objasňuje, že poslušnost Izraele povede k tomu, že všechny okolní národy se ho budou bát, a bude na něm zřetelně vidět, že je to Boží národ. Od začátku Bůh zamýšlel, aby Izrael ukazoval okolním národům na živého Boha a odvedl je od modloslužby.

5M 28,13: „*I ustanoví tě Hospodin za hlavu a ne za ocas, a budeš vždycky vyšší a nikdy nižší, když poslouchati budeš přikázání Hospodina Boha svého, kteráž já dnes tobě přikazuji, aby ostríhal a činil je*“.

Verš 14. předchází verš 13., ve kterém se říká, že tě Hospodin ustanovil za hlavu a ne za ocas. Národ izraelský měl mít vedoucí úlohu mezi národy a neměl být přívěskem. Ale bylo to podmíněno: „*Budeš-li poslouchati přikázání Hospodina Boha svého, která já přikazuji tobě, abys jej ostríhal a činil je*“. A pokračuje dále: „*Neuchýlíš se od žádného slova ani na levo, či napravo*“. Posud' sám milý čtenáři, jedná se o střední cestu? V žádném případě, Bůh ti sice dává možnost výběru, ale ve smyslu plnění jeho požadavků nebo neplnění. Nejde zde v žádném případě vzít jen trošku z Desatera a trošku od satana a jeho přísluhovačů. Bud' a nebo. Nemylme se, žádná střední cesta neexistuje. Satan neustále našeptává a tvrdí to, co již prohlašoval před vzpourou v nebi. Totiž, že Boží zákon je nespravedlivý a nedá se dodržet. Sobota? Neber ji tak vážně. Bůh to tak přísně nemyslel. Začátek sobotního dne, snad práce v pátek na odpolední směně, sobotní nákupy, jít si sednout v sobotu odpoledne do restaurace, nebo po dopolední pobožnosti v zimě vyrazit přímo s lyžemi na sjezdovku, to nevádí. A co cestování v sobotu na dovolenou do cizích zemí?

„*Modlete se, aby vaše utíkání nebylo v zimě ani v sobotu*“. Dalo by se uvést další množství příkladů satanova našeptávání a svádění. Nechci nikoho obviňovat. Všichni máme Bibli, známe Boží požadavky i naše povinnosti k Bohu. Nebo povinnosti nemáme žádné, a má je jen Bůh k nám?

Snad si někteří řeknou, že to ale vše platilo pro starý Izrael. Pro nás tyto požadavky neplatí. Za nás zemřel Ježíš Kristus, který naplnil zákon, my ho již nepotřebujeme plnit. Co nám říká apoštol Pavel u Ř 8,4?: „*Aby spravedlnost zákona vyplněna byla v nás, kteráž nechodíme podle těla, ale podle Ducha*“. Aby spravedlnost zákona byla vyplněna v nás To znamená, že i já musím zákon naplňovat. Zákon nebyl nikdy zrušen, ale v Nové smlouvě je znovu autoritativně potvrzen a Ježíšem Kristem rozšířen.

Není to dávno, kdy v sobotní škole se jedna sestra divila, že desatero Božích přikázání je pro nás závazné. Byla kazatelem vyučena a s Desaterem seznámena v tom smyslu, že má jen doporučující úlohu.

Přečteme si, co píše apoštol Jan v 21. kapitole 6 verši: „*On pak řekl jim: Zavržtež síť na pravou stranu loď, a naleznete. I zavrhl, a hned nemohli ji táhnout pro množství ryb*“. Petr se večer vydal s několika jinými učedníky lovit ryby. Lovili celou noc a ráno se vrátili s prázdnou. Přitom Petr byl povoláním rybář. Když se vrátili, stál na břehu jeden muž, kterého neznali. Ten jim dal radu a oni ho poslechli. Rada byla jednoduchá. *Hod'te síť na pravou stranu loď*. Pro rybáře k nepochopení. Loď široká snad dva, nebo tři metry, téměř u břehu a k tomu pokročilá dopolední doba. Udělali, co jim bylo řečeno a síť nemohli vytáhnout, protože byla plná ryb. Pak teprve poznali Ježíše. Proč uposlechli v jejich očích nesmyslnou radu, aniž by kladli otázky, nebo i odporovali? Poznali působení Božího ducha a podřídili se Jeho vůli? Na tomto místě se přece měli setkat s Ježíšem.

Zamyslím se nad tím, proč si mnohdy říkám, Pane, ono to tak nejde, udělejme to tak a tak, nebo udělejme úplně něco jiného. Učedníci nehodili síť na záď loď nebo na její levou stranu, ale tam, kde jim bylo řečeno. Nevymýšleli jinou cestu, která by snad byla v jejich očích logická, jednoduchá, přijatelnější atd. Neřekli, my nejsme žádní začátečníci, my jsme profesionálové.

Dnes bychom si mohli říci, jsem již 20, 40 i více let pokřtěný, studoval jsem teologii, dosáhl jsem dvojnásobného doktorátu, profesury atd. Nechci tím říct, že takové lidi nepotřebujeme, ale chtěl bych jen připomenout, že máme dávat dobrý pozor na jejich výklady Písma. Nebudeme souzeni, zda jsme uvěřili výkladu toho, či onoho doktora nebo kazatele, ale podle toho, co po nás požaduje Bůh ve Slově Božím. Vlastníme Bible a můžeme denně studovat tak, jak to dělali Berienští.

Závěr: Bible učí jen o dvou cestách, široké, vedoucí k zahynutí a úzké, vedoucí k životu věčnému.

Z ráje do ráje Extra

Impressum

Zvláštní vydání nezávislého časopisu „Z ráje do ráje“ – Extra, je určeno jen pro členy CASD. Neslouží k misii. Časopis chce představit některé skutečnosti, které zarmocují mnohé členy církve. Nedělá si nárok na provedení jakýchkoliv změn v církvi. Snad je to jen hlas volající na poušti. Pokud vám časopis něco přinesl, nabídněte ho těm bratřím a sestrám, kteří ho nečetli. Další výtisky si můžete objednat na adrese redakce.

Redakce:
Jaroslav Juřica

Vydavatel:
video-musik.de

Layout: Lydie Bendová

Adresa redakce:
Jaroslav Jurica
Lubenská 630
739 11 Frýdlant n/Ostr.
E-mail: jaromar66@online.de
Tel.: 0049 8031-94 122 91
Fax: 0049 8031-206 83 98

Bankovní spojení:
Komerční banka Frýdek Místek
Číslo účtu: 86-5795310207/0100
Var. Symbol: 2006; Konst. Symbol:308
IBAN: CZ660100000865795310207
BIC:KOMBCZPP

obsah

2	Zlatá střední cesta Jaroslav Juřica	<i>úvodník</i>
4	Vidění o boji E. G. White	<i>téma</i>
6	Varování, kterému každý z nás musí porozumět Alberto Rosenthal	<i>nejvyšší čas</i>
8	Ježíš a hříchy Božího lidu R. H. Pierson	<i>Ježíš vysvobodí z hříchu</i>
16	Zkušební kámen autor neznámý	<i>naplnění plnou mocí Ducha svatého</i>
18	Také já jsem prorok S. K. Pipim	<i>pozor na „proroky“</i>
22	Svod ve jménu Ježíše Krista S. K. Pipim	<i>naslouchej pozorně</i>
26	Věk církevní zábavy Ota Vožeh	<i>Ko 1,9-13</i>
28	Vyjděte z něho, lide můj Küsel	<i>Babylon</i>
33	Nadešel čas pro přímá svědectví J. Crews	<i>příprava</i>
34	Počtení růst církve Ota Vožeh	<i>dá Bůh, budeme-li věrni</i>
37	Jsmo u pramene a přesto žízníme Jaroslav Juřica	<i>po hmotné stravě</i>
39	Co dělat? Samuel Daniel	<i>hledat hloubku pravdy Boží</i>
41	Neuveřejněný dopis Ota Vožeh	<i>kurzy Alfa (Advent 07/04)</i>
42	Kurzy Alfa Jaroslav Juřica	<i>informace</i>
46	Blížící se krize E. G. White	<i>výzva k hlasitému volání</i>

"Pomniž tedy, co jsi přijal a slyšel,
a ostříhej, a čiň pokání.
Pakli bdíti nebudeš,
přijduť na tě jako zloděj, a
nezvíš, v kterou hodinu na tě přijdu."

Zjevení 3, 3

VIDĚNÍ O BOJI

E. G. White

Ve vidění jsem spatřila dvě armády ve strašném boji. Jedna armáda šla pod prapory se znamením světa; druhé vojsko šlo pod krví skropeným praporem knížete Imanuele. Prapor za praporem padal do prachu a skupina za skupinou z Božího zástupu přecházela k voju nepřítele a zase četa za četou z řad nepřátel přecházela k Božímu lidu, zachovávajícímu příkázání. Anděl, letící prostředkem nebe vložil do mnohých rukou prapor Imanuele, zatímco jiný anděl volal silným hlasem: „Vystupte a seřaďte se. Všichni, kdo jsou věrní příkázáním Božím a svědectví Kristovu, ať zaujmou svá místa. Vyjděte z prostředku jejich a oddělte se, nedotýkejte se nečistého a já vás přijmu, budu vaším Otcem a vy mi budete jako synové a dcery. Všichni kdo chcete pojděte na pomoc Hospodinu, na pomoc proti mocným.“

Boj zuřil. Vítězství kolísalo z jedné strany na druhou. Bojovníci kříže potom ustoupili, jako když praporečník zemdlívá, ale jejich zdánlivý ústup jim dopomohl k výhodnějšímu postavení. Bylo slyšet radostné volání. Chvalozpěv se nesl k Bohu a hlasy andělů umocnily tento zpěv. Kristovi bojovníci vztyčili svůj prapor na hradbách pevnosti, kterou až dosud ovládal nepřítel. V boji velel Vůdce našeho spasení a posílal pomoc svým vojákům. Jeho moc silně působila a povzbuzovala je, aby dovedli boj až k branám. Ve spravedlivém boji je učil velikým věcem, a krok za krokem je vedl k vítězství.

Vítězství bylo nakonec dosaženo. Armáda, která bojovala pod heslem: „Za příkázání Boží a víru Ježíšovu“ vítězoslavně jásala. Kristovi bojovníci byli těsně u bran města a město radostně vítalo svého Krále. Bylo zřízeno království pokoje, radosti a věčné spravedlnosti.

Církev nyní bojuje. Stojí proti světu ležícímu v temnotě husté jako o půlnoci a cele oddanému modlářství. Přejde však den, kdy boj skončí a vítězství bude dosaženo. Potom se naplní vůle Boží, jako v nebi tak i na zemi. Národy již nebudou poslouchat jiný zákon, než zákon nebes. Všichni budou tvořit šťastnou, svornou rodinu. Budou oděni v roucho chvály a díkyvzdání, rouchem Kristovy spravedlnosti. Veškerá příroda bude svou nepřekonatelnou krásou ustavičně vzdávat Bohu čest a slávu. Svět bude ponořen do nebeského světla. Léta poplynou ve štěstí a blaženosti. Světlo měsíce bude jako světlo slunce, světlo slunce pak bude sedmkrát jasnější než nyní. Nad tím budou společně prozpěvovat všechny hvězdy nebeské a plesat všichni synové Boží. „Nebude hříchu, ani smrti již nebude.“

Takový obraz mi byl ukázán. Církev však musí a bude muset bojovat s nepřáteli viditelnými i neviditelnými. Na bojišti mají satanovi pomocníci lidskou podobu. Lidé se spiklí, aby bojovali proti Hospodinu zástupů. Tento odboj potrvá, dokud Kristus neopustí své místo jako náš Přímluvce u trůnu milostí a neoblékne roucho odplaty. Satanovi pomocníci ve všech zemích se horlivě zaměstnávají tím, aby se nepřátelé Božího

zákona seskupili v zástupy. K nim přistupují i ti, kteří předstírají, že jsou svatí, i zapřísáhlí nevěrci. Boží dítky nesmějí nyní ochabovat, ani na chvíli nesmí přestat bdít.

„Dále pak, bratři moji, posilte se v Pánu a v moci síly jeho. Oblecte se v celé odění Boží, abyste mohli státí proti útokům ďábelským. Neboť není bojování naše proti tělu a krvi, ale proti knížatstvu, proti mocnostem, proti světa pánům temnosti věku tohoto, proti duchovním zlostem vysoko. A protož vezměte celé odění Boží, abyste mohli odolati v den zlý a všecko vykonajíce, státí. Stůjtež tedy, majíce podpásaná bedra svá pravdou a oblečení jsouce v pancír spravedlnosti a obuté majíce nohy v hotovost k evangelium pokoje. A zvláště pak vezmouce štít víry, kterýmž byste mohli všecky šípy ohnivé nešlechtníka toho uhasití. Lebku také spasení vezměte, i meč Ducha, jenž jest slovo Boží.“ (Ef 6,10-17).

„A za to se modlím, aby láska vaše ještě více a více se rozhojňovala v známosti a ve všelikém smyslu k tomu, abyste zkušením rozeznati mohli užitečné věci od neužitečných tak, abyste byli upřímní a bez úrazu, až ke dni Kristovu, naplnění jsouce ovocem spravedlnosti, kteréž nesete skrze Jezukrista, k slávě a k chvále Boží.“ (Fil 1,9-11).

„Toliko, jakž sluší evangelium Kristovu, obcujte, abych, buď přijda a vás vida, buď vzdálen jsa, slyšel o vás, že stojíte v jednom duchu, jednomyslně pracující u víře evangelium a v ničemž se nestrachující protivníků, což jest jim jistým znamením zahynutí, vám pak spasení a to od Boha. Nebo vám jest to z milosti dáno pro Krista, abyste netoliko v něho věřili, ale také pro něj i trpěli.“ (Fil 1, 27-29).

V těchto posledních dnech jsou Boží církvi dána vidění o poslední slávě, obrazy načrtnuté Boží rukou a ty by jí měly být drahé. Co posilovalo Božího Syna ve chvíli, kdy byl zrazen a vyslýchán před soudem? Spatřil užitek ze své práce a to ho povzbudilo. Směl pohlédnout do nekonečné věčnosti a vidět štěstí těch, kteří pro Jeho pokoření obdrželi odpuštění a věčný život. Byl raněn pro jejich přestoupení, potřen pro jejich nepravosti, kázeň jejich pokoje byla vložena na Něho a zsinalostí Jeho byli uzdraveni. Jeho ucho uslyšelo jasot vykoupěných. Slyšel, jak tito vykoupění ze země zpívali píseň Mojžíšovou a Beránkovou.

Musíme mít určitý pohled do budoucí, nebeské blaženosti. Smíme si stoupnout na práh věčnosti a zaslechnout s jakou láskou budou uvítání ti, kteří spolupracovali s Kristem v tomto životě a pokládali za svou přednost a poctu, aby pro Něho trpěli. Spolu s anděly kladou své koruny k nohám Spasitele a volají: „Hodem jest ten Beránek zabítý vzítí moc a bohatství, i moudrost i sílu i čest i slávu... Sedícímu na trůnu a Beránkovi požehnání a čest a sláva, i síla na věky věků.“ (Zj 5, 12-13).

Tam vykoupění pozdraví ty, kteří je kdysi přivedli k ukřižovanému Spasiteli a připojí se k oslavě Toho, který zemřel, aby lidé mohli žít věčným Božím živo-

tem. Boj je ukončen, soužení a nedorozumění skončilo. Vítězné zpěvy naplňují celá nebesa, když vykoupení stojí kolem Božího trůnu. Všichni radostně zpívají: „Hoden, hoden jest Beránek, kterýž byl zabit a znovu žije, slavný vítěz.“

„Potom pohleděl jsem, a aj, zástup veliký, kteréhož by žádný přecísti nemohl, ze všech národů a pokolení a lidí i jazyků, ani stojí před trůnem a před obličejem Beránka, oblečení jsouce v bílé roucho a palmy v rukou jejich. A volali hlasem velikým, řkouce: Spasení jest od Boha našeho na trůnu sedícího a od Beránka.“ (Zj 7,9-10).

„I řekl jsem jemu: Pane ty víš. I řekl mi: To jsou ti, kteříž přišli z velikého soužení a umyli roucha svá a zbílili je ve krvi Beránkově. Protož jsou před trůnem Božím a slouží jemu dnem i nocí v chrámě jeho; a ten, kterýž sedí na trůnu, zastíňovati je bude. Nebudouť lačněti více, ani žízni více, a nebude bítí na ně slunce ani žádné horko. Nebo Beránek, kterýž jest uprostřed trůnu, pástí je bude a dovede je k živým studnicím vod a setře Bůh všelikou slzu s očí jejich.“ (Zj 7,14-17). „A setřet' Bůh všelikou slzu s očí jejich a smrti již více nebude, ani kvílení, ani křiku, ani bolesti nebude více; nebo první věci pomínuly.“ (Zj 21,4).

Povzbuzuje nás toto vidění? Chcete o tomto obraze přemýšlet? **Nechcete se opravdově obrátit a pak jít a pracovat v duchu naprosto jiném, než jste pracovali v minulosti a zdolávat každou překážku v hlásání evangelia se srdcem naplněným světlem, pokojem a radostí Páně?** Nechcete pohřbít toho ubohého ducha hanění a reptání, aby již nikdy neožil? Neměla by z očištěných a posvěcených s přítomností Kristovou oslavených srdcí vystupovat vůně chvály a díkuvzdání? Neměli bychom uchopit hříšníky za ruku a přivést je ke kříži?

Kdo se chce nyní posvětit pro Boží službu? Kdo by chtěl nyní slíbit, že se nebude spojovat se světem, nýbrž vyjde ze světa, oddělí se a nebude poskvrňovat svoji duši světskými plány a zvyky, které udržovaly církev pod vlivem nepřitele?

V tom máme nést kříž sebezapření. Neseme-li tento kříž, zjišťujeme, že On nese nás. Každý křesťan by měl být na svém místě a čerpat povzbuzení z díla, které Kristus konal pro záchranu hynoucích, když byl na tomto světě. Potřebujeme zápal křesťanského reka, který může snese pohled na toho Neviditelného. Naše víra potřebuje vzkříšení. Bojovníci kříže mají stát se vši rozhodností na straně dobra. Kristus řekl: „Kdo není se mnou, proti mně jest; a kdo neshromáždí se mnou, rozptyluje.“ (Mat 12,30).

Lhostejnost v křesťanském životě je zřejmým zapíráním Spasitele.

Neměli by křesťané v dnešním světě konat takové dílo, které by v každém směru ukazovalo, že jsou hodní jména, které nosí, neměli by být těmi, kteří touží konat skutky důstojné statečných bojovníků Kristových? Žijeme téměř na konci tohoto velikého boje, kdy mnoho duší má být vysvobozeno z otroctví hříchu. Žijeme v čase, kdy pro Kristovy následovníky platí zvláštní zaslíbení: „Aj, já s vámi jsem po všechny dny, až do skonání světa.“ (Mat 28,20). Ten, který rozkázal, aby ve tmě zazářilo světlo, který nás povolal ze tmy v

předivné světlo své, nás vyzývá, abychom před lidmi nechali tak jasně zazářit své světlo, aby viděli dobré skutky a oslavovali našeho Otce, který je v nebesích. Boží lid obdržel světlo v tak bohaté míře, že Kristus právem o nich řekl, že jsou světlem světa.

Naším lékařům a kazatelům posílám poselství: Chopte se Božího díla, jak se to očekává od těch, kdož věří přítomné pravdě. Zdravotně-misijní pracovníci a služebníci evangelia mají neochvějně spolupracovat. Měli by pracovat s chutí a ze všech sil. V našich sborech by mělo nastat nové obrácení a nové posvěcení k službě. Nechceme být ve svém budoucím díle a při uplatňování toho, co máme jednomyslní? Neměli bychom zápat s Bohem na modlitbě a prosit, aby Duch Svatý ovládl každé srdce? Kristova přítomnost projevená mezi námi, by měla vyléčit malomocenství nevěry, která oslabila a zmařila naši službu. Potřebujeme dech Božího života v nás. Máme být průduchy, kterými Pán může poslat světlo a milost světu. Ti co církev opustili, by měli být přizváni zpět. Měli bychom odložit všechny své hříchy, vyznáním a pokáním pokořit svá pyšná srdce před Bohem. Proudý duchovní moci se rozlijí na ty, kteří jsou ochotni je přijmout.

Jestliže si uvědomujeme jak odpovědně Ježíš pracoval, když na světě rozsíval sítě evangelia, pak my, žijící na konci doby milosti, bychom měli neúnavně pracovat a přinášet chléb života hynoucím lidem. Proč jsme tak chladní a lhostejní? Proč jsou naše srdce tak zatvrzelá? Proč jsme tak neochotní zasvětit se dílu, pro které Kristus posvětil svůj život? Něco se musí stát, co by vyléčilo tuto strašnou lhostejnost, která se nás zmocňuje. Skloňme své hlavy v pokoře, když vidíme, jak málo jsme vykonali pro rozsévání semene pravdy.

Moji drazí bratři a sestry, mluvím k vám slovy lásky a něhy. Probud'te se a bezvýhradně se posvě'te dílu šíření světla přítomné pravdy mezi těmi, kteří ji neznají. Přijměte ducha toho Velikého Mistra. Učte se od přítele hříšníků jak sloužit hříchem nemocným lidem. Nezapomeňte, že v životě Jeho následovníků musí být stejné odevzdání se, totéž podrobení všech společenských zájmů i přirozených náklonností požadavkům Božího díla, jak to bylo zřejmé v Jeho životě. Božím požadavkům musíme dát první místo, Kristův příklad nás má povzbuzovat, abychom ustavičně usilovali o blaho jiných.

Bůh volá každého člena církve, aby vstoupil do Jeho služby. Pravda, kterou nežijeme, kterou nezvěštujeme jiným, ztrácí svoji obživující moc a svůj uzdravující účinek. Každý se musí naučit pracovat a umět nést svá i cizí břemena. Každý, kdo přistupuje k církvi, by měl být dalším nástrojem k uskutečnění velikého Božího plánu. Celá církev, jednající jako jeden muž, stmelená v dokonalou jednotu, má být živým, aktivním misijním činitelem, který vede a ovládá Boží duch. **Nejenom lidé s velikou odpovědností, nejenom členové výborů, nejenom správcové našich sanatorií a nakladatelství mají usilovat o to, aby země byla naplněna známostí Páně, jako voda naplňuje moře. Toto dílo může splnit pouze celá církev, pracující pod Kristovým vedením a Jeho mocí.** 8T 42-48 EGW

Varování, kterému každý z nás musí porozumět

“Jsem velmi znepokojena nepřipraveným stavem našich sborů. Musíme učinit jedno. Musíme dávat pozor, abychom zůstávali na přímé a úzké cestě, která vede k věčnému životu. Nesmíme nyní dělat žádné chybné kroky. První a druhá kapitola v epištole ke Koloským mi byla ukázána jako vzor pro naše sbory všude po světě. Velký apoštol měl mnoho vizí. Pán mu ukázal mnoho věcí, které by člověk nedokázal pochopit. Proč se nemohl s věřícími rozdělit o to, co viděl? Protože by velké pravdy, které mu byly ukázány, špatně použili. Nerozuměli by jim. Přesto všechno, co bylo Pavlovi ukázáno, ovlivnilo poselství, které mu Bůh dal pro sbory.

Pro Boží děti platí, že mají poznat, jaký charakter mají mít, aby obstáli ve zkoušce posledních dnů. Život mnohých je poznamenán duchovní slabostí a pády. Nevědí, čemu věří. Čtěme a studujme dvanáctou kapitolu proroka Daniele. Je to varování, kterému by každý z nás před koncem času měl rozumět. Jsou kazatelé, kteří tvrdí, že věří pravdě, kteří ale nejsou touto pravdou posvěceni. Dokud se jejich život nezmění, budou říkat: >Můj Pán ještě dlouho nepřijde.< (Mt 24, 48)

Čtěme 21. kapitolu Lukášova evangelia. Tam Ježíš varuje: >Mějte se na pozoru, aby vaše srdce nebyla zatížena nestřídmostí, opilstvím a starostmi o živobytí a aby vás onen den nepřekvapil jako past. Neboť přijde na všechny, kteří přebývají na zemi. Buďte bdělí a prostě v každý čas, abyste měli sílu uniknout všemu tomu, co se bude dít, a mohli stanout před Synem člověka.< (L 21, 34-36)

Znamení doby se v našem světě naplňují, ale sbory jsou všeobecně představovány jako spící. Neměla by nás varovat zkušenost pošetilých družiček, které teprve při volání: >Podívejte, ženich přichází! Vyjděte mu naproti!< (Mt 25, 6) objevily, že nemají žádný olej? Zatímco šly olej kupovat, vešel ženich s moudrými družičkami na hostinu a dveře se zavřely. Mistr prohlásil: >Neznám vás!< Tak musely za černé noci zůstat venku na liduprázdné ulici.“ (*Manuscript Releases 15*, 228-229)

Milí čtenáři, milí bratři, sestry a přátelé: Přišel čas k obnovení pŕlnočního volání! Vše nasvědčuje tomu, že konec je blízko. Zjevení 13 se úžasným způsobem naplňuje před našima očima. Protože nejsme připraveni na krizi, před kterou nyní po dlouhém, námi zaviněném, putování pouští budeme stát, posílá nám Pán skrze svou služebnici vážné varování. Ellen Whiteová si byla vědoma, že mluvila jako vyvolená „ústa“ v „moci a autoritě Boží“ (*Evangelism*, 134). Kdo přijme varování, bude nepochybně patřit k těm, kteří vytáhnou a obsadí zemi (5M 1, 21).

Každý ze čtyř oddílů tohoto dojemného svědectví Ellen Whiteové přispívá k tomuto slavnostnímu varování. Oddíl 1 nám dává jasně a srozumitelně na vědomí, jak si jako církve stojíme. Toto poselství se týká každého z nás osobně. My všichni potřebujeme zkušenost z Koloským 1 a 2 – shrnuto slovy: „Kristus ve vás, naděje slávy“. (Ko 1, 27) Pouze potom nebudeme dělat žádné chybné kroky, které si „nyní“ už nemůžeme dovolit. „Kristus přišel, aby z nás učinil účastníky božské přirozenosti, a jeho život zvěstuje, že člověk spojený s Bohem nehřeší.“ (*Ve slépějích velkého lékaře*, 180 angl.) Kdo mu dětsky důvěřuje a v dětské důvěře se pevně odhodlání snaží vejít (L 13, 24), ten se naučí jít „bez odbočování“ po úzké cestě. Bůh je „dostatečně mocný“, aby nás „opatroval“ (Ju 24)! Varování z Koloským 1 a 2 je výzvou k posvěcení charakteru skrze Pána!

Oddíl 2 opakuje tuto výzvu a propůjčuje jí nejvyšší naléhavost, zatímco ji spojuje s prorockým slovem – s: „12. kapitolou Daniele. Čtěte tuto kapitolu pozorně. Ozeáš 4, 1. >...neboť Pán má právní spor s obyvateli země, protože v zemi není žádná pravda, žádná láska a žádné poznání Boha ... neboť ty jsi zavrhl poznání ... protože jsi zapomněl na zákon svého Boha.<“ (*Manuscript Releases 18*, 220) Daniel 12 nás důrazně varuje před tím, že „bychom nevěděli, čemu věříme“, nyní, kdy Michael brzy „povstane“ (Da 12, 1) – doba milosti bude ukončena! „Hřích je přestoupení zákona.“ (1J 3, 4) Jenom ten, kdo překoná svoji „duchovní slabost a své pády“, patří k těm „moudrým“ (Da 12, 3.10), kteří „vytříbení a očištěni“ (Da 12, 10) pevně obstojí v přicházející „zkoušce“ svého „charakteru“. Rozpoznali „konec těchto věcí“ (Da 12, 8) – události popsané u Daniele 11,40-45 – a ukazují „mnohým spravedlnost“ (Da 12,3). Pád berlínské zdi r. 1989 jako počáteční znamení těchto konečných událostí (Da 11,40) je vede k pokání (Zj 3,19), protože poslední „zkouška“ – nedělní zákon (Da 11, 41) – se rychle blíží. Jako moudří služebníci dávají své čeledi „pokrm v pravý čas“ (Mt 24, 45) a neříkají: „Můj Pán ještě dlouho nepřijde!“ (Mt 24,48) Ptají se na „stezky věčnosti“ a „vydávají se po nich“ – to jim dává „pokoj ... pro jejich duše“ (Jr 6,16) a „upevňuje jejich kroky“ (Ž 119, 133): „Platí důkladně studovat staré milníky ...

Da 12. Čtěme tuto kapitolu pozorně.“ (*Manuscript Releases 18*, 220) Staré milníky – 508, 538, 1798, 1843, 1844 (Da 12, 7.11.12) – dávají současným událostem správný význam (Da 11, 40) a dovolují nám rozumět budoucnosti (Da 11, 41-45); „protože historie se bude opakovat.“ (*Svědectví pro kazatele*, 116) Varování z Daniele 12 je výzvou k posvěcení charakteru „skrze pravdu“!

Oddíl 3 pokračuje v této prorocké výzvě způsobem, který získal teprve v našich dnech svoji plnou váhu. Jako jediný z evangelistů uvádí Lukáš poslední znamení druhého příchodu, které dal Ježíš ke konci svého života svým učedníkům. Následuje po (pouze ve Zjevení zmíněném) Lisabonském zemětřesení 1. listopadu 1755 (Zj 6, 12; *Velký spor*, 304 angl.), po tmavém dni 19. května 1780 (L 21, 25a., *Ibid.*, 306) a po padání hvězd 13. listopadu 1833 (L 21,25b, *Ibid.*, 333): c (L 21, 25c. 26) Před očima nás všech se toto proroctví naplnilo 26. prosince 2004 skrze strašné zemětřesení ve východní Asii! Každý rok jsou tisíce lidí smrtelně ohroženi hurikány, záplavami, nebo jinými „stoletými“ katastrofami. Bůh tím chce svému lidu důrazně ukázat, že jeho 160 leté putování pouští končí a my se blížíme k bra-nám Kanánu. „Proto buďte bdělí a prostě *v každý čas*, abyste měli sílu uniknout všemu tomu, co se bude dít, a mohli stanout před Synem člověka!“ Varování z Lukáše 21, 34-36 je výzvou k posvěcení charakteru skrze bdění a modlitbu!

Oddíl 4 dovádí tuto výzvu až k vrcholu – burčující volání, které chce být nepřeslechnutelné: Každý z nás je v reálném nebezpečí, že bude patřit k pošetilým družičkám! Protože historie se bude opakovat! „Toto podobenství se do posledního písmene naplnilo a ještě jednou se do posledního detailu naplní.“ (*Review and Herald*, 19. srpna 1890) „Znamení doby v našem světě se plní“ – všimáme si toho? Věříme při pohledu na 11. listopad 1989 nebo 26. prosinec 2004 v naplnění proroctví? Víme doopravdy, čemu věříme? „Sbory se všeobecně projevuji jako spící.“ „Zvítězíš, nebo budeš poražen skrze své vlastní chutě, touhy a vášně?“ (*Svědectví 5*, 511 angl.) „Dveře byly zavřeny.“ To se stalo 22. října 1844. Většina Milleritů ztratila svůj věčný život. Při nedělním zákonu se to stane ještě jednou. Kde budu pak stát? „Olejem je Ježíšova spravedlnost. Ztělesňuje charakter a charakter je nepřenosný. Nikdo ho nemůže získat pro svého bližního. Každý musí sám obdržet charakter, který je očištěn od jakékoliv poskvrny hříchu.“ (*Svědectví pro kazatele*, 233) Bůh si přeje abychom měli jistotu! Najdeme ji na úzké cestě sebezapření. Ještě stále je ozářena půlnočním voláním, které mocně po celém světě zaznělo v létě 1844: „Toto světlo jim svítilo po celou cestu a osvětlovalo jejich nohy, aby neklopýtlí. Když dokázali mít oči upřené na Ježíše, který šel přímo před nimi a vedl je do města, pak byli v bezpečí.“ (*Early Writings*, 14) Varování z Matouše 25 je výzvou k posvěcení charakteru skrze svatého Ducha!

Boží vůlí je posvěcení našeho charakteru (1Te 4, 3). K tomu nás povolal (1Te 4, 7). Po něm bychom měli toužit (Žd 12, 14). Může být něco krásnějšího? Ne! protože posvěcení charakteru – to je On: „Ježíš Kristus, který se nám stal moudrostí od Boha, spravedlností, *posvěcením* a vykoupením, aby se stalo, co je psáno: >Kdo se chlubí, ať se chlubí v Pánu.<“ (Jr 9, 23) (1K 1, 30.31)

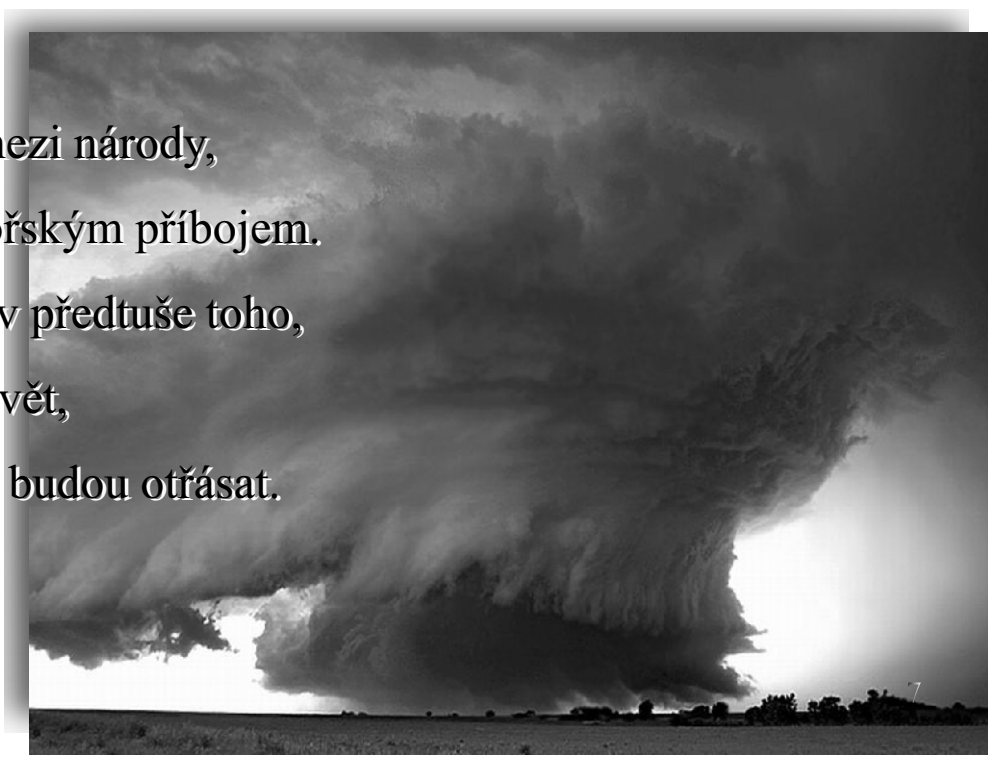
Co je charakter? „Myšlenky a city dohromady tvoří morální charakter.“ (*Svědectví 5*, 310) V čem spočívá síla charakteru? „Síla charakteru se skládá ze dvou věcí: Síly vůle a síly k sebeovládání.“ (*Child Guidance*, 162) Kdo je charakterově nejsilnější? „Nejsilnější je ten, kdo ovládá svoje pocity a odpouští svým nepřátelům, přestože je citlivý na duševní zranění.“ (*Ibid.*)

Alberto Rosenthal

Kateřina v New Orleans

Na zemi bude úzkost mezi národy,
bezradnými před zuřícím mořským příbojem.
Lidé budou zmírat strachy v předtuše toho,
co má přijít na svět,
neboť nebeské mocnosti se budou otřásat.

Lukáš 21, 25b.26

Ježíš a hříchy Božího lidu

R. H. Pierson bývalý předseda GK

Poselství pronesené 23. dubna 1980 po ukončení GK církve ASD v Dallasu, Texas, USA.

Celé měsíce jsem se modlil, aby mi Bůh dal dnešního večera poselství pro celosvětovou rodinu. Když jsem se probudil časně ráno 6. února na malém ostrově v Karibském moři, má mysl byla zaplavena myšlenkami, o které jsem prosil. Tyto myšlenky vycházely z dobře známého místa Matoušova evangelia 1,21: „Porodí Syna a nazveš jeho jméno Ježíš. On zajistí vysvobodit lid svůj od hříchů jejich.“

Ježíšovo narození bylo jedinečné. Boží Syn přijal lidské tělo. (Jan 1,14). Byl zkoušen ve všem podobně jako my. (Žid 4,15). Proto může pokoušeným pomáhat. (v. 6). Jako Syn člověka byl „vždycky bez břichu.“ (Žid 5,15).

Tento Ježíš přišel vysvobodit svůj lid od jejich hříchů. Jen tak může být nám, lidem, vrácen Boží obraz. Jak se to mohlo stát – zůstává pro nás tajemstvím. Z poselství anděla však vyplývá, že to byla Jeho i Otcova láska, která jej vedla k tomu, že jako Bůh se stal člověkem.

Dvě důležitá místa andělova poselství

Celá léta jsem mnohokrát četl tento verš, ale dnes se mi objevilo něco zcela nového z jeho významu. Dříve jsem chápal, že Ježíš vysvobozuje hříšníky. „On může dokonale spasit ty, kteří přistupují skrze něho k Bohu.“ (Žid 7,25). On může zlomit ta nejkruťší pouta hříchů. On může vysvobodit každého hříšníka, z kterékoliv země, v kteroukoliv dobu. Nikdo není mimo dosah jeho úžasné milosti.

Teď jsem ale postřehl dvě nové perly v tomto verši. Mají veliký význam pro Boží lid v této pozdní hodině světa: „On zajistí vysvobodit svůj lid od hříchů jejich.“ Mezi členy Boží rodiny na celém světě je mnoho slabých, hřešících, klopýtajících svatých. Tito slabí, někdy i lehkomyšní, potřebují pomoc. Potřebují ji zoufale v oblasti svých hříchů, aniž si to mnohdy uvědomují. Díky Bohu za toto nádherné zaslíbení: On zajistí – určitě – vysvobodí svůj lid od hříchů jejich.

Všichni si plně uvědomujeme, jak satan útočí na svět kolem nás. Uvědomuje si, že má krátký čas. (Zj 12,12). Ale poslední dobou se zvláště zaměřil na Boží lid, na sbory, na kazatele. Pozorujete to? Satan zákeřně útočí na rodiny, na mladé lidi, na děti, i na seniory, zepředu i zezadu, zleva i zprava. Některé hříchy vypadají nevinně, ale jsou smrtelné. Můžeme však být vysvobozeni. Anděl to potvrdil!

Hřích – náš největší nepřítel

Ať je hřích velký, nebo malý, útočí přímo, nebo zákeřně. Co je hřích? V 1 Janově 3,4 nacházíme

definici: „Hřích je přestoupení zákona.“ Když porušíme kterékoliv z deseti přikázání – třeba jen jediné, jsme vinni všemi. (Jak 2,10). Chceme-li jednou žít na nové zemi, musíme skončit s přestupováním Božích přikázání.

Někdo namítne: Já se přece neklaním modlám, nezbíjím lidi, nevykrádám banky, nesmilním. Upřímně věřím. Ale Boží slovo ukazuje, že v oblasti hříchů se děje něco víc, než co vidí oko. Víc, než praví litera zákona. To je jen špička ledovce Boží normy o tom, co je hřích.

Další definice hříchů

Ježíš přišel, aby zvelebil zákon. (Iz 42,21). Vysvětloval, že už žádostivý pohled nebo myšlenka je stejný hřích jako smilství samo. (Mat 5,27.28). Prohlásil, že nenávisť a zahořklost v srdci se někdy stávají počátkem vraždy. (v.21.22). Mnohomluvnost je hřích. (Přísl 10,19). Přátelství a koketování se světem je hřích. (Jak 4,4). Kdo umí dobře činit a nečiní, hřeší. (Jak 4,17). Nedostatek lásky vůči Bohu a bližním je hřích. (Zj 2,4). Úmyslné vynechávání společných pobožností je hřích. (Žid 10,24.25.26). Závist je hřích. (2M 20,17). Neodpustit ze srdce je hřích. (Mat 18,35). Lhostejnost vůči chudým a nemocným v církvi je hřích. (Mat 25,41-43). Nenapomínat bezbožné je hřích. (Ezech 33,7-9). Mlčet k hříchům v církvi je hřích. (Mat 18,15-18; Ezech 18,23.24). Lhostejnost a vlažnost je Bohu odporný hřích, pro který nás může „vyplivnout ze svých úst“, pokud se nerozhodneme činit pokání. (Zj 3,15-19).

Tento „seznam“ hříchů odhaluje celou bažinu zla, pro mnohé věřící zcela novou. Je to oblast zamoření smrtelným jedem. Ale díky Spasiteli, existuje vysvobození! Zajisté! Řekl anděl.

Hřích přivedl na kříž nejdokonalejší bytost, jaká kdy žila na této zemi. Hřích probodl dlaně rukou, které nebyly nikdy potřísněny hříchem. Hřích přibil na kříž nohy, které nikdy nechodily po cestách nepravosti a neposlušnosti. Hřích vložil trnovou korunu na hlavu, která nikdy nehostila žádnou zlou myšlenku. Hřích vrazil kopí do srdce, které bylo plné lásky a nikdy se v něm ani neobjevilo nic nesprávného.

To vše způsobil můj a tvůj hřích, hříchy Božího lidu! Z těchto hříchů můžeme a musíme být vysvobozeni! Boží norma pro jeho lid jdoucí k nebesům je vysoká! Musí být zanechány a vykořeny jak „malé“ (jsou-li jaké), tak i velké hříchy! Boží lid musí být čistým lidem, který zvítězil na celé čáře.

Nevyloupili bychom banku, ale při tom loupíme Boha v desátcích a darech. (Mal 3,8-11). Neopili by-

chom se – ale nezkoušíme někdy alkohol v malých dávkách? Nikoho bychom nezabili, ale nešíříme někdy o svých bližních hanlivé pomluvy a dovolu- jeme si posuzovat jejich pohnutky? Nemáme vůči někomu v srdci hořkost? Nehodili jsme někoho z rodiny nebo ze spolubratří „přes palubu“? Nejsou i tyto „malé hříchy“ součástí charakteru Božího lidu, hříchy, z nichž musíme být vysvobozeni?

Vlažnost, samolibost, formalismus je charakteris- tickým rysem příliš velké části Boží církve. Ztratili jsme nadšení. Vlažnost nás činí spokojenými se sta- vem, jaký je a jsme hrdí na postavení, jakého jsme jako církve dosáhli. Vlažnost zastírá pocit potřeby dosáhnout vysokého ideálu vítězného života v Kri- stu.

„Je téměř nemožné přesvědčit laodicejského adventistu o jeho ubobosti, nebo mu pomoci pochopit, jak daleko se nachází od cíle Boží dokonalosti. Z této smrtelné vlažnosti nás může vysvobodit jedině Ježíš! I hrdost a pýcha zachvacuje laodicejské adventisty, přijímání pravdy pouze rozumem, intelektuální soublas s pravdou, ale srdce o ničem neví. Dále se nepozo- rovaně vkrádá mezi nás hrdost na učenost a vzdělání. Zlatý bůžek akademických titulů nabrazuje prostou víru v Boží slovo.“ (Biblický komentář CASD, sv. 7, str. 761.)

Opičení se po okolním světě ve stylu našeho života a vzdělání, nevymáje naše univerzity a semináře v na- ší výchovné filozofii – to vše se hnuší našemu sva- tému Bohu. Náš drahý Spasitel zemřel proto, „aby nás vykoupil z každé nepravosti a očistil sobě samé- mu lid zvláštní, horlivě následující dobré skutky.“ (Tit 2,14).

Toto vše – a mnoho jiných – jsou „naše hříchy“, z kterých musíme být vysvobozeni!

Chceme být vysvobozeni z našich hříchů?

Naše hříchy jsou kořenem všech problémů v církvi ASD. Je to nedostatek moci, laických pracovníků, výskyt neklidných živelů v církvi, nedostatek kaza- telského sboru kárat odvážně hřích a být příkladem svatého života, nesprávné nauky, které se vkrádají do církve – to vše může být rychle vyléčeno, pokud dovolíme Božímu Synu, aby nás vysvobodil z „na- ších hříchů“. To je právě to, co přišel Ježíš na tento svět vykonat.

Hřích má hypnotickou, uspávající moc. Přichází v nejlákavějších barvách. Jeho svody podobné lákání sirén, přitahují neopatrné a usinající adventisty na zakázanou půdu a pak je otloukají o skryté skály zla, až duchovně zemřou.

Dnes si nemůžeme dovolit flirtovat s hříchem v jaké-koliv podobě. Nemůžeme si brát oheň do klí- na, aniž bychom se spálili. Nemůžeme chodit po žhavém uhlí, aniž bychom si nepopálili nohy. (Přísl 6,27.28). Máme se varovat hříchu v každé, sebenevin- nější podobě, která budí jen zdání zla! (1Tes 5,22).

Jinými slovy – máme být daleko od hříchu, hodně daleko!

Díky Bohu, že je tu pomoc!

Člověk sám není schopen odčinit své hříchy minu- losti, ani není schopen žít jako vítěz nad hříchem, zvláště dnes. Výchova, vzdělání, kultura, psychologie, psychiatrie, zdánlivě mravný život, dobré skutky – to vše nám může pomoci vypořádat se s některými osobními problémy – ale nemůže nás vysvobodit z hříchů!

Nebesa nikdy nezrušila trest smrti. Stále platí, že „odplata za hřích je smrt.“ (Ř 6,23). Je to smrt, z které neexistuje zmrtevýchvstání! (Zj 20,14). Lidská řešení příkládají pouze nouzový obvaz na bolavá místa, která vyžadují chirurgický zákrok!

Jsem nesmírně vděčen Ježíši, že neváhal zaplatit plnou a hrůznou cenu za vysvobození Božího lidu z jeho hříchů! Jaké to vzácné ujištění! Pokud mu to dovolíme a budeme-li ho o to pokorně prosit, pak On vysvobodí každého z nás z každého hříchu!

Chceme vědět, proč se příchod Ježíše oddaluje? Je to proto, že Boží lid dosud není vysvobozen ze svých hříchů! Jak dlouho bude ještě čekat?

Padněme na kolena a poctivě zkoumejme svá srdce! Vykoreňme pýchu, sobectví, světskost, chamtivost, necudnost, netečnost, vlažnost. Prosme vroucně a pokorně Boha, aby nám skrze krev Ježíše Krista odpustil a pomohl nám v našich problémech s hří- chem. Ježíš zaslíbil, že ZAJISTĚ vysvobodí svůj lid od jeho hříchů! Tak, že hřích už nebude mít nad námi moc!

Ježíš přišel vysvobodit svůj lid „Z“ hříchů, ale ne „V“ hříchu!

Toto je důležitá pravda, kterou nesmíme nikdy ztra- tit ze zřetele! Zachráněni můžeme být jen tehdy, když nás Ježíš dostane ven z hříchu! Potom je také schopen udržet nás mimo moc hříchu! Jiné cesty není!

Apoštol Pavel zdůrazňuje potřebu neustálého vítěz- ství nad hříchem. „Zanechte lži!“ (Ef 4,23). „Mluvte pravdu každý se svým bližním.“ (v.25). „Kdo kradl, už více nekraď...“ „Z vašich úst at' nevyjde ani jedno špatné slovo... a at' je vám vzdálena všechny tvrdost, zloba, hněv, utrbaní...“ (verše 26-31).

Náš drahý Spasitel, který za nás položil svůj svatý život, nás „umí vytrhnout z pokušení!“ (2Petr 2,9). Ne- dopustí větší zkoušku, kterou bychom nemohli vydržet, ale způsobí i východisko a dá sílu každou zkoušku unést. (1Kor 10,13). Ten, který přemohl našeho největšího nepřítele, nabízí i nám pomoc a milost, abychom mohli slavně zvítězit už dnes. „On zajistě vysvobodí svůj lid od hříchů jejich.“ Díky mu za to!

SETKÁNÍ S KRIZÍ

Když Bůh očišťuje svou církev

Lorenz Nelson (Oregon USA) kazatel v důchodu, bývalý člen GK

Jsem povzbuzen a nadšen, že jsem něco odhalil! Nyní jsem schopen odpovědět na otázku, kdy a jak očistí Bůh svou odpadlou církev.

Obdržel jsem několik set dopisů od bratří a sester z celého světa, kteří pláčí a naříkají nad hrůzou, která se nachází v církvi. Děkuji Bohu a chválím Ho, neboť nyní mohu přesně říci, jak Bůh očistí svoji církev a že se to stane velice brzy.

Odpověď najdeme ve snu Williama Millera, jednoho z velkých průkopníků adventního hnutí. E.G.White, Boží prorokyně posledních dnů považuje tento sen Williama Millera za sen od Boha. V knize „Zkušenosti a vidění“ vyhradila popisu tohoto snu určitou část. Svými slovy se k němu vyjádřila v oddílu „Malému stádcí“, celý sen je popsán na str. 81-84 (angl) a českou citaci uvedeme v následujících řádcích:

Humboldtova akademie, která se nachází ve městě Eureka v Kalifornii (USA), naplánovala

školní program (besídku). V jedné části programu mělo jedenáctileté děvče ze sousední školy přečíst děj tohoto snu. Ten udělal na toto děvče hluboký dojem. Při jeho čtení ve školním programu se mu vryl tento sen tak hluboko do paměti, že na něj již nikdy nezapomnělo. Stejně hluboký dojem může mít i dnes na děti a dospělé, kteří jej budou číst.

Když se díváme zpět na dějiny přítomné pravdy, stále více a více poznáváme, že sen Williama Millera je proroctvím o poslední církvi ostatků, které začíná rokem 1844 a sahá až do doby konce. Proroctví začíná v době, kdy bylo adventní hnutí očištěno prožitým zklamáním. Sen pokračuje až do doby konečného očištění a vyčištění církve podle časového plánu, který má Bůh s koncem světových dějin.

Začneme tím, že si přečteme sen Williama Millera, který je uveden v knize „Zkušenosti a vidění“ od E.G.W. (EW 81-84):

Sen bratra Millera: „Zdálo se mi, že mi Bůh poslal skříňku na klenoty, která byla s nevidaným uměním zpracována neviditelnou rukou, zhotovena z ebenového dřeva a zdobena perlami. Její délka dosahovala 10 palců, šířka 6 palců. U skříňky byl klíček. Hned jsem jej vzal, otevřel skříňku a ke svému údivu jsem zjistil, že je naplněna různými klenoty, diamanty, drahými kameny, zlatými a stříbrnými penězi různé velikosti a ceny. Všechny tyto věci měly ve skříňce své místo a světlem i nádhrou zářily podobně jako slunce.

Moje srdce se velmi zaradovalo nad krásným, lesklým a cenným obsahem skříňky, ale uvědomil jsem si, že se tímto pohledem nesmím těšit jen já sám. Postavil jsem tedy skříňku ve svém pokoji na stůl a prohlásil jsem, že každý, kdo chce, může přijít a vidět to nejkrásnější a nejzářivější, co kdy člověk spatřil.

A lidé také přišli; nejprve jich bylo jen několik, ale jejich počet stále přibýval. Když se první podívali do skříňky, divili se a vykřikovali radostí; potom klenoty vyndali ze skříňky a rozházeli po stole.

Pomyslel jsem na to, že majitel bude skříňku i klenoty ode mne opět vyžadovat a dopustím-li, aby klenoty byly rozházeny, nebudu je moci srovnat do skříňky tak, jak v ní byly uspořádány. Cítil jsem, že nikdy nebudu moci na sebe vzít tak velkou odpovědnost. Prosil jsem lidi, aby na klenoty nesahali a nevyndávali je ze skříňky, avšak čím více jsem je prosil, tím více je rozhazovali kolem, až se zdálo, že je rozházeli po celém pokoji a nábytku.

Potom jsem viděl, že mezi pravé klenoty a peníze nabázeli lidé množství nepravých klenotů a falešných peněz. Nad nevhodným chováním a nevděčností těchto lidí, jsem byl velmi rozhořčen a káral jsem je za to. Avšak čím více jsem je napomínal, tím více rozhazovali falešné klenoty a peníze mezi pravé.

Velmi jsem se rozhněval a pokoušel se je násilím vyvést z pokoje; avšak zatím, co jsem jednoho vyvedl, přišli dovnitř tři jiní, a vnesli sebou špínu, písek a všelijaké smetí, až byly všechny pravé klenoty, diamanty a peníze přikryty a nebylo je vidět. Potom také rozbili mou skříňku na kousky a hodili ji do smetí. Domníval jsem se, že nikdo nevidí mé trápení, ztratil jsem odvalu, byl jsem zarmoucen, sedl jsem si a plakal.

Zatímco jsem plakal a naříkal nad svou ztrátou a odpovědností, myslel jsem na Boba a snažně jej prosil, aby mi poslal pomoc. Hned potom se otevřely dveře a dovnitř vstoupil muž. Tu všichni lidé opustili pokoj. Ve svých rukou měl koště, otevřel okna a začal vymetat prach a smetí z pokoje.

Volal jsem na něj aby přestal, neboť mezi smetím byly rozházeny i drahé kameny. Řekl mi, abych neměl strach, že na ně dá pozor. Zatímco vymetal prach a smetí, vylétávaly falešné kameny a peníze oknem ven a vítr je odvádl pryč. V tomto zmatku jsem na chvíli zavřel oči a když jsem je opět otevřel, všechna špína byla pryč. Drahocenné klenoty, diamanty, zlaté a stříbrné peníze ležely rozházeny po zemi.

Potom muž postavil na stůl skříňku, větší a krásnější než byla ta první, sebral všechny klenoty, diamanty i peníze a dal je do skříňky, takže ani jediný ne-scházel, ač některé nebyly větší než špendlíková blavička. Potom mne zavolal, abych se šel podívat.

Podíval jsem se do skříňky, mé oči byly třpytem klenotů oslněny. Klenoty zářily desetkrát více než dříve. Zdálo se mi, že pískem pod nohama bezbožných lidí, kteří je rozházeli a naházeli do prachu, musely být vyčištěny. Ležely ve skřínce v podivuhodném pořádku, každý na svém místě, a také na muž jsem neviděl žádnou únavu. Vykřikl jsem radostí a tento křik mne probudil.“

Když spolu s Millerovým snem vezmeme v úvahu Bibli a Ducha prorockého s ohledem na duchovní stav, dějiny, budoucnost a konečně očištění církve, pak tento sen nabývá na významu. Z tohoto snu se již hodně vyplnilo, nebo se vyplňuje. A co se dosud nestalo, vyplní se v blízké budoucnosti. Určitě nám jsou známy okolností a původ velkého zklamání z roku 1844. Toto zklamání rozdělilo adventisty do dvou skupin, a to na věřící a nevěřící.

V knize „Úvod do historie“ (anglické vydání z roku 1945) čteme v kapitole o tomto časovém období: „Nejdříve se přihlásilo k této skupině jen velice málo lidí, kteří se tím přiblížili ke světlu svítícímu vpředu. V roce 1846 byl počet členů okolo 50. Ve větší skupině, která nevěřila v naplnění proroctví z roku 1844, bylo přibližně 50 000 lidí“. Prosím, všimněte si velikosti těchto dvou skupin, té veliké a toho malého stádečka. Je to velice důležité pro srovnání obilí s koukolem v dnešní církvi.

Nyní k podrobnostem Millerova snu. Podle Ducha prorockého skříňka představuje Boží církev. Byla zhotovena z ebenového dřeva. To je velice tvrdé dřevo a velmi trvanlivé. Nejdražší ebenové dřevo je černé a dá se vyleštit do vysokého lesku. Představte si tuto skříňku naplněnou nádhernými, blýskavými se perlami. Byla to nádherná skříňka! Takto Bůh popsal svoji čistou církev po zklamání, poté, co se nevěrní oddělili (sami se odloučili).

Ve II. dílu Svědectví na str. 447 (něm) nacházíme pěkný popis církve a Boží lásky k ní:

„Církev je v Jeho očích velice cenná. Opatruje Jeho drahokamy a ochraňuje Jeho děti. Bůh ji touží vidět bez poskvrn, vrásek a jakéhokoliv kazu. Touží po ní s velkou láskou.“

Co představují drahokamy? Znovu cituji z Ducha prorockého (4 BK 232; 4 BC 1177): „Křesťané jsou drahokamy našeho Spasitele.“ „Každá duše je pro něj drahokam.“

Svědectví II, 363 (6 T 115) V 4 BK 241 (4 BC 1184). „Kdo je Kristu nejbližší, září nejjasněji... V Boží skřínce šperků Jej oslaví i lesk nejmenšího drahokamu.“

O Kristových drahokamech čteme v knize „Zkušenosti a vidění“ na straně 253 (něm.):

„Pak přijal Boží lid ... Ježíš se na ně díval se zálibením, neboť z nich znovu vyzářoval Jeho obraz. Cele se obětovali, plně posvětili a očekávali, na Ježíšův příchod.“

Toto malé společenství věrných členů z roku 1844, kteří milovali pravdu, bylo vzácnými drahokamy v Boží šperkovnici. Každý kámen měl své místo v této skřínce (církve), vše bylo v dokonalém a nádherném pořádku.

Duch prorocký popisuje tuto skupinu ve „Velkém sporu věků“ na str. 353 (něm.) takto: „Pýcha a touha podobat se světu byly odstraněny, napáchané nepravosti napraveny. Všechna srdce se sjednotila a zavládla láska a přátelství.“

Když se Miller podíval do této skříňky se šperky a pozoroval je, pomyslel si, že jejich lesk a nádhera se podobají slunci. Velmi ho potěšila, překvapila a udivila jejich záře, nádhera a hodnota.

Na začátku to byl jen malý počet lidí, kteří studovali nádheru Boží pravdy. Cituji z rukopisu Release, svazek 3, strana 412-413: „Můj muž, bratr Joseph Bates, Stephen Pierce, bratr (Hiram) Edson a jiní nadaní, důstojní a pravdě věrní muži hledali po roce 1844 pravdu tak, jako kdyby hledali skrytý poklad. Scházeli jsme se, abychom společně studovali a modlili se. Často jsme zůstávali spolu až do pozdní noci, mnohokrát jsme se modlili za poznání i celou noc a

hledali jsme v Bibli. Při postu a modlitbě jsme dostávali velkou sílu.“

Scházeli jsme se, abychom společně studovali a modlili se. Často jsme zůstávali spolu až do pozdní noci, mnohokrát jsme se modlili za poznání i celou noc a hledali jsme v Bibli. Při postu a modlitbě jsme dostávali velkou sílu.

Cituji dále z knihy „Life Sketches“ str. 62: „Denně jsme odhalovali nové pravdy na stránkách Písma svatého a všechny harmonicky soubhlasily, přičemž jeden biblický text vysvětloval jiný a žádné slovo nebylo zbytečné.“ (LS62, Život a dílo EGW, 24)

Brzy poznali, že by se o tyto úžasné pravdy měli podílet s jinými lidmi. „Plněji porozuměli prvnímu a druhému andělskému poselství, a byli připraveni přijmout a zvěstovat světu slavnostní varování třetího anděla ze Zjevení 14. kapitoly.“ (GC432) Na začátku bylo jen málo lidí, ochotných naslouchat. Ale ti, kteří naslouchali, měli upřímné srdce a zajímalo je to. Nejdříve byli všichni spokojeni, protože se s obdivem dívali do „skříňky“, ale to naneštěstí dlouho netrvalo.

Přišla změna! Církev nezůstala dlouho čistá a bez poskvrny. Do církve přišli neupřímní lidé. Jakmile jich bylo více, začali vnášet mezi drahokamy problémy. Dokonce vybírali klenoty ze skříňky, rozházeli je po stole, pak po celé místnosti na nábytek i podlahu. Jednota a harmonie církve byla pryč. S lítostí musíme konstatovat, že se situace ještě zhoršila. Pokrytci začali dávat mezi pravé klenoty falešné drahokamy a falešné mince. Neobrácené duše se připojily k církvi a stále jich přibývalo. Tyto tzv. drahokamy s falešným leskem a nepravými zkušenostmi byly satanovými nástroji. Ježíš v podobě pšenice a koukolu vypráví o nepříteli, který přišel na pole, což znamená do církve, aby rozsíval koukol. V církvi ostatků nyní roste společně koukol a pšenice. (Mt 13, 24-29). V církevních dějinách, kdy v církvi rostou vedle sebe upřímné a neupřímné duše, Bůh takovou církev nazývá „bojující církví“. Výrazem „bojující“ má na mysli církev, která je „vtažena do agresivního, útočného a činného boje.“

Brzy uvidíme, jak je tento název výstižný a velice vhodný pro naši církev v této době. S koukolem se dostalo do církve falešné učení. Ap. Pavel to předvídal v 1Tim 4,1: „Duch pak světle praví, že v posledních časech odvrátí se někteří od víry, poslouchající duchů bludných a učení ďábelských.“

Jak smutný bude obraz naší církve! Postupem doby budou světáctí, liberální členové zavádět v církvi falešné nauky, které povedou k omylům a tím i k duchovní smrti. Budou se zavádět pochybné bohoslužby. Zanedlouho se začnou jako malomocenství šířit bohoslužby typu „slavnostních bohoslužeb“ (Worship) od sboru ke sboru, od sdružení ke sdružení. Věrní věřící budou neočekávaně konfrontováni se světskými zvyky, které budou stále narůstat. Věrné drahokamy nebudou moci uvěřit, že se něco takového může stát. Falešná satanová učení a světské zvyky představuje v Millerově snu špína, písek a odpadky, které byly zavlčeny do místnosti.

Věrné drahokamy nebudou moci uvěřit, že se něco takového může stát.

William Miller pochopil, že jeho povinností před Bohem, je uchovat skříňku v čistotě a pořádku. Snažně o to prosil i přihlížející, ale bez úspěchu. Byl velmi rozhořčen lidskou nevědomostí. Čím více je napomínal, tím více házeli falešné drahokamy a peníze mezi ty pravé. Pokoušel se je násilím dostat z místnosti ven, ale než vyhnal jednoho, přišli jiní tři. Všechny jeho prosby, výtky, stejně tak jako pokus o násilí byly zbytečné. Stovky bratří a sester v dnešní době mají stejné zkušenosti.

Mnohé citáty Ducha prorockého předpovídají tuto situaci v církvi a varují nás před ní. E.G. White nás varuje před falešnými teoriemi, které se budou rozšiřovat mezi Boží lid pod názvem biblická pravda.

Pojednává o tom následující varování ve Svědectví pro kazatele:

„Mnozí budou stát na našich kazatelích s pochodní falešných proroků ve svých rukou, zapálenou pekelným ohněm satana. Budou šířit pochybnosti a nevěru a následkem toho budou věrní kazatelé lidu odňati, protože budou nepohodlní pro své poznání pravdy.“

(Odpovídá současnosti v Německu a Rakousku, pozn. překladatele.) Je možné, že falešní členové církve jsou v převaze a mají takovou moc, že nejenom zvěstují z kazatelen „pekelné satanovo učení“, ale dokonce zakazují věrným kázat pravdu? Zamysleme se, neděje se to i dnes?

Ptám se, jak je možné, že věrné není vidět? Kde jsou? Jsou-li věrní členové vyloučeni z vedoucích pozic a nesmí kázat, znamená to snad, jak jsme četli v posledním citátu, že je nevěrná přesila nevidět? Nezapomeňte, že právě drahokamy, ačkoliv je není vidět, jsou stále zde, stále jsou v Boží církvi a ještě stále stojí ve světle Boží pří-

tomnosti. Dávají pozor a jsou si vědomi toho, že se vše v církvi děje bez nich, ale nemohou jinak, než plakat a vzlykat. Nepřihlížejí lhostejně.

Co o jejich činnosti vypořizovala služebnice Boží? Svědectví, svazek II. str. 53(něm):

„Když je církev zbavená odvahy a nastává největší nebezpečí, pak malý zástup, který stojí ve světle, nařiká a pláče nad ohavností, která se děje v zemi. Zcela určitě se však bude modlit za církev, neboť její členové žijí světským způsobem. Tito nařikající a plačící mají ve velké úctě Slovo života. Napomínali, radili a zvali ... Ale sláva Boží se vzdálila od Izraele. Ačkoliv mnozí z nich zachovávali formy pobožnosti, scházela jim Boží síla a Boží přítomnost...“ :Jejich zbožné duše trýzní dnem i nocí žalostné činy a řeči bezbožných. Jsou bezmocní proti strhujícímu proudu nepravosti a to jim působí žal a starost. Jsou smutní před Bohem, protože vidí, že víra těch, kteří obdrželi veliké světlo, je v jejich domovech v opovržení. Jejich duše nařikají a jsou zarmouceny, protože v církvi je pýcha, lakota, sobectví a skoro každý druh podvodu.“

E.G.White výstižně popisuje činnost věrných věřících v době, kdy je nebezpečí pro církev největší a jejich odvaha nejmenší. Neměl William Miller ve snu podobné pocity? Ano měl. Naneštěstí to ještě není konec práce nevěrných členů.

Tito lidé, falešné drahokamy, rozbijí skříňku na kusy a vyhodí je do smetí. Jaký je to pohled? Místo, aby se v této vážné době všichni společně semkli, je církev rozpolcena falešnými členy a přetvářujícími se vedoucími.

Jak může být za těchto okolností zvěstováno po celém světě čisté evangelium nevěřícím, všem pokolením, národům a jazykům?

Všude panuje zmatek. Věrní věřící prožívají velkou duševní muka. Jak mohou plnit svoji odpovědnost a církev udržovat čistou, aby se mohli s čistým svědomím setkat se svým Pánem? Jak může být za těchto okolností zvěstováno po celém světě čisté evangelium nevěřícím, všem pokolením, národům a jazykům? Celý svět musí slyšet volání „Poznej svého Boha“. Kdo zodpovídá za všechna falešná učení a zmatek?

Poražen a zbaven odvahy si Miller sedl a plakal, ale jeho starosti nikoho nezajímaly. Miller si vzpomněl na Boha a opravdově jej prosil o pomoc. Jeho modlitba byla okamžitě vyslyšena. Muž s metlou vstoupil do místnosti, otevřel okna a začal vymetat z místnosti prach a špínu. Miller píše:

„Volal jsem na něj, aby přestal, protože vzácné drahokamy jsou roztroušeny na zemi pod špínou. Řekl mi, abych neměl strach, že si dává pozor.“

Muž s metlou nepotřeboval pomoc žádného člověka. Andělé v čele se samotným Ježíšem provedou konečné oddělení nevěrných a věrných. Co se dělo, když začal muž s metlou vymetat prach? Falešné drahokamy a mince vylétly jako oblak prachu z okna ven a vítr je odvál pryč.

Toto očištění přijde, jakmile lid bude nucen vzít na sebe znamení šelmy a nastane mocné pronásledování církve.

Všichni nevěrní členové s jejich falešným učením a světskými zvyky vylétli oknem ven. Chvalme a velebme za to Boha. Všimněme si, že tato část snu popisuje konečné očištění Boží církve. Stane se tak ještě za našeho života a už brzy. Znovu za to Bohu děkuji.

Ptám se, jaké prostředky Bůh zvolí, aby došlo k této události? Ve kterém časovém okamžiku dějin tohoto světa se objeví muž s metlou, aby provedl konečné očištění církve? Doufám, že dobře posloucháte! Elen White nám dává odpověď. Toto očištění přijde, jakmile lid bude nucen vzít na sebe znamení šelmy a nastane mocné pronásledování církve.

Cituji ze „Svědectví“ svazek 5.

„Není daleko doba, kdy bude zkoušena každá duše. Bude nám vnucováno znamení šelmy. Ti, kdo se krok za krokem podržovali světským rozkazům a přízřívobovali světským zvykům, těm nebude za-těžko povolit mocnostem, místo aby se stali předmětem posměchu, urážek, vsazování do vězení a smrti. Spor bude mezi příkázáními Božími a lidskými nařizeními. V této době se oddělí zlato od škváry. Pravá zbožnost se jasně odlišuje od přetvářky a od klamu. Mnohá hvězda, kterou jsme obdivovali pro její třpyt, se ztratí ve tmě. Plety budou jako mračno odváty větrem i z těch míst, kde je zdánlivě půda s dobrým obilím.“(5T81)

Nezapomeňme na to. Musíme být trpěliví, neboť je řečeno, že obilí a koukol musí zůstat společně v církvi až do vydání nedělního zákona, který vyvolá silné pronásledování. Pán nám dal v mnoha spisech poznat, že oddělení pravého zlata od falešného nenastane v církvi dříve, než v době konce. Nesmíme se nechat zmalomyslnět. Čekejme trpělivě na tento okamžik Božího časového plánu.

Při konečném očištění bude Boží lid rozdělen na dvě skupiny: věrnou a nevěrnou. S politováním bude většina nalezena nevěrnými. Ti vylétí

jako plevy ven, zatímco malý zástup zůstane v církvi. Čtu ze svědectví svazek II., strana 24 (něm):

„Brzy bude muset Boží lid obstát ve zkoušce ohněm, ve které se ukáže, že většina těch, kteří mají falešné zdání pravosti a vlastnictví pravdy, je jako neušlechtilý kov... Naše zkouška spočívá v bránění pravdy a spravedlnosti v době, kdy nás většina opustí, a také v tom, že budeme bojovat v bitvě našeho Pána, přestože bojovníků je málo.“

Naše zkouška spočívá v bránění pravdy a spravedlnosti v době, kdy nás většina opustí, a také v tom, že budeme bojovat v bitvě našeho Pána, přestože bojovníků je málo.“

Pak čteme ve stejné knize „Svědectví 5. sv.“ na str. 80 (angl.):

„Dny očišťování církve se rychle blíží. Bůh chce mít svůj lid spravedlivý a čistý. V době velkého třebení, která brzy nastane, budeme v situaci, kdy poznáme sílu Boha Izraele. Znamení ukazují, že je blízko čas, kdy Bůh dokáže, že drží ve své ruce vějíř a humno důkladně vyčistí.“(5T80)

Neřekl Bůh, že přijde doba pochybování, zmatků, falešného učení, falešných členů a falešných ve-doucích církve?

Děkujeme Bohu, že nám řekl, že přijde i uzdravení.

Nyní přicházíme k nejhezčí a nejpovzbudivější části Millerova snu. Na stůl je postavena úplně nová skříňka. Ale to se stalo až potom, co byli hříšníci odváti větrem spolu se satanovým učním a světskými zvyky. Až potom byla nová skříňka postavena na stůl.

Tato skříňka byla mnohem větší a nádhernější než první.

V jeho snu zatím byly drahokamy a pravé mince rozházeny po celé místnosti. Všimněme si, že byly stále v místnosti. Muž s metlou sbíral tyto drahokamy a mince a pokládal je do skříňky. V tuto chvíli Miller krátce zavřel oči a když je znovu otevřel, nejen že drahokamy, diamanty, zlato a stříbrné mince ležely ve skřínce, ale byly také nádherně uspořádány. Tyto drahokamy měly desetkrát větší lesk než předtím! Chvalme Pána, za ten nádherný poklad!

To, že měl Millerův sen tak nádherný konec, by mělo být pro nás jako pro církve velkým povzbuzením. Neřekl Bůh, že přijde doba pochybování, zmatků, falešného učení, falešných členů a falešných vedoucích církve? Děkujeme Bohu, že nám řekl, že přijde i uzdravení. To je

jisté! Na to se můžeme spolehnout. Ne člověk, ale Bůh má prostředky k očištění ve svých rukou.

Všimněme si, že nová skříňka nepředstavuje žádnou novou církev! Je to ta stejná církev ASD, která vznikla v roce 1844, ale nachází se v jiné fázi pozemských dějin. Nemusí se spojovat s většinou, která přináší do jejího středu falešné učení. Není to také již bojující církve, kterou symbolizovala první skříňka. Bůh ji nazývá vítěznou církví. Je to konečná fáze Boží církve na zemi.

Vítěznou církve symbolizuje nová skříňka. V této skřínce se bude třpytit každý drahokam na svém místě. Znovu bude nastolen pořádek a shoda. Členové budou dokonale sjednoceni, neboť budou vedeni stejným duchem. Citují z třetího „Svazku“ svědectví, str. 217 (něm.):

„Nebude už žádný zmatek, protože všichni budou sjednoceni v duchu. Zábrany (závory), které rozdělovaly věřící budou strženy a Boží služebníci budou mluvit o stejných věcech.“

Není to velkolepé?

V knize „Zkušenosti a vidění“ a také na jiných místech, popisuje E.G.White očištěnou církev. *„Byli mi ukázáni ti, kteří Očištěná církev je připravena zvěstovat silným hlasem čisté evangelium.“* Půjdou rychle a vítězně kupředu, jako útvar vojáků, aby s mocí s hůry dokončili Boží dílo na této zemi.

Minulý týden jsem si vše ujasnil. Šel jsem si koupit auto a zažil jsem velké překvapení. Když se mě po vyplnění papírů prodavač zeptal, jaké mám zaměstnání, odpověděl jsem mu: „Jsem kazatel Církve adventistů v důchodu.“ Prodavač dále řekl: „Dobře, pak bych vám chtěl položit několik otázek.“

Vyprávěl mi, že je křesťan, člen baptistické církve. Rád by poznal rozdíl mezi mojí a jeho církví. Začal jsem vysvětlením soboty a dalších pravd. Přerušil mě a řekl: „Moje církev tedy dodržuje devět přikázání, ale já si myslím, že máme dodržovat všech deset přikázání.“

Dále říkal, že věří, že Starý i Nový zákon jsou Božím slovem. Souhlasil jsem. Pak chtěl, abych mu něco vyprávěl o průběhu naší bohoslužby. Ptal se dále: „Považujete za vhodné, aby bohoslužba doprovázela roková hudba a elektrické kytary?“ Odpověděl jsem mu: „Já osobně ne!“ Pokračoval v otázkách: „Jak to vypadá s divadlem a dramatizací při pobožnosti?“ Skoro jsem nevěřil tomu, co jsem slyšel. Ptal se dále: „Jak je to se zpěvem, kde se stále dokola opakují tatáž

slova?“ Mé srdce mu bylo velmi nakloněno, neboť jsem cítil totéž co on. Také vyjádřil nesouhlas s tleskáním v domě Božím, což mu připadá neucitlivé. Velmi jsem se divil, protože tato slova přišla od neadventisty.

Pokračoval dále: „Udělám si více času na studium Bible a čtení duchovních knih. Věřím, že brzy nastane něco velkého, konec je blízko. To je také důvod, proč jsem se odstěhoval z města na vesnici.“ Nemohl jsem uvěřit, že poslouchám někoho, kdo je ještě v Babylóně. Pak dodal: „Své děti učíme doma a televizi jsme před šesti léty vyhodili.“ Při rozhovoru jsem toho muže odhadl asi na 40 let. Myslím, že patří k těm, kteří následují volání Ducha svatého.

Cituji z třetího „Svazku“ svědectví, str. 217 (něm.):
„Nebude už žádný zmátek, protože všichni budou sjednoceni v duchu. Zábavy (závory), které rozdělávaly věřící budou strženy a Boží služebníci budou mluvit o stejných věcech.“

Pozval jsem ho do nejbližšího sboru v jeho okolí. Naštěstí je tam kazatel, kterého bohoslužby jsou Bohu milé. Dal jsem mu knihu „Život Pána Ježíše a Antikrist“. Slíbil jsem, že mu pošlu knihu „Velký spor věků“ jakmile přečte ty první dvě knihy. Když jsem se s ním rozloučil, byl jsem smutný z toho, že většina adventistů spí a brzy se vzdají své víry. Děkuje Bohu, že v Babylóně jsou lidé, kteří bdí a jsou připraveni stát se částí církve ostatků při posledním volání. Nepochybují o tom, že pravá Boží církev bude vítěznou církví.

Píseň Šalamounova 6,10: „Do zahrady vypravené sstoupila jsem, abych spatřila ovoce údolí, abych viděla, kvete-li vinný kmen, a pučí-li se jabloně zrnaté.“ Zde popisuje Šalamoun novou skříňku – církev.

Všichni noví členové, kteří se připojí k církvi během pronásledování jaké svět ještě nezažil, budou už očištěni krví Beránkovou a skutečně obráceni. Každý z nich zaujme své místo ve skříňce (církvi), kde bude svítit a trpytit se. Zjevení Janovo 21, 27:

„A nevejdet do něho nic poskvrňujícího, anebo působícího ohyzdnost a lež, než toliko ti, kteříž napsaní jsou v knihách života Beránkova.“

Nebot' ti budou „symbolem“ pro celý vesmír.

Musíme vědět, co je před námi, co přijde a jak se musíme připravit, abychom obstáli v brzkých událostech doby konce. Dospělí, mládež a děti musí vědět o budoucích událostech a také o co jde v naší době. Cituji z knihy „Zkušenosti a vidění“:

„Viděla jsem, že satan pracuje skrze své pomocníky mnoha způsoby. Pracuje skrze kazatele, kteří zavrhlí pravdu a jsou přenecháni mocným omylům tak, že věří lžím, čímž dojdou ztraceni.... Ach, kdyby mohli všichni vidět, jak mi to zjevil Bůh, aby lépe poznali satanovy lsti a zůstali bděli.“ (EW44.45)

Mojí milí, je nejvyšší čas se probudit! Muž s metlou brzy vstoupí do církve. „Připravte se, připravte se, připravte se“ je naším poselstvím.

Z něm. přeložil Jaroslav Juřica

Zkušební kámen

Adventní hnutí stojí nyní tváří v tvář největší zkoušce svých krátkých dějin. Stalo se věznem svých vlastních výbojů a je povinno vzhledem ke svým přítomným úspěchům jít vpřed k slavnému závěru, nebo zaniknout. Vzhledem ke své celosvětové organizaci, vzhledem k tomu, že si činí nárok nést pravdu pro tuto dobu a že chce dokončit podle Božího zaslíbení toto velké dílo v tomto pokolení, musí dovést své poslání k velkému vyvrcholení, nebo musí připustit, že to, co bylo vykonáno, bylo dílo lidské a že je Bůh opustil.

My jako členové církve ostatku se musíme dívat tváří v tvář této skutečnosti, která bude ovládat všechny naše činy i náš postoj. Máme-li splnit úkol, který Bůh svěřil naší církvi, musíme být cele a nově naplněni mocí Ducha svatého. Nemůžeme jít vpřed a líbit se Bohu, dokud nenalezneme přístup k dodatečné moci, která je vyšší než všechno, co naše hnutí doposud poznalo. Existuje jen jedna cesta, jak se můžeme vymanit z vězení svých vlastních úspěchů, jichž jsme dosáhli na celém světě. Ta cesta je: nalézt přístup k „plné moci“ Ducha svatého v neomezené míře. Když zde zklameme, není pro nás jiné alternativy, žádné druhé příležitosti. Víme, že to bude poslední možnost. Proč se jí tedy neuchopit již nyní? Nečekáme na další pokolení, ve kterém bychom mohli rozhodnout; musíme dospět k tomuto konečnému rozhodnutí nyní, neboť toto je poslední hodina. Ducha svatého v jeho plnosti a moci nebudou nikdy vlastnit lidé, kteří se nesnaží na modlitbě zápasit jako o život – osobně i s druhými ustavičně žádat pro církve o tento nejvzácnější ze všech nebeských darů. Neexistuje jiná cesta než cesta apoštolů před letnicemi.

Ve svém hledání nesmíme být neteční, nedbalí a nesmíme se opozdit. Učedníci Kristovi se vážně modlili plných deset dní, než byla jejich srdce hotova a připravena žádat a obdržet Ducha svatého v plné míře. My máme obdržet větší míru Ducha svatého, než jakou přijali učenci o letnicích. O kolik více se musíme snažit vyhledávat tvář Boží!

Máme-li učinit takovou zkušenost, musí se naše duchovnost prohloubit a naše společenství s Kristem se musí stát skutečnějším. Musíme jít nyní vpřed vírou, modlitbou a spoléhat na Jeho velká a vzácná zaslíbení. Musíme ve svém životě učinit velmi různé kroky. Musíme připravit cestu pro království nebeské s vážností a s posvěcením, které se projeví v prvotní zbožnosti. Před námi není nikterak snadná cesta. Správné vůdcovství i následovnictví nabylo nyní v díle Božím mohutného významu. Způsobila to potřeba světa a naléhavost této velké závěrečné hodiny. Některá velká reformační hnutí zklamala právě v tomto bodu. My nesmíme zklamat – a díky Bohu, že nezklameme!

Obstojíme ve zkoušce této hodiny, bude-li se náš život utvářet podle vzoru nebeského Mistra. Musí

být poznamenán nejužším přátelstvím s Bohem a duchem služebnosti, jenž se neleká žádného úkolu, který obsahuje zaslíbení i požeňání. Člověk, který se zastavuje, aby měřil povinnost s náklonností a pohodlím, neobdrží znamení Boží. V životě, který odpovídá zkoušce této hodiny, je zahrnuto sebezapření a sebeobětování. Kdosi řekl, že „muži a ženy, kteří nepoznali jinou zkoušku posvěcení a oddanosti kromě vypořádávání sedadel v církvi a elegantně zařízených domovů, se musí mnoho učit u nohou Toho, který se nezalekl žádné práce ve prospěch potřebných.“

Kdo chce být vítězem v době přísných zkoušek našich dnů, musí se dostat pod přemáhající vliv a moc Boží přítomnosti. Vůle se musí podřídit Božímu vedení. Nesmlouvavě musíme Pánu uvolnit místo a dát mu svobodu k přebývání ve svém srdci i životě. Tak má vypadat křesťanský život podle vzoru a učení našeho Spasitele.

V této hodině plné příprav, musíme být vyzbrojeni proti všem útokům nepřítele a připraveni na každou zkoušku, kterou by na nás Bůh dopustil. Každé vítězství nás nyní posílí pro závěrečné boje. Žádní duchovní obrové minulosti nepřekonají ty, kteří zvítězí v této veliké hodině. K tomuto boji je nám zaslíbeno něco víc než letnice.

Každé vítězství nás nyní posílí pro závěrečné boje.

Pomyslete například na apoštoly, mučedníky a věrné bojovníky v minulosti! Byli apoštolé „schopni stát“? Tak budeme schopni i my. Byli apoštolé schopni strhnout tvrze nepřítele? I my budeme schopni je zničit! Ale musíme se nyní přepásat pro tyto závěrečné zkoušky. Musíme nyní s největší pečlivostí strážet své duše a posílit svůj život podřízením se oné moci, nad níž nebudou satanovy útoky nikdy triumfovat.

Satan útočí na užitečnost, nebo život každého dítky Božího, ale nezapomeňme, že stojíme čelem proti poraženému nepříteli. Nemusíme se ničeho obávat, jsme-li cele podřízeni Bohu. To je nejvyšší kvalifikace pro vítězství v těchto dobách zkoušky.

Bůh nyní hledá muže a ženy schopné pro toto konečné vítězství. Duchovní kvalifikace je daleko určitější a přesnější, než byla v kterékoliv době v dějinách církve. Vytrvalost, kterou teď potřebujeme, je úžasná. Bůh volá po silných a statečných mužích a ženách. Kdo není silný v Bohu, nemůže mít potřebnou kvalifikaci.

Nemůžeme ztrácet čas, jde-li o přípravu k závěrečné zkoušce. Závodíme s časem a se silami zla. Jsme uprostřed krize a nebudeme-li individuálně bojovat proti samolibosti a sobectví a nebudeme-li se snažit vést boj proti silám kompromisu a strnulosti, zažijeme duchovní katastrofu. Každý se musí nyní přičinit, aby krize neskončila pohromou. Musíme mít jasný obraz o tom, v čem záleží vítězství.

Neznámý pisatel nám dal následující návrh, jak dosáhnout vítězství: „Toto je vítězství.“

„**Jsi-li opomenut nebo zanedbáván, úmyslně opomíjen a přitom se vnitřně raduješ, jásáš nad křivdou a přehlížením, proto že jsi tím byl učiněn hodným trpět s Kristem** – to je vítězství.

Když tvé dobré úmysly pře kručují, tvá přání křižují, urážejí tvůj cit, znevažují tvou radu, ze směšňují tvé názory – a ty to všechno s trpělivým a laskavým srdcem mlčky snášíš – to je vítězství.

Když se dovedeš laskavě a trpělivě stavět vůči každému nepořádku, nepravidelnosti a nedochvilnosti nebo jakékoliv mrzutosti – to je vítězství!!!

Když jsi spokojen s každou stravou, s každým oděvem, podnebím, společností, samotou, narušením zvyklostí – to je vítězství.

Netoužíš-li všude ve společnosti brát na první housle, vyprávět o svých dobrých skutečích a nedychtíš-li po chvále, dovedeš-li skutečně rád zůstat neznámým – to je vítězství.

Dovedeš-li stát tváří v tvář hrubosti, bláznovství, přemrštěnosti, duchovní netečnosti a snášet vše jako Kristus – to je vítězství.

Když dovedeš s Pavlem všechno své utrpení uvrhnout na Ježíše a tím je obrátit v prostředek k poznání jeho přemáhající milosti a můžeš říci s podřizujícím se srdcem: „Protož líbost mám v nemocech, v pohaněních, v nedostatecích, v protivenstvích a v úzkostech pro Krista – to je vítězství. (2Kor 12,9.10).

Těšit se z „umění lačnění“ a „trpět“ zrovna tak jako z „bojnosti“ a „kypění zdravím“ – to je vítězství. (Fil 1,4.12).

Když je ti v Kristu smrt i život totéž a když máš zaslíbení v konání vůle Boží jak v životě tak i v umírání – to je vítězství. Pak jsi schopen říci: „Veleben bude Kristus na těle mém, buď skrze život, buď skrze smrt.“ (Fil 1,20; 1Kor 15,54).

Nejdokonalejší vítězstvím je „obléci se v Pána Jezukrista“ a tak vítězit nad sebou. (Ř 13,14)

„Ale v tom ve všem udatně vítězíme skrze toho, který nás zamiloval.“ (Ř 8,37).

Jak můžeme dosáhnout tohoto skutečného oživení, které tolik potřebujeme? Dosáhneme ho pouze skrze nové probuzení a návrat k základním pravdám, skrze osvobození od moci hříchu a nehynoucí lásku ke Kristu. V době zkoušek, jako je tato, kdy mravní zásady klesly na nejnižší úroveň, není snad nejvyšší čas, aby církev ostatku znovu hledala ony skryté zdroje síly a povstala k novému projevu moci evangelia?

Autor neznámý

Proc je-ste o-tá-liš, de-di-ci ří-še, pred zra-ky
svý-mu, když od-me-nu zříš? Po-vstan a o-zdob se, aj, že-nich
s vý-še, an-de-ly ob-klo-pen, při-chá-zi již!

2. Nedej se zdržeti radostmi světa;
všecko to pomíjí rychleji jak mniš.
Zpřetrhej pouta, v něž satan tě vplétá,
dědici říše, vzchop v síle se již!
3. Ku Pánu stále své obracej zření,
té slávy čekej, kde Král tvůj a díl;
hled', že tvé spasení daleko není,
dědici říše, již blízko tvůj cíl!

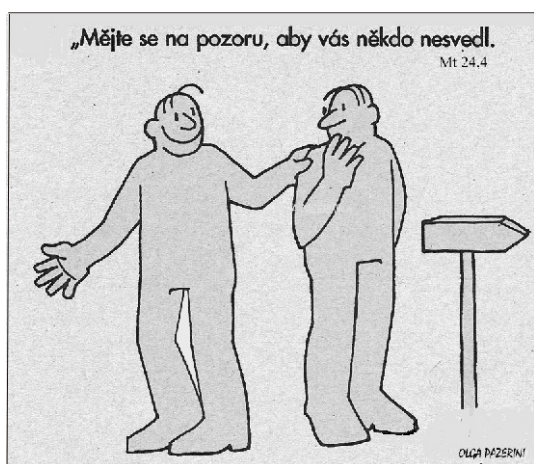
„Také já jsem prorok“ 1Kr 13,18.19.27-30

Přednášející referent Samuel Koranteng Pipim, Dr. cand. pochází z Ghany. Dříve než se stal adventistou vystudoval vysokou školu z titulem ing. Byl velice činný v charismatickém hnutí jako vedoucí jedné církve. Když se stal adventistou. Pracoval s mládeží jako ředitel, který se staral o studenty na našich školách. Pak byl vyslán na studii na Andrews University do USA. V současné době je členem Výboru pro Biblický výzkum u Generální konference, jako zástupce Africko-índické divize. Zveřejnil několik knih a jeho poslední kniha „Receiving the word“ vzbudila velký ohlas a pořádně rozvířila hladinu. S. K. Pipim byl jako přednášející pozván německou pobočkou ATS na její jarní zasedání do Kasselu.

Záznam části jeho přednesu na výše uvedené téma:

1Kr 13,18.19: „*Jem muž odpověděl: Takéť já prorok jsem jako i ty, a mluvil ke mně anděl slovem Hospodinovým, řka: Navrať ho s sebou do domu svého, ať pojí chleba a napije se vody. To pak sklamal (selbal) je mu. Takž se navrátil s ním, a jedl chléb v domě jeho a pil vodu.*“

27-30: „*Zatím mluvě k synům svým, řekl: Osedlejte mi osla. I osedlali. A odjev, nalezl mrtvé tělo jeho ležící na cestě, a osla i lva, an stojí u toho těla; a nejedl lev těla toho, aniž co uškodil oslu. Protož vzav prorok tělo muže Božího, vložil je na osla, a přinesl je. I přišel do města svého, aby ho plakal a pochoval. Položil pak tělo jeho v hrobě svém, a plakali ho: Ach, bratře můj.*“

Když tato slova přečtete, zjistíte, že obsahují neobyčejnou zprávu. Na začátku vedou dva proroci rozhovor. Jeden z proroků praví tomu druhému, že je také prorok.

Bible praví, že lhal a dále říká, že oba pak spolu jedli. Když ukončili stolování, jeden z nich odjel na svém oslu. Na cestě se potkal se lvem, který ho usmrtil. Lidé uviděli ležící mrtvé tělo, a u něho stojícího osla a lva. Běželi do města kde oznámili, že viděli něco, co dosud nikdo neviděl. Mrtvý muž leží v kaluži krve a vedle stojí osel a také lev, aniž by požíral svoji oběť. Nato prorok řekl: „*Toto musí být ten prorok, který se mnou jedl.*“ Rychle se tam odebral, vzal mrtvého proroka a vrátil se domů, aby jej pohřbil. Přitom byl pronesen nejkratší pohřební proslov, jaký je v Bibli zaznamenán. V posledním řádku třicátého verše uvedené kapitoly je napsáno: „*Ach, bratře můj! Nemusel jsi zemřít, ale zemřel jsi.*“

O co tu vlastně šlo, a co to má společného s naším tématem, zvláště když společně uvažujeme o autoritě Písma?

Řekli jsme si, že dnes nejde tak o to, jestli věříme v Boha, jako o to, jestli věříme Bohu! Začalo to již v ráji. Tam Bůh řekl, nejezte z tohoto stromu, budete-li jíst, zemřete. Satan řekl, tak to přece Bůh nemyslel, vy nezemřete! Adam s Evou se museli rozhodnout, komu uvěří. Pána Ježíše potkal tentýž problém. Při jeho křtu se otevřelo nebe a bylo slyšet hlas: „*Toto je můj milý Syn*“. Byl označen, za Syna Božího. A krátce nato odchází na poušť a potkává tam satana, který jej osloví. „*Jsi-li Synem Božím*“. Toto oslovení svádí k pochybnosti. Pán Ježíš byl tak postaven před rozhodnutí, komu věřit, Bohu nebo satanovi.

V posledních dnech se dostaví určitá krize v bohoslužbě. Jedna mocnost bude hlásat, když se nepokloníš šelmě a nebudeš ji ctít, nebudeš mít možnost ani prodávat ani kupovat, což posléze povede ke smrti. Na druhé straně je mocnost, která praví, když se pokloníš šelmě a obrazu jejímu, spočine na tobě hněv Boží. Bude nezbytné se rozhodnout, z které strany přijde smrt. Rozhodnete-li se uctívat obraz šelmy, dojde k usmrcení ze strany Boží, vzdáte-li úctu Bohu, bude vám hrozit smrt ze strany šelmy. A o všem se rozhodne podle toho, komu budeš věřit!

To, co jsme v úvodu četli, byly bezprostřední okolnosti před smrtí krále Šalamouna. Abychom dobře porozuměli době a tomu, oč v celé biblické zprávě jde, musíme otevřít 12. kapitolu 1.Královské. Po smrti krále Šalamouna bylo království rozděleno na dvě části. Vzniklo království Severní s 10 pokoleními a Jižní se 2 pokoleními. Severní království neslo název „Izraelské, a Jižní království, Judské“. Hlavní město Severního království se později jmenovalo Samari a Jižního, Jeruzalém. Králem Severní říše byl Jeroboám a Jižního království Roboám. Mezi těmito králi došlo k napjaté situaci. Jeroboáma zneklidňovalo, že jednou v roce lid jeho království chodí do Jeruzaléma, aby se tam modlil. Měl obavy z toho, že když to dovolí, stane se pak, že lid bude ovlivněn judským králem, který je získá pro sebe a posléze se obrátí proti němu. Ze strachu, aby své příslušníky neztratil, začal zavádět nové formy bohoslužby. Pozorně si všimněme, co o tom praví Písmo ve 12. kapitole verších 26. 27 – „*Strach ovládl jeho srdce*“. Měl obavy, že ztratí své příslušníky a tím i svoji pozici. Avšak nové formy pobožnosti neměly podklad v Písmu. Místo toho, aby dbal, co je psáno v Bibli, rozhodl se dělat úplně něco jiného. 1Kr 12,28: „*Protož poradiv se král, udělal dvě telat zlatých a řekl lidu: Dosti jste již chodili do Jeruzaléma. Aj, teď bobové tvoji, ó Izraeli, kteříž tě vyvedli z země Egyptské*“.

Povšimněte si první věty: „*Protož poradiv se král.*“ Rozhodl se svolat své poradce a specialisty. Dnes bychom řekli, že svolal výbor.

Dovedu si představit, jakým způsobem svým poradcům představil celou záležitost, aby lid nechodil do Jeruzaléma. Jejich odpověď zněla jednoznačně: „Potřebujeme zřídít novou bohoslužbu, aby nešli do Jeruzaléma.“ Nová bohoslužba at' je více atraktivní a možná, že jeden z poradců dal návrh, aby se použily i způsoby, které praktikují všude kolem Kananejci. At' vyjdou duchovní mezi Kananejské a tam prostudují jejich metody, abychom je také mohli uplatnit. Jiní řekli, jsou ještě další metody, na př. „*marketing*“. Chceme-li mít skutečně dobrou bohoslužbu, musíme se přiučit u Mc Donalda. „Co tak zvláštního dělají?“, ptá se král. „Každý zákazník tam dostane co si přeje. Chceš-li, aby společenství rostlo, musíš jim dát to, co si přejí. Chtějí-li pít alkohol, at' ho pijí, chtějí-li nosit ozdoby, nelze jim v tom bránit.“ A zase jiní upozornili na to, že když dojde k takové změně bohoslužby, vzbudí to odpor těch členů, kteří jsou věrní a zásadoví. Našli se tu i kovaní teologové a řekli: „*Musíme najít v Písmu a svědectví vhodný příklad a citáty.*“

Uvést dvě zlatá telata na scénu, to by znamenalo sklidit značný odpor. Pohlédněme do vlastní minulosti, vše už tady jednou bylo, řekli teologové.

Kdysi dávno, pod horou Sinaj, i velekněz Áron se podobné „*boboslužby*“ zúčastnil. Celá půlmilionová církev pouště se tam shromáždila kolem zlatého telete. Jeden z teologů poznamenal, že to nebyl jen nápad několika věřících nebo odpadlíků, ale názor všech. A v 2M 32, 4-6 čteme, že jedli, pili, tančili a slavili. A tak byly i tyto věci zdůvodněny.

Když se plán uskutečnil, řekl král: „*Dosti jste již chodili do Jeruzaléma*“ – (verš 28).

Král chtěl náboženství, které by nebylo tak náročné. Dnes bychom řekli, levně prodávané zboží, jinými slovy, levné náboženství. Zatímco v Evropě máte velká nákupní centra, u nás v Africe máme tržnice. A když pak jste u nás na takovém tržišti a někdo řekne, že to stojí 100 dolarů, nebudete to chtít. Musíte začít s obchodníky smlouvat a dosáhnout poloviční ceny. Musíte začít někde dole a pak se té poloviční ceně přiblížit. Vy tady v Evropě nebo Americe nemáte tyto velké tržnice, ale máte obrovská obchodní centra, kde jsou mimořádné nabídky.

Tento král Izraele chtěl náboženství zvláštních kupních příležitostí, něco jako výprodej. Ti, co světi neděli, chtějí mít 10 % slevu, a tak vypustili z deseti přikázání jedno, a to přikázání o sobotě. A někteří věřící západního světa chtějí mít slevu v jiných bodech víry, a tak vynechávají i jiné věci.

A tu jsme u krále Jeroboáma, který má teď svoji bohoslužbu a levný výprodej svého náboženství. Má svá střediska. Jedno je Betel a druhé Dan. To má svůj význam. Betel bylo nejjihnější město království. A Dan bylo na druhé straně. Každý mohl tak jít tam, kde to pro něj bylo blíž. Byl tu ještě jiný důvod. Betel bylo místo, kde se patriarchové modlívali, ale Bůh přece řekl, že místem modliteb bude Jeruzalém.

Betel bylo místo starých tradic, zatímco v Dan kněz pořádal vlastní pobožnosti. Tady přišli ke slovu progresivní liberálové. Když pak král chtěl, aby se všichni sešli k pobožnosti pod jednou střešou, udělal to tak, že dopoledne byla pobožnost v Betel a odpoledne v Dan. Jeroboám však učinil ještě něco jiného (v 31) Ustanovil kněze, kteří nebyli z rodu Lévi. Proč jenom synové Lévi mohou být kněžími? Bible to sice tak určuje, ale patří přece do patriarchální doby. Můžeme přece každého vysvětit do této služby, pokud má ducha Božího. Mohl bych k tomu mít vlastní komentář, ale nejsem v Americe a tak nebudu o této záležitosti hovořit.

A nyní (verš 32). Jeroboám uskutečňuje další novotu. Bůh určil, že 15. den sedmého měsíce bude slavnost, zatímco král určil jinak. 15. dne osmého měsíce.

I někteří adventisté zastávají názor, že je celkem jedno, jestli světím sobotu, či neděli. Praví se tu také, že král obětoval na oltáři. Z Bible víme, že králi nepatří na oltáři obětovat. Přesto se Jeroboám rozhodl k tomu, že obětoval. Přivlastnil si tak Boží autoritu a vlastní kněžskou společnost „s posvěcením“.

Dnes bychom mohli říci, že kněžský úřad zpolitizoval. Potřeboval jen ty kněze, kteří jeho liberální agendu podporovali. On to mohl udělat. Povšimněme si biblického komentáře: Čtème: *1Kr 12,32: „Ustanovil také Jeroboám svátek měsíce osmého, v patnáctý den téhož měsíce, ku podobenství svátku, kterýž byl v Judstvu, a obětoval na oltáři. Takž učinil i v Bethel, obětuje telatům, kteréž byl udělal; také i v Bethel ustanovil kněžzí výsostí, kteréž byl zřídil.“* Nechal vykonávat službu kněžími, které ustanovil a na oltáři, který postavil a to 15. dne osmého měsíce v čase, který si podle přání svého srdce určil. Je to lidský výtvar pobožnosti. Je to odpadnutí. Jeroboám si to mohl dovolit, protože měl moc. V den, kdy začal uskutečňovat tyto náboženské slavnosti, shromáždil všechen lid a kdyby se to konalo dnes, sezval by i tiskové mluvčí, aby se to daleko rozneslo.

Tak začíná zpráva 13. kapitoly 1. verše. Když Jeroboám ještě stál u oltáře, přišel prorok z Judeje. Kolem všude shromážděný lid, kde hrála hudba rockového stylu a lidé tleskali. Strážní nepozorovali, že tento muž vešel. Postavil se přímo proti oltáři a pozvedl svou ruku. A druhý verš praví: „*zvolal ...*“, pronesl také slova, že se oltář roztrhne a vysype se popel, který je v něm. A pak verš 3. Byl by to jistě zajímavý televizní záznam. Jediný prorok překazil slavnost, která za přispění Kananejců právě probíhala. I rozhněval se král, že se někdo opovážil postavit se proti němu a pronést taková slova. Pozvedl svou ruku od oltáře a rozkázal: „*Jměte ho!*“ stalo se, že jeho ruka, kterou pozvedl uschla, aniž s ní mohl pohnout. Z obavy, aby jeho druhá ruka taktéž nebyla postižena, zůstal zdrženlivý. Vzápětí na to, jak čtème v tomto verši, se roztrhl oltář a popel se vysypal přesně tak, jak to řekl Boží muž. Co mohl teď král dělat s tak postiženou rukou? Obrátil se na proroka a řekl to, co je napsáno ve verši 6. Možná, že kdybych byl v kůži tohoto proroka, že bych nedokázal to, co on – modlit se. V Bibli dále čtème, že jeho ruka

byla znovu jako před tím. Možná, že mu řekl: „*Vážžený proroku, to, co se tady událo, bylo náboženské pochybení, zapomeňme na to, pojďme ke mně domů, tam si o tom můžeme promluvit a já ti dám odměnu.*“

Kdyby to bylo dnes, možná, že by řekl: „*Ty jsi z druhébo konce světa, já ti zaplatím letenku. Pojď, naše sestry nám připravily něco k jídlu, pojďme a společně jezme.*“ Ale muž Boží odpověděl: „*I kdybys mi dal polovinu svého domu, nepůjdu s tebou. Na tomto místě nebudu jíst chléb ani pít vodu*“ (v.8.) Ale proč? Verš 9: „*Nebudeš jíst chléb ani pít vodu a navrátíš se zpět cestou, kterou jsi šel*“. Verš 10. vypráví, že muž Boží pak odešel jinou cestou a nevracel se cestou, po níž do Betel přišel.

A pak dochází v celé události ke změně. Práví se, že v Betel žil také jeden prorok. Tento prorok nebyl na této náboženské slavnosti. Ale jeho děti tam byly. Po návratu tlumočily svému otci, to co se tam přihodilo. A on se otázal na cestu, kterou tento prorok odešel. Děti odpověděly, že směrem do Judeje. Pak přišlo to, co praví verš 13. až 17.

Prorok z Judska mu řekl totéž co králi, nepůjdu. Znovu mu však řekl, že je také prorokem jako on. To je tak, jako kdyby dnes někdo sáhl do tašky a vytáhl průkaz svědčící, že studoval na semináři nebo na univerzitě CASD a opakovaně pronesl, vidíš já jsem také prorok jako ty, tady je mé potvrzení. Navíc jsem vysvěceným členem jižního sdružení Německa. Jsem prorokem jako ty a ty pravíš, že ti Bůh řekl, abys nejedl? To je „stará pravda“, neodpovídá dnešní kultuře. Bůh mi dal nové světlo, jsem prorokem jako ty. V 1Kr 13,18 čteme: „*Jemuž odpověděl: Takéť já prorok jsem jako i ty, a mluvil ke mně anděl slovem Hospodinovým, řka: Navrať ho s sebou do domu svého, ať pojí chleba a napije se vody. To pak sklamal (selhal) jemu.*“

Co učinil tento prorok z Judska, když slyšel zprávu o novém světle? To čteme ve verši 19: „*Takež se navrátil s ním, a jedl chléb v domě jeho a pil vodu.*“ Když zpráva o tom, co se s mužem Božím stalo, vešla ve známost veřejnosti, odešel prorok, který lhal, hledat proroka z Judska. Našel jeho tělo ležící u cesty a také stojícího osla i lva, který nepožíral svou oběť ani osla. Vzal ležící oběť, naložil na svého osla a dopravil do města, kde vykonal smuteční obřad a pohřbil jej. Uložil jej do vlastního hrobu, přičemž pronesl slova: „*Ach můj bratře.*“

Co to má společného s námi? Zde je muž Boží, kterého Bůh povolal, aby mu svěřil zvláštní poselství, kterým by korigoval kolem existujících odpadnutí. Byl mužem modlitby, byl prorokem a svůj úkol splnil. Byl ale oklamán a musel zemřít ne zrovna důstojnou smrtí. V tomto prorokovi musíme vidět sami sebe. Každý z nás je povolán v této kritické době, aby rozpoznal, co je pravé a co nikoliv, co do církve patří a co ne. Z této tragické události se máme čemu naučit. Proč musel tento muž takto zemřít? Chtěl bych uvést čtyři důvody:

1/ **Zpochybnil Boží slovo.** Odkud víme, že zpochybnil Boží slovo? Vzpomeňte si jak mu Jeroboám řekl: „*Pojď se mnou.*“ Jaká byla jeho odpověď? „*Kdybys mi dal polovinu svého domu, nepůjdu.*“ Avšak ve verši 16., když přišel k němu jemu rovný a se stejnou žádostí, řekl: „*Nepůjdu s tebou a nebudu na tomto místě jíst chléb a ani nebudu pít vodu. Nemohu se s tebou navrátit*“ (v.16). Proč nešel s Jeroboámem? Ve verši je uveden správný důvod. „*Bůh mi tak přikázal.*“ Ale ve verši 17. to zdůvodnil jinak: „*Nebo stala se ke mně řeč slovem Hospodinovým.*“

Pozorně si všimněte určité změny v podání. Jeroboámovi řekl jasně. Mám to zakázáno. Ale prorokovi, svému kolegovi to řekl tak, že to neznělo jako zákaz. A tím se dostal do stavu možné pochybnosti. Je to asi tak, jako kdyby někteří řeknou, to není deset Božích přikázání, ale deset možností anebo deset návrhů. Častá příčina našeho selhání je v tom, že zpochybníme Boží slovo. Věříme ještě dnes tomu, že Bůh stvořil v šesti dnech tento svět, anebo se ubíráme po stopách liberální teologie, která šestidenní stvoření zpochybňuje?

Věříme ještě stále v doslovně popsany druhý příchod Pána Ježíše? Máme jistotu také v tom, že dříve musí Ježíš vstoupit do našeho srdce? V minulosti adventisté velmi dobře věděli, co je pravé a co falešné, zatímco dnes v mnohém se již neví, kde je rozdíl mezi tím, co je pravé a co falešné. Nejistota v tom, co je správné a co nesprávné vede k tomu, že se mísí barva bílá s černou a tak tady máme jistou šed'. Vede to k tomu, že členové si například už nejsou jisti, jestli manželská nevěra je ještě hříchem. Příčina takového stavu spočívá ve zpochybňování Božího slova. **Boží muž musel zemřít proto, že zpochybnil Boží slovo.**

2/ Druhý důvod, proč musel zemřít, byl ten, že **přijal nové světlo, které nebylo v souladu s původní pravdou.** Bible hovoří o tom, že v poslední době vznikne nové světlo, což povede k uvolnění. Každé nové světlo, je-li pravdivé, nemůže být v rozporu s původní pravdou. V dnešní době se vyskytuje ve sborech tolik nového světla ohledně životního stylu, evangelizace, daru mluvení cizími jazyky, odívání atd. Přitom je ale třeba dbát na to, že **harmonie mezi novým a starým světlem musí být zachována.**

Prorok Izajáš nabádá k zákonu a svědectví a ti, co na to nedbají nemají žádného světla. Iz 8,20:

„*K zákonu a svědectví! Pakli nechceš, nechť mluví vedlé slova tobo, v němž není žádné záře,*“

Apoštol Pavel říká, že i kdyby se stalo a přišel anděl s nebe a hlásal vám nové světlo, a to by nebylo v souladu s tím co jsme vám kázali, pak tomu nevěřte. Ga 1,6-9: „*Divím se tomu, že tak rychle od tobo, kterýž vás povolal v milost Kristovu, uchýlili jste se k jinému evangelium, kteréž není jiné, ale jsou někteří, ješto vás kormoutí a převrátí chtëjí evangelium Kristovo. Ale bychom pak i my neb anděl s nebe kázal vám mimo to, což jsme vám kázali, prokletý buď. Jakož jsme již pověděli, a ještě znovu pravím: Jestliže by vám kdo co jinébo kázal mimo to, což jste přijali, prokletý buď.*“

Nevěřte žádnému novému světlu, které odporuje starým pravdám.

Před léty přicházeli misionáři do Afriky z Ameriky, Evropy a Austrálie. Přišli do tmou zahalené Afriky. Mnohé zprávy z tehdejší doby vyprávěly o setkáních s barbary. Byli to lidé, jejichž líce, uši a nos byly probodány jehlicemi z kostí, jejich těla byla pomalována, divoce skákali a tančili za hluku bubnů a tlukotu paliček. Pak se začaly otevírat Bible a postupně jsme vytahovali kosti z líce, nosu a uši, naše nahá těla jsme přiodělili a zbavili se také bubnů a pálek. Mnozí se rozhodli studovat v západních zemích Evropy, severní Ameriky a Austrálie. Ale dnes jsme zjistili, že jehlice z kostí, které jsme si kdysi vytáhli ze svých nosů jsou dnes ve vašich nosech a rytmus, který nás kdysi pudil k divokému pohybu se tu dnes uvádí jako nové světlo. Věci, které byly označovány jako primitivní, se dnes považují za pokrokové a nesou známku duchovnosti. Co se tu vlastně děje? Pokud se někdo nad těmi věcmi pozastaví je považován za fundamentalistu. Opakuji i zde, že Boží muž musel zemřít, neboť přijal nové světlo, které nebylo v souladu se světlem původním. **Tak tedy zemřel za prvního proto, že zpochybnil Boží slovo a za druhého, že akceptoval verzi nového světla, které nebylo v souladu se starou pravdou. Za třetí se ukázalo, že největší nebezpečí je to, co přichází zevnitř, ne co přijde zvenčí.** Prorok nebojácně stál před králem Jeroboámem, ale ve chvíli, když se objevil prorok, jeho kolega, ukázal mu svou „vizitku“ a řekl, já jsem také jeden z proroků, přestal být bdělým.

Sestra EGW řekla, že se máme více obávat toho, co přijde z našich řad, než toho, co přijde zvenčí. V minulosti byly vždy obavy z toho, co přijde zvenku a byli jsme připraveni hájit naše pevné pilíře. Teď zjišťujeme, že naši lidé tyto pilíře nepozorovaně narušili tak jako termiti.

Důvodem smrti proroka bylo i to, že **místo Božího příkazu přijal lidský projev: „já jsem také prorok a ke mně mluví anděl.“**

Milí přátelé, dodnes je všude kolem mnoho proroků. Jsou i takoví, kteří uzdravují prostřednictvím televize. Nejsou tak dobří a dají se lehce odhalit. Chci však hovořit o prorocích mezi námi. Kdo je prorokem? Je to ten, kdo káže při pobožnosti? Dnes je mnoho těch, kteří tvrdí, že mají co říct v Boží věci a mají pro to i patřičné vysvědčení. Často si myslí, že vědí víc a lépe, než samotná Bible. Domnívají se, že jsou to oni, co vědí jak správně modifikovat to, co říká Bible. Takoví se sami stávají proroky a nám zbývá se zeptat, kdo je tvým prorokem a koho hodláš následovat?

Je tvůj kazatel prorokem, tvůj učitel, nebo ten, kdo ví víc než ty. Je tvoje matka tvůj prorok? Jestliže tito lidé říkají to, co není v souladu s Božím slovem, pak nemluví pravdu. Všechno, co ti je předloženo, přezkoušej Božím slovem a co je v rozporu, odmítni. Vanou různorodé větry a vanou všemi směry.

V knize EGW (Velký spor věků) na straně 424 čteme: *„Avšak Bůh bude mít na zemi lid, který považuje Bibli, a jen Bibli, za měřítko všeho učení a za základ všech reforem. Názory učenců, výsledky vědeckého bádání, vyznání víry a rozhodnutí církevních shromáždění, jež jsou tak četná a odlišná, jak četné a odlišné jsou církve, hlas většiny – nic z toho, ba ani všechno dobromady nemůže být pokládáno za důkaz pro nebo proti kterémukoli článku náboženské víry. Dříve, než přijmeme nějaké učení, nebo nějaký předpis, měli bychom jako důkaz požadovat jasný výrok „Tak praví Pán“.*

V církvi je dnes mnoho různých názorů. Učenci mohou mluvit co chtějí. Usnesení na různých církevních úrovních, ať už sdružení, či sboru jsou libovolná a mají odlišnou povahu. V řadě otázek se rozhoduje na základě toho, jaký je názor většiny, což se pak považuje za pravdu. Dříve než něco v otázkách víry přijmeš, měj to potvrzeno slovy „*tak praví Hospodin*“. V jediném případě to Boží muž neučinil a proto zemřel. Věděl to, znal to, ale nejednal podle toho.

Často se hovoří tom, co je napsáno ve 13. kapitole, verši 1.: *„Slovo Hospodinovo, slovo Hospodinovo.“* Prorok přišel s těmito slovy od samotného Boha. Volal proti oltáři slovy, které uvádí verš druhý: *„Oltáři, oltáři, toto praví Hospodin“* a oltář se rozpadl a vysypal se popel, tak jak znělo Boží slovo. Ve verši devátém opírá své jednání o slova: *„Nebo tak mi přikázal slovem svým Hospodin.“* A nadále ve verši 17. praví: *„Nebo stala se ke mně řeč slovem Hospodinovým“.* Všude slyšíme slovo Hospodinovo, slovo Hospodinovo. Znal dobře, co praví Hospodin, avšak později podle toho nejednal.

První Ježíšovo poselství, které zvěstuje po svém křtu zní: *„ne samým chlebem žít bude člověk, ale každým slovem vycházejícím skrze ústa“.* (Mt. 4,4).

Někteří z nás mohou být svedeni ne proto, že neznají pravdu, ale že se rozhodli pro lež a nepravdu. Pije se alkohol, pěstují se nemanželské svazky, manželství s nevěřícími, nosíme ozdoby, necháme se unášet divokými rytmy rockové hudby, ne proto, že bychom neznali pravdu, ale proto, že jsme se někde hluboko v srdci rozhodli činit něco, co je falešné.

Boží muž se později zděsil, protože zpochybnil Boží slovo, přijal nové světlo, které původnímu odporovalo a neuvědomil si, že větší nebezpečí hrozí zevnitř a ne zvenčí. Následoval osobu, která prohlásila, že je také prorokem. **Zklamal, i když znal pravdu, ale podle ní nejednal.** To je situace ve které se nacházíme. Ozývá se mnoho hlasů: *„Já jsem také prorok“*; snad proto, že mají teologický, lékařský, či podnikatelský diplom. Někdy si myslí, že mají právo změnit Boží pravdu. Nabízí se otázka: **„KDO JE PROROKEM?“**

Bůh nám buď nápomocen pochopit důležitost tohoto poselství, abychom byli připraveni na poslední čas.
Amen.

Přeložil Jan Raszka

Svod ve jménu Ježíše Krista

Samuel Koranteng Pipin

Myslím, že bude dobré věnovat čas několika otázkám, a ukázat, jak liberálové používají různých slovních obrátů k tomu, aby jim dali jiný význam. Když je uslyšíte, budete vědět o co se jedná a v jakém názorovém prostředí se nacházíte.

Bible říká, že přijde čas, že kdyby bylo možné, budou svedeni i vyvolení. Tento čas, na který čekáme je zde. V této době velkých svodů, používá satan Bible a slov z Bible. Používá biblická témata, aby podvedl křesťany. Ježíš říká u Mat 7,22.23 „*Mnozí mi dějí v onen den: Pane, Pane, zdaliž jsme ve jménu tvém neprorokovali a ve jménu tvém ďábly nevymítali a ve jménu tvém divů mnohých nečinili? A tehdy jim vyznáám, že jsem vás nikdy neznal. Odejděte ode mne činitelé nepravosti.*“ Kristus říká, že v poslední době budou mnozí vystupovat v Jeho jménu a činit hodně divů. Např. někdo k tobě přijde a řekne ti, uzdravuji tě ve jménu Ježíše Krista, a uzdraví tě. To ale ještě neznamená, že přichází od Krista. Skutečnost, že někdo vymítá demony v Kristově jménu, nebo Jeho jménem činí zázraky, ještě není žádný důkaz toho, že skutečně přichází ve jménu Ježíše Krista. Je jisté, že když satan nám dá stoprocentní jed, nebudeme ho pít. Ale když dá do 99 % pomerančové šťávy jen 1 % jedu, vypijeme ho rádi. A to je bod, v němž se nacházíme. Klam (podvod) pak vypadá, jako křesťanství. Ale je velice nebezpečný už jen proto, že obsahuje jen 1 % jedu. (Např. Alfa kluby, dodatek překladatele.)

Liberalismus používá křesťanskou terminologii a zároveň dává slovům jiný význam, čímž je řečeno něco jiného než představuje skutečnost a tím nás klame. Nad protivníkem můžete zvítězit, když použijete jeho způsob řeči, a pak vše jasně vysvětlíte. Když mluvíte jeho řečí, má to pro poslouchající úplně jiný význam. A to je přesně to, co dělá satan. V církvi stále více lidí říká, já věřím všem 28 věroučným bodům. Ale co tím myslí? Jsou lidé, kteří říkají, že věří Duchu prorockému. Ale nově si ho vysvětlují. Nyní udělám krátký interview, řekneme s Frankem.

„Franku, věříš Duchu prorockému? Samozřejmě, že věřím Duchu prorockému. Věřím také E.G.White.“ Ale co tím Frank myslí?

Každý, kdo použije své dary ke cti Boží, má dar proroctví. Každý, kdo použije své dary v zájmu sociální spravedlnosti, má dar proroctví. Každý, kdo má nepřímý kontakt s Bohem, i v modlitbě, je prorokem. Proto, když vám někdo řekne, že věří Duchu prorockému, to v postatě nic neznamená. Musíme se zeptat, co tím myslí. Když někdo řekne, že věří ve zmrtvýchvstání Ježíše Krista, co to znamená? Znamená to, že Kristus opravdu tělesně vstal z mrtvých? To je to, čemu adventisté věří. Dnes ale mnozí říkají: „Já věřím ve zmrtvýchvstání, ale nevěřím, že se to stalo tělesně.“ Řeknou, že Ježíš žije, ale to, co je živé jsou jeho myšlenky a jeho ideje, žádné tělesné zmrtvýchvstání neexistuje. Neexistují žádné zázraky. A nejlepší je, že Kristus vlastně vůbec nezemřel. To je jen malý příklad jak se satan dostává do řad věřících. (99 % pomerančové šťávy a 1 % jedu).

Nyní si probereme několik zašifrovaných slov, abyste je přinejmenším poznali, když se s nimi setkáte. V dnešní době se hodně hovoří o **akceptování, o toleranci**. Co to znamená? Dnes je to tzv. status Quo. Bible nikde nemluví o akceptování. Bible učí o **obrácení**, což znamená změnu. Bible tě jednoduše neakceptuje takového jaký jsi. Kristus tě akceptuje tehdy, když jsi ochoten se změnit a chce ti také k tomu dát sílu. Když čtete Bibli, mluví Kristus o obrácení. Jan Křtitel, apoštolové, všichni mluví o změně, o obrácení. Proto se nespokojte se slovem akceptovat.

Zvěstujeme evangelium, ne učení. Už jste to slyšeli? Ale to je tak, že evangelium a učení nejsou nepřátelé. Evangelium znamená radostnou zvěst. Učení znamená učit základní pravdy. V pozadí ale stojí učení evangelické, baptistické či luteranské, ale ne učení adventistické.

Dej Duchu svatému možnost, aby nás vedl. Ano, je to tak. Ale Duch svatý nás nevede nikdy proti učení Bible. Duch svatý inspiroval Bibli. On také řekl, že máme všechno zkoumat na základě Bible. Když někdo řekne, necháme se vést Duchem svatým, pak řeknete ano, ale musí se to dít v souladu s Bibli.

Více se zaměřuji na vztah ke Kristu, než na učení. Klíčový význam zde má vztah. Ale vztah je prázdné slovo. Nepředstavuje vlastně nic. Víte, že satan také měl vztah ke Kristu. Nenáviděl ho. To, že máš vztah, neznamená ještě vůbec nic. Příklad: Jeden známý hovořil se dvěma adventisty, kteří spolu žili, aniž by byli oddáni. Ti také měli vztah. Ptal se, co pro ně tento vztah znamená. Odpověděli, že jsou těmi nejlepšími přáteli, dělají si finanční vynálohy, milují se, jsou jeden tým. To je tak, řekl můj přítel, jako kdybyste byli oddáni. Proč se nevezmete, když máte takový pěkný vztah? To ne, nechceme se zavazovat. To je přesně ono. Vztah bez slibu, bez povinnosti není

žádným vztahem. Je třeba zdůraznit, že musíme cítit ke Kristu odpovědnost. Ne jednoduše jen vztah. Vidíte, jen slovo vztah nepředstavuje vůbec nic.

Naši průkopníci měli velmi omezený rozhled. Možná, že jste již slyšeli, že naši *průkopníci* byli povrchní a bez širšího poznání. Ale vykročili správným směrem. V minulosti bylo špatné, když jedli nečisté jídlo, ale zároveň bylo správné a dobré když řekli, dodržujte sobotu, nenoste šperky atd. Ale na co bylo nutné se více zaměřit, byl hřích pýchy. Bylo důležité, že zdůrazňovali čtvrté přikázání, ale byli i přátelší a připravení odpustit. Dali se správným směrem. Dnes se v mnoha adventistických kruzích říká, že se nemáme zabývat pýchou a jinými negativními vlastnostmi. Současně se k tomu náhle přidává i svěcení soboty, nečisté jídlo a alkohol. Co se vlastně stalo? Stali jsme se povrchními. Není správné jednu pravdu zavrhnout, abychom mohli přijmout druhou. Když to děláme, zůstáváme na povrchu a bez hlubšího poznání. Jaký to má smysl? Přemýšlejme o tom sami.

Musíme vyzkoušet nové metody k úspěšnému rozšiřování evangelia. Vyzkoušejme to, co dělají charismatici. Vyzkoušejme metody luteránů. V Africe to budou různé druhy kultur a další způsoby. Je možné jednoduše převzít nějakou metodu, aniž by tím nebylo ovlivněno poselství? Žádná z těchto nově jmenovaných metod není neutrální. Při zvěstování může být evangelium pravdivě předáno, nebo také nemusí. Dříve, než použijete některou novou metodu, prozkoumejte, co stojí v jejím pozadí.

Potřebujeme nové způsoby bohoslužby, které by odpovídaly mentalitě našich mladých členů. Slyšeli jste to? Přečtu vám něco od jednoho mladého teologa. Je to na straně 185 v knize *Receiving the Word*. Je profesorem na jedné naší univerzitě a zároveň kazatelem. Doporučuje, abychom přijali charismatický způsob bohoslužby. „*Můj názor na bohoslužbu se změnil, když jsem před léty navštívil charismatické bohoslužby v USA. Byl jsem nadšený tím, co jsem viděl. Tisíce vzdávají Bohu čest s takovým odevzdáním, jaké jsem dosud neviděl. Někteří stáli, druzí zvedali ruce, jiní tleskali, další jen tak tiše seděli, někteří skákali, jiní klečeli, ale všichni aktivně velebili a chválili Boha. Od té doby jsem se mnohokrát vrátil do tohoto sboru (jmenuje se Vineyard = Vinice) pro duchovní pokrm. Snažím se zavést stejný způsob pobožnosti i v našich sborech*“. Nyní přijde klíčová věta. „*Pro Boží lid poslední doby bude bohoslužba místem, kde vládne nadšení, místem pro získávání největších zkušeností v životě*“.

Učí nás Bible o různých způsobech bohoslužby? Bible hovoří jen o dvou rozdílných způsobech bohoslužby. Buď je to pravá nebo falešná bohoslužba. Každá bohoslužba musí být posouzena jestli je pravá, nebo falešná. Kritériem nemůže být jen to, zda promluvila ke mně, nebo jestli pro mě něco znamenala. Ale jestli byla věrná Božímu slovu. V bohoslužbě Kaina a Ábela nešlo o to, co koho oslovilo. Bohu velice záleží na způsobu bohoslužby a celá třetí kniha Mojžíšova je věnována tomuto tématu. Z tohoto důvodu nám Bůh ukázal službu ve svatyni. Bůh nám dal i knihu Žalmů, kde je napsáno, co se má a jak se má zpívat a jaké nástroje mají být použity. Bůh byl zarmoucen, když národ izraelský přejal od kananejských jejich způsob bohoslužby.

Metoda naší evangelizace se musí zaměřit na lidi, kteří nepřísluší k žádné církvi. Sekulární lidé. To je klíčový výraz převzatý z ekumenického hnutí. „*Adventisté neevangelizujte mezi luterány, ani katolíky, katolíci pak nebudou evangelizovat mezi adventisty. Každý zůstane tam kde je. My evangelizujeme jenom mezi lidmi, kteří nepřísluší žádné církvi (sekulární)*“: Jestliže budeme tuto strategii dodržovat, znamená to konec evangelizace. V Bibli nenajdeme žádnou zmínku o tom, že máme jít jen k sekulárním lidem. Je jen člověk *zachráněný* nebo *ztracený*. Mnozí můžou být v církvi a přece nejsou zachráněni. Bůh probudil adventisty k tomu, aby zachraňovali ztracené. Bůh má svůj lid i v jiných církvích. Jestliže tam zůstanou a nevyjdou, pak zahynou. Nás Bůh povolal k tomu, abychom jim pomohl vyjít. Také sekulárním lidem musíme pomoci najít správnou cestu. Kdo je však *sekulární* člověk?

Není možné poznat absolutní pravdu. Každý má pravdu. Pozor, je možné poznat pravdu. Kristus říká: „*Poznáte pravdu a pravda vás udělá svobodnými*.“ Naše znalosti se budou studiem Bible neustále rozšiřovat. Kristus říká, Já jsem pravda. Bible je pravda. Zákon je pravda. Když někdo říká, že pravdu není možno poznat, jde o zašifrovaný pluralismus. (Nová tolerance)

Buď opatrný, když se **hovoří o zákonících**. Vždy, když se nepěkně mluví o zákonících a fundamentalistech, buďme na pozoru. Když legalismus a fundamentalismus „*zabil*“ tisíce, pak liberalismus a bezzákonnost desetitisíce. Když farizeové jsou špatní, tak saduceové jsou mnohem horší. Nesmíš zapomenout, že Kristus byl ukřižován oběma skupinami. Saduceové Krista ukřižovali, protože disciplinovaní farizeové ho nenáviděli, protože byl k těm, kterými opovrhovali, velmi přátelský. My jsme povolání k tomu, abychom byli jako Kristus. Vždy, když lidé ve sboru mluví o legalismu a farizeiství, pak vždy stojí něco v pozadí.

My jdeme střední cestou. Necháme extrém zleva i zprava jednoduše projít kolem nás. Bible nemluví o žádné střední cestě. Bible vždy zdůrazňuje jen tu správnou cestu. Vždycky, když se hovoří o střední cestě, ptej se, jestli je to ta správná cesta.

Má nám jít o principy a ne o slova zákona. Budu citovat část článku z našeho časopisu, který pojednává o tom, že můžeme adventismu dát novou strukturu. „*Dnešní mladí lidé se zajímají o principy víry a o ne slova zákona. Např. se mnohem více zaměřují na to, jak společně strávit sobotu, významem soboty.*“ To, co se v sobotu dělá není tak důležité, jako to, co se prožije. Jde zde tedy o to, co mně sobota nabízí. O co jde? Zážitek stojí proti literě zákona. Kristus neměl žádné problémy s dodržováním zákona. Také zdůrazňoval, že Duch zákona musí být dodržován. Můžeme dodržovat literu zákona bez Krista. Správný vztah k zákonu dosáhneme jen znovuzrozením. Ti, kteří znovuzrození prožili, dodržují literu zákona. Nestavme tyto dvě věci proti sobě.

Nemáme se navzájem soudit. Co za tím stojí? Ať si každý dělá to, co uzná za vhodné. To je filozofie z doby soudců, kdy každý mohl dělat to, co mu dělalo potěšení. Lidé říkají, neznáš pozadí věci, nevidíš do srdce, nemůžeš mě soudit. Já jsem o.k., ty jsi o.k. Bible říká „*nesud' motivy jiných lidí*“. Jen Bůh může číst pohnutky a rozumět jim. Bible a Bůh nám říkají, že máme dělat rozdíl mezi tím, co stojí napravo a co nalevo. Musíme správně odlišovat dobro od zla. Ezech. 44,23; 3M 10,1-10. Bible odsuzuje ty, kteří dobro od zla rozlišovat nechtějí. Malach 2,17.

Táži se: „Co bych měl za těch a oněch okolností dělat?“

Odpověď zní: **Dělej to, co by dělal Kristus.** Již jste to slyšeli? To je dobrá zásada, ale jen za předpokladu, že mluvíme o stejném Kristu. Mnoho lidí má jiné představy o Kristu. **Kristus, kterého následujeme má být jen ten, o kterém píše Bible. To je ten Kristus, který říká, že máme všechno podřídit Bibli. Sám říká: PSÁNO JEST. Vybízá nás, hledej v Bibli, neboť ona mluví o mně.** Tzn., když slyšíte, jak někdo říká, že dělá vše tak, jak to dělal Kristus, ptejte se nejdříve zda míní Krista, který je popsán v Bibli.

Musíme se více starat o přítomnost, než o budoucnost – dobu konce. Jinými slovy: zapomeň na to, co mají přinést poslední dny dějin této země. Ještě jinak. Zapomeň na šelmu, obraz šelmy a na celé adventní učení, které je spojeno s dobou konce. Budu znovu citovat z knihy profesora na naší univerzitě: „*Nestarejme se o budoucnost, ale jen o přítomnost.*“ Pokud je mi známo, většina mladých lidí, adventistů, nestuduje budoucnost z hlediska doby konce. Ne, že by to odmítali, ale nechtějí tuto skutečnost zdůrazňovat. Apokalyptické události nepomůžou řešit naše každodenní problémy, nahání nám jen strach. Mladí lidé mají zájem o přítomnost, a ne o to, co někdy přijde. Ptám se, jestli doba blízkého konce nemá opravdu vliv na náš nynější život? Přirozeně – ano. Bible říká v 2Petr 3,11.12.14 „*Poněvadž tedy to všechno má se rozplynouti, jací pak vy býti máte v svatých obcováních a v pobožnostech. Očekávající a chvátající ku příští dne Božího, vněmžto nebesa, hořice, rozpustí se, a živlové pálivostí ohně rozplynou se? Protož, nejmilejší, takových věcí čekající, snažte se, abyste bez poskvrny a bez úhony před ním nalezení byli v pokoji.*“ Jinými slovy – doba konce má a musí mít vliv na náš současný život.

1Jan 3,2.3 „*Nejmilejší, nyní synové Boží jsme, ale ještě se neokázalo, co budeme. Vímet' pak, že když se okáže, podobni jemu budeme, neboť viděti jej budeme tak, jakž jest. A každý, kdož má takovou naději v něm, očist'uje se, jakož i on čistý jest.*“ Ti, kteří říkají, že už nekáží o době konce, tím také prohlašují, že nepřijímají výlučnost adventního učení. Např. učení o znamení šelmy a ostatcích, o svatyni, poselství knih Daniel a Zjevení, protože tam najdeme zahalené poselství o době konce.

Věřím Bibli. Každý adventní učitel řekne, že věří Bibli. Co tím myslí? Když se zeptáš, jestli věří, že celá Bible je inspirována Bohem, tak řekne: „Věřím, že Bible je inspirována.“ Ale myslí tím, že ne všechno je inspirováno. „*Některé části Bible jsou ovlivněny kulturou. Události zrcadlí obraz lidí, kteří tehdy žili a proto nemůžou být realisticky a přiměřeně aplikovány na naši současnost. Mnozí připomenou, že Bůh povraždil Amalechitské a také jejich děti. Tak si pryj Boha nepředstavují a také v takového nemohou věřit. Tyto události zaznamenali pisatelé sami a podle nich nebyly Bohem inspirovány. Říkají také, že některé části Bible byly přejaty od okolních pohanských národů. Mojžíš údajně nedostal návod jak stavět svatyni od Boha, ale že viděl, jak kananejské stavějí své svatyně. Tyto části nemohou být tedy podle nich inspirovány.*“ Proto, když někdo řekne, já věřím, že Bible je inspirována, musíte se nutně zeptat, jestli věří, že celá Bible je inspirována, nebo jen její části. Jinak to neznamená vůbec nic.

Věříte, že Bibli můžeme důvěřovat? Když je psáno, že Bůh stvořil zemi v šesti dnech, přičemž jeden den trval 24 hodin, můžete to považovat za bernou minci? Když Bible říká o potopě, že byla celosvětová (doslova do písmene) je to skutečně pravda? Nebo to byly krajové povodně a pisatel to jednoduše zveličil? Když Bible říká, že 600.000 Izraelitů vyšlo z Egypta do Kanánu, je to pravda? Nebo je toto číslo nafouknuto? Když Bible říká, že Ježíš se narodil z panny, je to pravda? Je pravda, že Ježíš tělesně vstal z mrtvých a tělesně odešel na nebesa? Musíme klást takové otázky. Mnohdy dostaneme odpověď, že v biblických zprávách jsou protiklady. Např. v evangeliích jeden pisatel podá zprávu tak a jiný ji podá jinak. Věřící adventista ví, že Bible si neprotičeří. Knihy Bible se doplňují. Jeden pisatel podtrhává jeden aspekt pravdy, druhý zase jiný. Neodporují si, ale navzájem se doplňují. Ptejte se dále jestli věříme, že Bible je neomylná? Liberálové nemají rádi toto slovo. První bod naší věrouky říká, že Bible se nemýlí. Jinými slovy, **všechno, co Bible říká, je pravda.**

1. bod věrouky: *Písmo svaté, Starý i Nový zákon, je psané Boží slovo. Je dáno Boží inspirací prostřednictvím svatých Božích lidí, kteří mluvili a psali pod vlivem Ducha svatého. V tomto slově Bůh svěřil člověku poznání nezbytné ke spasení. Písmo je neomylné zjevení Boží. Je měřítkem charakteru, zkušebním kamenem zkušeností, autoritativním základem učení a spolehlivým záznamem Božích činů.* (2. Petr 1,20.21; 2Tim 3,16.17; Žalm 119,105; Př. 30,5.6; Iz. 8,20; Jan 17,17; 1. Tes.2,13; žid. 4,12)

Tuto skutečnost by liberálové nejraději z naší věrouky vyňali. Nevěří, že Bible je neomylná a hodná důvěry. Nepřipouští, že Bible je náš autoritativní vůdce. Tzn., když někdo řekne, ano, já věřím, že Bible je inspirována, zeptejte se dále jestli věří, že je také neomylná? Mimo jiné s. White potvrzuje mnohokrát neomylnost Bible. Mnozí naši bratři jsou hlubocí myslitelé. Řeknou, že věří, že Bible se nemýlí. Avšak podle nich je neomylná v pohledu na otázky víry, ale ne ve věcech historických a vědeckých. Když Bible říká, že Ježíš je zachránce tohoto světa, pak je to nezpochybnitelné. Ale když říká, že svět zahynul potopou za doby Noe, toto již tak neomylné není. Dělí věci na věroučné a historické. Vystává otázka, jak je možné, že část Bible je neomylná a jiná se mylí? Jak můžeme věřit, že Ježíš je náš záchrance, když nevěříme, že zemřel tak, jak nám to Bible sděluje? Jak můžeme věřit, že sobota je sedmý den, když nevěříme, že Bůh stvořil zemi doslova v šesti dnech?

*Jiným klíčovým obratem je **inspirovanost Bible**.* Mnozí adventisté říkají, že Bible byla mechanicky nadiktována. Ale ti, co se v této tematice vyznají vědí, že tak to nemůžeme chápat. Žádný odpovědný teolog nevěří na inspirovanost slov. Věříme na inspiraci myšlenek. Věříme, že vše, co je v Bibli napsáno, je pravda, a to zneužívají liberálové k tomu, aby tím dokázali, že věříme na slovní inspiraci. Neakceptujte to, co nesedí. To je materialistická propaganda. Zeptejte se co si představují pod slovní inspirací? Když řeknou mechanickou inspirovanost slov, odpovím, že v to nevěřím. Budou se snažit vás zařadit do škatulky fundamentalistů, či legalistů.

Adventisté také věří, že duch prorocký je autoritou. E.G.White není druhou Biblií. **Naše autorita je Bible a jen Bible.** Vystává otázka: „Co uděláme teď se s. White?“ Na základě autority Bible je řečeno, že Bůh v posledních dnech probudí také proroky. Jedno ze znamení poslední doby pro církve je, že má dar ducha prorockého. A na nás je, abychom Boží proroky také poslouchali. Proto **akceptujeme E.G.White, Bible nám to přikazuje.** Bůh chce, abychom každého pravého proroka následovali. Pravost proroctví E.G.White je ověřená na základě Bible. Tzn., že uznávám Bibli a její proroky. Úloha sestry White je trojí. Chce církve povzbudit, aby našla správnou cestu, má církve korigovat tam, kde se vzdaluje od Božího zákona, vysvětluje také části pravdy, v nichž si nejsme jistí.

Závěr

Skutečnost, že někdo vystupuje ve jménu Ježíše Krista ještě neznamená, že je Jeho následovníkem. Totéž platí i pro adventisty, kteří používají shora uvedené „*formulace*“, ale mají na mysli něco docela jiného.

Z poslechu a zvukového záznamu přeložil J.Jurica

VĚK CÍRKEVNÍ ZÁBAVY

Když před více než 100 lety varoval Charles Spurgeon před těmi, kteří chtějí „sloučit kostel a divadlo, karty a modlitby, tanec a svatost“, vysmívali se mu, že vidí všechno příliš černě. Jenomže lidé jako byl Spurgeon vidí dopředu, a již dávno se začalo naplňovat to, co Spurgeon předpovídal.

V roce 1955 napsal známý křesťanský pracovník a autor celé řady publikací, A.W. Tozer:

„Po celá staletí se církev stavěla proti každé formě světské zábavy, protože si byla dobře vědoma toho, že se jedná o ztrátu času, o prostředek k přehlušení svědomí, o odvádění pozornosti od morální zodpovědnosti. Byla za to vystavena posměchu syny tohoto světa. V poslední době se však zdá, že církev je unavena výpady světa a podřizuje se jeho vlivu. Zdá se, jakoby se rozhodla, že když nemůže zdolat velkého boba zábavy, musí se přidat na jeho stranu a využít jeho moci a síly. Dnes jsme svědky toho, jak se vynakládají obrovské prostředky na pobavení takzvaných dětí nebes. Náboženská a církevní zábava pomalu ale jistě vytlačuje vážné věci Boží. Z mnohých místních církví se stala náboženská divadla s ubože kvalifikovanými producenty a aktéry, kteří prosazují své „umění“ se schválením církevního vedení, které bude citovat svatá Písma na ospravedlnění takového jednání. Pomalu se už nikdo neodvážá cokoli namítat.“

Tozer se nebránil takovým novotám jako bylo promítání filmů při nedělním večerním shromáždění, moderní hudbě, humorným kázáním, nejružnějším hrám při shromážděních křesťanské mládeže. Viděl však dál, poznal, že za tím vším je filosofie nového přístupu k evangelizaci a k růstu církve. Filosofie, která povyšovala zábavu nad základní priority církve. Tozer se už tehdy obával – a dnes víme, že právem, že tento nový přístup k evangelizaci a k růstu církve bude mít za následek úpadek zájmu o Boží slovo a o pravou bohoslužbu.

Ve své knize nazvané „Ustavíme se k smrti“, publikované v roce 1985, píše americký autor Neil Postman: „Závěr 19. století je poznamenán pomalým ústupem věku výkladu a prvními neklamnými znaky nástupu, věku zábavy.“ Není pochyb o tom, že dvacáté století je především v západní kultuře silně ovlivněno snahou bavit lidi. Zatímco v 19. století vidíme intenzivní výměnu myšlenkových názorů – ať už slovem nebo písmem – 20. století, prostřednictvím filmu, divadla, televize a videa, posunuje zábavu do samého středu lidské existence, do rodiny, školy, zaměstnání, a také do církve.

Jedním z charakteristických prvků zábavy je, že na podstatě, na pravdě, vlastně ani moc nezáleží. Důležité je, jestli se dobře pobavíme. Forma je důležitější než obsah. Médium jako prostředek se stává poselstvím. Když se nás někdo zeptá, co jsme včera večer dělali, odpovídáme: „Dívali jsme se na televizi“. A většinou taková odpověď stačí. Málokdo se zeptá: „A na co jste se dívali?“ Na tom už tak moc nezáleží. Podstatné je, že jsme se dívali na televizi. Kvalita obsahu je nepodstatná.

V západním světě, a platí to snad především pro Ameriku, je docela běžné říci: „V neděli jdu do kostela.“ Tomu, kdo se ptá, taková odpověď stačí. Co se bude v kostele dělat, nebo jaké bude kázání, to už je vedlejší. Hlavně že se jde do kostela.

Dnešní náboženská zábava v některých největších amerických církvích přesahuje všechny myslitelné hranice a často nemá s křesťanstvím nic společného.

Někteří křesťanští pracovníci a kazatelé tvrdí, že když se v církevní zábavě nějakým způsobem dostanou do publika biblické principy, je všechno v pořádku. Na formě prý nezáleží. To je však nesmysl. Dnes se církev téměř předhánějí v tom, jak nalákat lidi do kostela, nebo do společenství věřících. Chtějí nalákat i ty, kteří nemají zájem o křesťanství, o bohoslužby, o kázání Božího slova. Proto jim raději nabízejí křesťanskou zábavu, která má nahradit (!) slyšení Božího slova. Jedna velká místní církev v jihozápadní části Spojených států amerických investovala půl milionu dolarů do zařízení, které vyrábí umělý kouř, oheň, jiskry a laserové paprsky v tzv. Modlitebně. Ti, kteří toto zařízení obsluhují, se byli školit v Hollywoodu. Při jednom nedělním večerním shromáždění se nechal kazatel tohoto sboru „vynést do nebes“ prostřednictvím dovedně ukrytých lanek, zatímco pěvecký sbor spolu s orchestrem zajistil patřičný hudební doprovod. K tomu si přimysleme kouř, oheň a laserové blesky. Úžasná podívaná! Zábava jedna radost, nabitý kostel! Co by tomu říkal Spurgeon a Tozer? Co na to říká svatý Bůh?

Ptáte se, proč mluvím o Americe a cituji tamní autory? Jednak proto, že tam právě žiji a chci varovat. A jednak proto, že není zapotřebí půl milionu dolarů a zvláštního zařízení k tomu, aby způsob „křesťanské zábavy“ pronikl do církve i u nás, v našich zemích. Dívají se Češi a Slováci raději na televizní film domácí produkce, anebo na americký Dallas? Co je lákavější? A co je škodlivější?

Násilná izolace od světa, do které naše církve přivedl komunismus, bude ještě dlouho patrná v určité úzkoprsosti a „maloměstšáckosti“ v našich církvích. Potřebujeme širší teologický rozhled, ujasnění základních biblických učení a při tom všem veliké množství vzájemné tolerance. Skloubit pravdu s láskou nebylo nikdy snadné. Nemůžeme si však dovolit obětovat jedno pro druhé, ani lásku pro pravdu, ani pravdu pro lásku. Církví je vlastní obojí. Zároveň však je potřeba vidět to, že americký vliv se dostává velice rychle i do zemí bývalé východní Evropy. Musíme si připomenout, že církev Ježíše Krista jako Jeho tělo je rozšířena po celém světě a věřící lidi v našich zemích by mělo zajímat, co se děje v církvi jiných zemí, poznat to dobré i to horší. Komunismus nás uvedl do uměle vytvořené a násilné izolace, ze které se jen pomalu a těžko dostáváme. Když hovoříme o církvi, musíme o ní mluvit ve smyslu globálním, celosvětovém. Považuji za tragédii, když věřící

člověk řekne: „*Jó, to je Amerika (nebo Korea, apod.), u nás je to jiné.*“ Asi to jiné je, ale zas tak moc ne, a pokud je to jiné, neznamená to nutně, že je to lepší nebo horší. Církev Ježíše Krista je jedno tělo, jeden organismus, kde jeden úd má vědět o druhém, o jeho problémech, i radostech, vítězstvích i porážkách. Tolik na vysvětlenou.

Nalákat co nejvíc lidí do kostela nebo modlitebny se stalo heslem doby. Velká návštěvnost zajišťuje velké sbírky, velký příjem a otevírá velké možnosti. Možnosti čeho? Káže se těm tisícům, kteří přijdou, Boží slovo? Ozývá se z přepychového jeviště takového kostela volání k pokání a k důslednému následování Krista? Naneštěstí se tak zpravidla neděje. To, že je návštěvnost vysoká, ještě vůbec v Americe neznamená, že to jsou všechno lidé, kteří přišli k poznání svého hříchu a přijali Ježíše Krista jako svého Spasitele. Mnozí tam chodí za nevinnou křesťanskou zábavou jako do nějakého klubu. Některé megakostely vypadají někdy spíš jako luxusní hotely nebo rekreační podniky, včetně restaurace, kužellových heren, bazénů, tělocvičen apod. Zábava a rekreace jsou tu jednoznačně v popředí.

To je všechno výsledkem mentality tržního hospodářství nejhrubšího druhu. Církev je touto mentalitou hluboce zasažena. A toto všechno souvisí se základní otázkou poslání církve na světě. Jestli je tu církev jen proto, aby prodávala nějaký svůj „výrobek“, pak je jistě správné, aby se řídila všemi osvědčenými zákony volného trhu. Pokud se chce měřit se světem, jestli si myslí, že musí se světem soutěžit o pozornost lidí, pak musí žít podle tvrdých zákonů marketingu. Svět má co nabízet a má k tomu nesmírně účinné metody. Jestli si církev klade za svůj cíl odlákat co největší počet lidí od světských zábav, musí jim nabídnout stejně atraktivní zábavu náboženského charakteru. Tak to vidí dnešní zastánci nejnovějších teorií o církevním růstu.

Co je na tom špatného? Tak především církev není na světě proto, aby nabízela alternativní způsoby zábavy. Tím se ponižuje a zastírá pravý důvod své existence. Nejsme prodáváči, jsme Kristovi vyslanci (2 Kor. 5,20). Apoštol Pavel nám připomíná, že

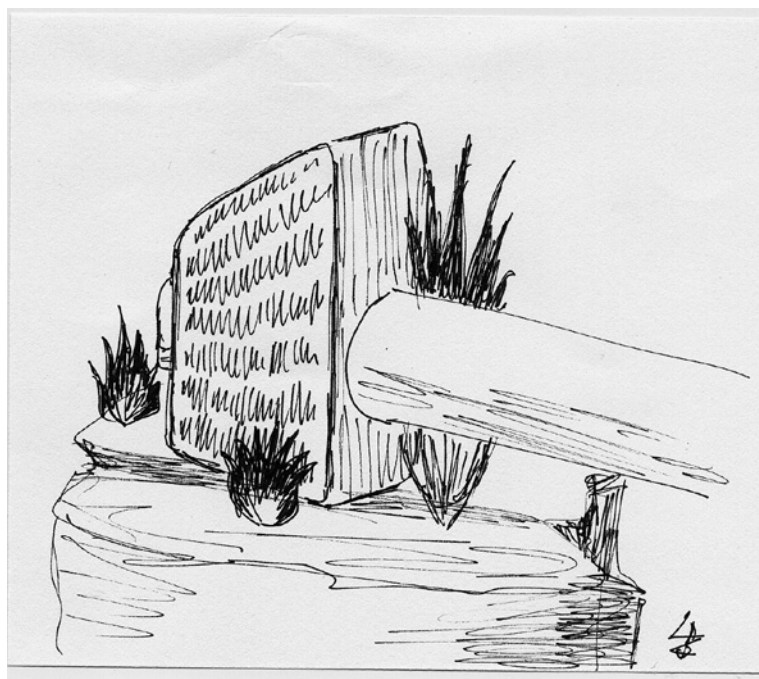
Známe bázeň před Pánem --- láska Kristova nás váže (zavazuje) ... jsme novým stvořením ... a na místě Kristově prosíme: Smiřte se s Bohem (v.11; 14; 17; a 20).

Dále, místo aby megasbory, o kterých mluvím, konfrontovaly svět s pravdou evangelia Ježíše Krista, propagují ty nejhorší prvky sekulární kultury. Nahrávají lidské touze po zábavě, a znásobují tak přílišný důraz na city, neutralizují lidskou mysl a rozum, dělají z návštěvníka diváka.

Zvěstování Božího slova ke spasení a k osobnímu a společnému duchovnímu růstu má být hlavní náplní církevních shromáždění. Jestli okolní svět vidí církev jako náboženský zábavní podnik nebo společenský klub, mýjí se církev svým základním posláním. Jedna věřící sestra to vyjádřila takto:

„Kdy už konečně přestaneme bavit kozly a začneme pást ovce?!“

TWR – Ota Vožeh, zapsal MUDr. P. Židek

„Vyjděte z něho, lide můj...“

V těchto dnech jsem přemýšlel o slovech, která byla před 42 lety určena mně při vysvěcení na kazatele, 2 Tm 4, 2-4:

„Každé slovo Boží, ponoukej v čas neb ne v čas, tresci, žebří, napomínej, ve vsí tichosti a učením. Nebo přijde čas, že zdravého učení nebudou trpěti, ale majíce svrblivé uši, podle svých vlastních žádostí shromáždí ovati sami sobě budou učitele. A odvrátit uši od pravdy a k básněm se obrátí.“

Nad těmito slovy jsem se často zamýšlel. Je možné, že tato slova platí i pro nás, adventisty sedmého dne? Dnešnímu tématu jsem dal název „Vyjděte z něho, lide můj...“, podle slov ze Zj 18, 4. Nedávno mně někdo řekl, že slunce příliš silně pálí (toho času dosahovaly rekordní teploty absolutního rekordu *), ale jaké to bude podle Zj 16,8.9a, kde se hovoří o čtvrté ráně, kdy slunce bude pálit jako oheň? Touto studií vás chci dnes před touto ránou ochránit. Mně už stačí dnešní žár slunce. Žár při čtvrté ráně nechci zažít. Touto ránou nebudou trpět ti, kteří se opravdu denně znovu odevzdávají Kristu a zůstávají s ním ve společenství, v přípravě na Jeho příchod.

Babylon je známý pojem, kterým jsme se jistě již častěji zaměstnávali. Tento název najdeme jak v první, tak i v poslední knize Bible, je synonymem pro království, které se vzbuřilo proti Božímu království.

Druhé andělské poselství nám říká: „Babylon padl, vyjděte z něho, lide můj!“ V dnešní době má Bůh v Babyloně lidi, které chce zachránit. Proto nám, adventistům sedmého dne, dal příkaz svět varovat a vyvádět lidi ven!

Když jsem nad tímto veršem dále přemýšlel, zjistil jsem, že my jsme také Jeho lid. Nepatříme i my Bohu? Nejsme i my Jeho lid? Pak ale slova „Vyjděte z něho, lide můj“ neplatí jen lidem venku, na které tato slova rádi vztahujeme, ale platí zrovna tak pro tebe i pro mne. Je možné, že v sobotu jsme v Jeruzalémě, vzdáváme Bohu čest, ale přesto šest dní v týdnu jsme v Babyloně. I my musíme vyjít z Babylona, opustit ducha tohoto světa. Když se podíváme do Bible, Gn 11, tak zjistíme, že verš čtvrtý popisuje ducha, který vládl v Babyloně. V prvním verši stojí, že celá země měla jednu řeč, tyto verše známe. Čtvrtý verš říká: „Nuže vystavějme sobě město a věž, jejichž vrch dosáhne k nebi? A tak učiníme sobě jméno...“ Jaký cíl tenkrát měli? Oslavovat sami sebe. To je i dnes velký problém našeho společenství (církve). Mnohé slouží k oslavení lidí, místo k oslavě Boha. Na to si musíme dát pozor. V našem duchovním životě jde jen o oslavení Boha. I v dnešním shromáždění.

Když nevíme co Babylon je a jaký má význam, jak máme být před ním ochráněni? To považuji za velmi důležité. Poznat Babylon můžeme jen tehdy, když jsme poznali pravdu. Se známou Pilovou otázkou: „**Co je pravda?**“, se dnes často setkávám. Možná, že i někteří z vás se ptají: „Co je pravda?“ Pochopili jsme evangelium opravdu správně, tak jak nám je zjevil náš Pán ve svém Slově? On mluví o věčném evangeliu. To znamená, že evangelium je stále stejné, že se nemění. Dnes právě tak, jako tehdy, i když se v současné době domníváme, že musíme dnešnímu sekulárnímu světu přinést něco jiného. Ale tomu já nevěřím, to je obrovský omyl. Poselství, které jsme dosud hlásali, platí i dnes. Duch svatý musí pohnout srdcem lidí, probudit je k následování Pána Ježíše. Já nemohu skrze biblické hodiny nikoho obrátit. Můžu jen rozsévat semeno, které mně Bůh dal ve svém Slově. Obrácení se může uskutečnit jen působením Ducha svatého, dnes právě tak, jako dříve, každý den znovu. Proto nejde jen o to, jak poselství lidem podám. Boží poselství se také nedá zvláště upravovat pro dnešní dobu, neklamejme se. Myslíme-li si to, podléháme velkému omylu. To mně někdy velmi rmoutí.

V Genesis v 11. kapitole máme zprávu o stavbě věže, za účelem „*učinít si jméno*“, zviditelnit se, seberealizovat se, slovo přes které mnozí klopýtají a nepochopili je. Co znamená „zviditelnit se“, upozornit na sebe? Nedávno jsem četl v našem časopise: „My se také musíme seberealisovat“. Tomu já nevěřím! Věřím, že musíme upozornit na Boha, uskutečňovat Boží vůli v našem životě, ne sami sebe prosazovat. Egoismus, sobectví, pýcha musí být spoutány pokorným srdcem. Denně se modlím za to, aby mně Bůh odejmul veškeré sobectví, pýchu a vše s tím spojené a daroval mně Jeho pokoru. To je Boží milost a v té se musíme cvičit. Já vím, že když se za to budeme modlit, vyzkoušeli jste to také?, a pak se nám přihodí právě to, co si nepřejeme, budeme se cítit pokořeni. To nám moc nevoní. Je to však jediná cesta jak se naučit pokoře. Na cestě do k Božího království, do nebe, je pokora zapotřebí.

„...**abychom nebyli rozptýleni po celé zemi**“, to byl důvod pro to, že si chtěli učinit jméno. Tehdy v Babyloně bylo sjednocení, jedinou obranou proti živému Bohu. Dnes máme tytéž snahy. Když se podíváme kolem sebe, setkáme se s pojmy jako New Age (Nový věk), Světová vláda, Nové světové náboženství, s nimi se stále setkáváme. Je to řešení? Věříme tomu? Bible to neříká. Bible mluví vždy o dvou skupinách lidí. Známe podobnosti, která na toto rozdělení poukazuje, široká cesta a úzká cesta, kozlí a ovce, široká brána a úzká brána. Bible nám ukazuje vždy dvě možnosti. Dnes najdeme všude v křesťanství ducha Babylonu, se projevuje ve vzpouře proti Bohu.

* poznámka překladatelky

Verš sedmý: „*Proto ſsťupme a ſmětme jazyk je jich, aby jeden druhého jazyku nerozuměl.*“

Verš osmý: „**A tak rozptýlil je Hospodin odtud po vší zemi...**“

Verš devátý: „*Proto ſ nazváno jest jméno jeho Babel...*“

Bábel nebo Babylon, pod tím rozumíme pomatení, jazykový zmatek, chaos a rozptýlení. Tehdy požadoval zedník od přidavače maltu, dostal však kameny. A tak nebylo možné tímto způsobem stavbu dokončit.

Podobný problém je i na stavbě Boží říše. Když nechápeme, co nám Bůh řekl a neznáme pravdu, budeme stejně zmateni, jako tenkrát stavební dělníci v Babyloně.

Při studiu jsem si zaznamenal šest bodů, které ukazují na podstatné rysy Babylonu našich dnů.

Pomník pýchy a hrdoſtí. Máme důvod být pyšní? Já ne. Mám jen důvod být pokorný. Pýcha je nebezpečná a přesto jsme někdy pyšní. Někdy jsme pyšní na poznání pravdy, že jsme adventisty sedmého dne. To však není tak přednost, jako odpovědnost. Jako jediná církev na zemi, která má znalost plné pravdy evangelia, máme v dnešních dnech velkou zodpovědnost za to, abychom lidi venku varovali: „*Vyjďte ſ něho, lide můj, abyste neobcovali brřčbům jeho a abyste nepřijali ſ jeho ran.*“ Rány přijdou jednoho dne a nebude to už dlouho trvat, Boží dílo bude dokonáno a přivedeno ke konci. Nechceme stát před hněvem Božího soudu a jistě také nechceme, aby hněv Boží stihl naše milé. Proto máme tu krásnou úlohu je varovat, poukazovat na pravdu evangelia.

Pomník neposlušnosti. Bůh řekl, že se mají rozptýlit a zem naplnit (Gn 1,28), ale oni měli jiný plán.

Pomník lidské moudrosti, vědy, nadání, dovednosti a obratnosti. To prožíváme i v dnešních dnech.

Pomník ospravedlnění ze skutků. Spasení skrze skutky. Chceme si udělat jméno. Sami si postavíme věž, svoji cestu do nebe. Babylon symbolisuje padělání náboženství, spasení skrze skutky. Každé náboženství, které učí, že si můžeme udělat krok za krokem sami cestu do nebe, je duch Babylona.

Pomník nevěry. Bůh prohlásil, že už nikdy žádná potopa nebude (Gn 9,11). Babylonští však stavěli věž na ochranu, před potopou.

Zfalšování skutečné Boží říše. Máme pro to přirovnání. Město Babylon mělo mohutné stavby. Nabukadnezarův otec Nabopolassar zahájil nejprestižnější stavební podnik, totiž přestavbu Etemenanki, „Základu nebes a země“ jak se nazývala babylonská věž, zdejší zikkurat. Nejvýznamnějším faktorem této stavby bylo, že rozměry postranních stěn základny se měly rovnat celkové výšce budovy, přibližně 92 x 92 x 92 metrů. Ve středu

města byly známé visuté zahrady, které patří k sedmi divům světa. Středem města také protékala řeka. – Poznáváme, že to bylo napodobení nebeského Jeruzaléma. Babylon byl lidským pokusem uskutečnit nebe na zemi. Všude bylo zlato. Myslím na zlatý obraz z Daniele třetí kapitoly, 30 m vysoký, 3 m široký, z čistého zlata. Nedokážeme ani posoudit, jakou cenu by to dnes mělo. Nebudou v nebeském Jeruzalému ulice z čistého zlata? A tak vidíme, že existují silné paralely. Máme dvě hlavní města: Jeruzalém, království Boží, Babylon, hlavní město říše zla.

„*Babylon, to město veliké*“, stojí ve Zjevení. Kdo by nechtěl mít nebe na zemi? Já, ale ne skrze Babylon.

Když studujeme knihu Zjevení, neměli bychom na tyto věci zapomenout. Mají opravdu velký význam. Iz 13, 19: „*I budeť Babylon, někdy ozdoba království a okrasa důstojnosti Kaldejské, podobný podvrácené Sodomě a Gomore.*“

Už tenkrát chtěl Alexander Veliký toto město znovu postavit, zemřel však příliš brzy. Saddam Husain se chtěl pokusit v Iráku znovu Babylon postavit, ale došly mu v první válce v zálivu prostředky, pak tam přišli Američané, takže jeho úmysl se nemohl uskutečnit.

V Novém zákoně nalezneme sedm textů o Babylonu. Tyto texty mají duchovní význam. Chceme-li rozumět knize Zjevení, musíme znát opravdový význam Babylonu, neboť v tom je klíč k pochopení duchovních výpovědí knihy Zjevení.

Lid izraelský byl sedmdesát let v babylonském zajetí. Po sedmdesáti letech byl vyzván, aby opustil Babylon a vrátil se do Jeruzaléma. (Myslím přitom na Zj 18,4, verš, který jsme četli na začátku.)

Ezd 1, 2a.3a.5: „**Toto praví Cýrus, král Perský: ...Kdo jest mezi vámi ze všeho lidu jeho, budiž Bůh jeho s ním a nechat' jde do Jeruzaléma, ... I povstali přední z čeledi otců z pokolení Judova a Beniaminova, kněží také i Levítové i každý, číhož ducha vzbudil Bůh, aby šli k stavění domu Hospodinova, kterýž jest v Jeruzalémě.**“

Kdo jde dnes do nebeského Jeruzaléma, kdo se připravuje na Boží království, které Bůh pro nás připravil? „**...i každý, číhož ducha vzbudil Bůh**“, zde stojí napsáno. Všichni, kteří se nechají vést Duchem svatým. Denně se musíme Bohu odevzdat a dát se pod vedení Ducha svatého. Takoví byli ti, kteří tenkrát vyšli z Babylonu. To mělo velký význam. Museli všechno opustit. Za těch sedmdesát let se v Babyloně zabydleli. Měli tam třeba svůj obchody, domy, vybudovali si jistou existenci a teď je Pán volá z Babylonu ven. Měli všechno nechat stát a jít. V Jeruzalémě se za těch sedmdesát let usadili jiní lidé, nepřátelé lidu Izraelského. Můžeme si tom více přečíst v knize Ezdráš. Toto vyjítí z Babylonu bylo spojeno s velkou obětí.

Dnes to není jiné. Následování Pána Ježíše, opuštění Babylonu dnes, chceme-li do království Božího, je též spojeno s velkou obětí. Ježíš praví: „**Tak zajistě každý z vás, kdož se neodřekne všech věcí, kterým iž vládne, nemůž býtí mým učedníkem.**“ (L 14, 33) To znamená, kdo se nebude moci rozloučit se vším, co vlastní, co dnes užívá, ten nemůže být Ježíšovým následovníkem. Přejde hodina, kdy všechno budeme muset opustit, to nám říká kniha Zjevení. Známe knihu „Velký spor věků“ a víme, co nás čeká. „**Kdo se nezřekne všeho, co má...**“

Téma Babylon ve Starém zákoně je zajímavé téma, ale v Novém zákoně má pro nás zvláštní důležitost. Apoštol Pavel nazval Řím Babylonem své doby (1P 5,1). Apoštol Jan viděl ve své zprávě, zaznamenané ve Zjevení, jak Babylon, tak i město Řím, , neboť to tenkrát byla panující moc. Vidíme to na symbolu zvířete ve Zj 13. Ve Zj 12 je to totéž zvíře, které pronásleduje ženu. K pronásledování Božího lidu i k usmrcení Božího Syna, když přišel na tuto zemi, použil tehdy satan římskou mocnost.

Ve Zj 17 potkáváme tuto moc jako nevěstku Babylon. Je tam napsáno, že má moc nad mnoha lidmi. (Zj 17,18). Ve verši třetím, je církev pod touto mocí Říma, zobrazena jako žena na šelmě, ve verši čtvrtém a pátém se hovoří o matce, má tedy dcery. V době reformace se dcery pokoušely odpoutat, ale neopustily cele Babylon. Mnohé babylonské myšlenky najdeme ve všech těch různých církvích a sborech, které se nazývají protestantské. (My jsme se též nazývali protestantská církev, to se však změnilo, jsme teď evangelická církev. To zní úplně jinak, mimoto jsme se tím těm ostatním trochu přiblížili.)

Žel jsme museli zjistit, že mnohým se nedaří Babylon cele opustit. Dnes se moci temnosti nepokouší o to, aby nás napadly zvenčí, o to snažily v minulosti, vzaly lidem Bibli a už měly temný středověk, protože světlo zhaslo, „**mé slovo je světlo na cestu**“, „**Ježíš, světlo světa**“. Když dnes vezmeme lidem světlo, tak máme zase temný středověk, i v církvi adventistů sedmého dne.

Kolik času máme ke studování Písma svatého?

Satan měl poradu se svými anděly. Šlo jen o jednu otázku: Jak můžeme adventní lid opravdu svést? „Můžeme jim ponechat Bibli, ale bránit jim v ní číst.“ Tato rada byla přijata. To je i dnes ta nejprospěšnější metoda také pro nás, adventisty sedmého dne. Všichni máme Bibli ve skříni, ale mnozí čtou raději noviny a dívají se na televizi.

Kolik času si najdeme na Boží Slovo, přestože žijeme ve velmi vážné době, kdy je nutné se připravit na občanství v nebeském království? Vždy jsem považoval svůj čas v důchodu za zvláštní milost od Boha pro přípravu na nebe. Je to opravdu doba milosti, jsi-li v důchodu. Využij tento čas k přípravě na Boží království!

Vraťme se k myšlence: „*Vyjďe te z něho, lide můj...*“ Ke konci věků k nám mají přijít mnozí z různých

církví, protože poslechli toto volání. Mou otázkou, úzkostlivou otázkou je: „Kdo se zúčastní tohoto volání, kdo bude volat?“ **Jsmo ještě připraveni zvěstovat trojandělské poselství, nebo máme před tím strach?**

V mém sboru bratři a sestry velice ušlechtilým způsobem zvěstovali trojandělské poselství a byli za to káráni. To je pro nás, jako adventisty sedmého dne, nebezpečné. Ano, věřím, že to může být pro nás nebezpečné. Ale pokud budeme světit sobotu, tedy nosit toto vypálené znamení, budeme stejně v očích okolních církví sektářů. Nedomnívejme se, že zbožnou cestou se z toho vyvlékne a získáme jejich uznání a ocenění; tak to bude, dokud budeme světit sobotu!

Máme v USA velké sbory, které se rozhodly nás opustit a následovat Billa Hybelse, Willow Creek, vytvářet megasbory; mám o tom doma písemné zprávy. Co se s nimi stalo? Slaví neděli.

Nežijeme v době, o které Ježíš říká: „**Vizte, aby vás někdo nesvedl!**“? Je to první odpověď, kterou Pán Ježíš dává na otázku učedníků: „**Pověz nám, kdy to bude a které znamení příchodu tvého a skonání světa?**“ (Mt 24, 3.4)

Svod nepřijde zvenčí. Zvenčí mně nikdo nemůže svést, o to nemám starost. Dnes přijde svod zevnitř. Musíte dávat pozor! Počítejte si jako ti Berienští! Přezkoušejte to, co vám dnes zvěstuji, zdali to souhlasí! To jsme dříve dělali. „*Ati byli udatnější než-li Tesalonitští, kteříž přijali slovo Boží se vsí chtivostí, na každý den rozvažující písmo, tak-li by ty věci byly.*“ Jsme ještě živý lid adventní, jako jsme byli dříve? Tehdy jsme zkoumali a přezkušovali, je-li to tak správné. Patříš k Božímu lidu? Já se k němu počítám a jsem přesvědčený adventista sedmého dne. Jsem přesvědčený, že jako jediné společenství máme plné poznání pravdy. Od druhých společenství jsme toho hodně přejali. Našich 27 bodů víry nalezneme jednotlivě v různých církvích. Jeden bod víry však nenalezneme v žádné církvi, učení o svatyni, že Ježíš je náš velekněz, to neznají. To se však musí od nás dozvědět, za předpokladu, že to známe.

Charakteristickým znakem Babylonu bylo vždy nucení lidí k uctívání božstva. Bylo to u Nabukadnezara, když postavil zlatý obraz, jde o to i dnes. Nám má jít o pravé uctívání. Máme za úkol varovat dnešní svět před falešným uctíváním. Co činí satan? Vší mocí chce Boží církvi zabránit vykonat tento úkol. Prožíváme to dnes doslova. Můžeme mluvit o psychologii, můžeme vyjadřovat filosofické myšlenky, ale jen opatrně s trojandělským poselstvím. To je nebezpečné. Budeme za to pronásledováni, my však chceme žít v míru, nebo ne? Dílo nemůže být zakončeno aniž by pronásledování opravdu přišlo, aniž by se lidé museli rozhodnout na základě jasného poselství. Nekonečná Boží láska se projevuje tím, že nechce, aby lidé zahynuli v hříchu, v klamu. Bůh

chce, abychom lidem řekli plnou pravdu, aby se mohli rozhodnout pro Krista. Plňme svůj úkol! To platí pro každého z nás, ne jen pro kazatele! Každý z nás musí být živým svědkem pro Krista! Musíme být společně připraveni varovat lidi, nejen v rodině, v příbuzenstvu, také v sousedství, všude, kde máme možnost. Satan se bude pokoušet tak, jak to vždy činil, zatemnit každý bod pravdy, týkající se Slova Božího, nebo Ježíše, aby lidé zůstali v nevědomosti. Máme tu velikou, krásnou úlohu přinést jim světlo pravdy. Všude, kde zabráníme pravdě, nebo si zacpeme uši, rebelujeme proti Kristu, jako babylonští. Babylon je duch vzpoury proti Bohu, odmítání Boha, poselství evangelia.

Boží Slovo je středem našeho poselství, které není speciálně přizpůsobeno lidem dneška, je přizpůsobeno lidem všech dob. Nenechme se svést. Dnes potřebují lidé poznat, co je pravda! Jak jinak mohou pravdu přijmout? „**Já jsem ta cesta, pravda i život.**“ V Ježíši máme spasení. Mnozí mají ve svém učení babylonské myšlení, babylonskou teologii. Mluvíme často o nové, moderní teologii. Zkoumal jsem ji, je to babylonská teologie, neexistuje žádná nová teologie. Body víry, které jsme vždy hlásali, které jsme poznali skrze Bibli, mají i dnes plnou platnost. Duch babylonský je nebezpečný! Nalezneme jej i mezi Božím lidem. Kdo ještě dnes věří na vítězství nad hříchem, jak o tom mluví Boží Slovo? Kdo věří pravdě o svatyni, nebo pravdě o duchu prorockém? Kdo čte ještě knihy sestry White? Nejsou už zastaralé? Mnozí, by nedělali takové hlouposti v našem díle, kdyby je četli.

V našem AdventEchu jsou doporučovány knihy od Billa Hybelse (č. 2/2006). Trochu pravdy v nich je, to vím také, ale je to děravá studna. Neměli bychom jít k prameni, ke Slovu Božímu? Nedostali jsme, jako poslední církev, v Jeho prorokyni velký dar milosti? Nedostali jsme vše, co potřebujeme pro růst církve, skrze Ducha prorockého? Studujme její knihy, s nimi nestačí Bill Hybels držet krok. Jsou plné pravdy, překrásné pravdy, které můžeme důvěřovat, protože ji dal Bůh. Nepotřebujeme běhat jinam a přesto to činíme. Chci tím dát jen příklad, že duch babylonský je také u nás.

Zůstanu adventistou sedmého dne, neopustím církev, aby to snad někoho nenapadlo. Někteří tvrdí, že naše církev je Babylon, jako to tvrdili reformovaní adventisté, to není, v žádném případě. Ale duch babylonský je mezi námi.

1Tm 4,1: „*Duch pak světla praví, že v posledních časích odvrátí se někteří od víry poslouchající duchů bludných a učení d'ábelských.*“ Komu je toto slovo určeno? Církvím kolem nás, nebo adventním sborům? Toto místo v Bibli jsem chápal vždy tak, že apoštol Pavel nám přes Timotea chce zřetelně ukázat, jaká nebezpečí na nás číhají, jakým problémům musíme čelit v dnešních dnech. Pavel zde hovoří k naší církvi. Tenkrát bylo nebezpečí smíšení učení křesťanské víry s pohanským smýšlením. I dnes

se nám někdy může stát, že toto smícháme dohromady.

Jak mohu vědět, zdali jsem v Babyloně nebo ne? To je oprávněná otázka. Jak mohu vědět, mám-li ducha babylonského, nebo ne? „**Sami sebe zkušujte, jste-li u víře; sami sebe ohledujte. Čili sami sebe neznáte, že Ježíš Kristus jest v vás? Leč jste snad zavrženi.**“ Musíme se stále zkoumat, i já se stále musím přezkušovat, stojím-li na pravdivém základě. Pravdu hlásat a pravdu žít. Hlásat pravdu je snadnější, než ji v našem životě uplatňovat. To, co dnes lidé potřebují vidět, jsou věřící, kteří jen o lásce nemluví, ale lásku uskutečňují a jsou tak živým svědectvím Boží lásky. Žel, musel jsem konstatovat, že nejvíce o lásce mluví lidé, i ve sboru, kteří ji mají nejméně. Lásku žít, je mnohem lepší. Svědectví tvé lásky je desetkrát cennější, než tisíc slov k tvým bližním a sousedům. Co naše mádež a děti chtějí poznat, je živá víra.

Před nedávnem si mně stěžoval jeden mladý kazatel, že mladí lidé, se zřídka rozhodnou pro křest, protože jsou velice kritičtí, pozorují rozpor mezi vírou a životem. Je správné, že jsou kritičtí, dávají pozor na to, co je pravda a co pokrytectví! Zjistil jsem, že kdykoliv vyučuji mladé lidi, (za tři týdny mám křest mladé sestry), tak pravdu plně pochopí a nemají žádné námitky proti sboru, protože vědí, že tam jsou hříšníci a ne andělé. Nikomu neříkám, že když přijde do sboru, tak tam najde nebe na zemi. Já také nejsem anděl. Všichni chybujeme. Když chceš být zklamán, tak jdi do sboru, tam budeš zklamán. Je to však důvod, abych opustil Ježíše, nebo církev? Je to Boží škola, ve které máme růst, kde se učíme. Když toto mládeži poctivě řekneme, bude mnohem snadnější je získat pro evangelium. Mým cílem není jen to, aby se stali členy sboru, ale hlavně, aby udělali smlouvu s Bohem. Ve sboru nejsou jen ti, kteří budou spaseni, ne! Mnozí opustí naše sbory v poslední době. A jiní zase naplní prázdné řady. Mám jen starost, abych já zůstal. To mi někdy opravdu dělá starost.

Jistota spasení je důležitá, mám ji jen skrze důvěru v Krista, ne skrze sebe samotného. Jistota spasení není založena na dobrých skutcích. Jistota spasení existuje jedině na základě absolutní důvěry v Ježíše Krista. On nám chce darovat nový život. Jestliže se denně znovu odevzdáme Kristu, budeme ochráněni před hěvivým soudem Božím.

Babylonské pomatení má dnes různé formy, zvláště v charismatickém hnutí, kterému mnozí již darovali srdce. Zažil jsem sbory, ve kterých proběhly „kurzy Alfa“. Cíl „kurzů Alfa“ je mluvení jazyky, žvatlání babylonanů. Můžeme takovými kurzy pomoci bratrům a sestrám na cestě k nebesům? Nikdy! Máme pravdu a spoléháme se na omyly a lži Babylonu. Ne, není to děsné? Upřímně s vámi o tom hovořím, protože mne to často silně tíží a bolí. Proto bychom dnes my, kteří jsme se zde shromáždili, měli skutečně celým srdcem stát v pravdě, neboť chceme být občany Božího království.

To také znamená přinést obět'. Známe hodně těch, kteří odstranili televizi, protože měli strach, že nebudou pány nad televizními knoflíky. Jistě, to se může přihodit. Televize je duch babylonský, tam se setkáváme se světem v zřetelné formě, skrze nemravnost, lež a přetvářku. My je přijímáme a někdy i do sebe nasáváme. Můžeš si televizi ponechat, když zůstáváš pánem knoflíků. Mnohé je v pořádku. Někteří to však nezvládnou, především ten vypínací knoflík je tak malý, že se netrefíme. Proto si musíme dát pozor. Známe tento problém z vlastní zkušenosti, i pro mne je to nebezpečí, musím se též přemoci, než ho vypnu. Díváš se na zprávy a náhle se vytekáš, je to něco co nevyhledáváš, ale je to zde a ty to přijímáš. Není to jednoduché.

2Tm 3,1-4: „*Toto pak věz, že v posledních dnech nastanou časové nebezpečí. Nebo nastanou lidé sami sebe milující, peníze milující, chlubní, pyšní, zlolejcí, rodičů neposlušní, nevděční, bezbožní, nelitostiví, smluv nezdrženliví, utrbači, nestřední, plaší, kterýmž nic dobrého milo není. Zrádci, přívážčiví, nadutí, rozkoší milovníci více nežli milovníci Boha.*“

To je program babylonského ducha. Jestli tím trpíš, nebo sám něco z toho na sobě objevíš, buď na pozoru, je to duch babylonský. To nejsou vlastnosti Boží, to není ovoce Ducha svatého.

V. 5: „*Majíce způsob pobožnosti, ale moci její zapírajíce. Od takových se odvracuj.*“ Co to je za moc, kterou zapírají?

„*Žít jest zajisté řeč Boží a mocná, a pronikavější nad všeliký meč...*“ Žd 4,12a.

Síla Božího slova změní lidi, ne kazatel s jeho poselstvím. Můžeme pozorovat ohromné změny u lidí, kteří čtou Písmo svaté. Myslím na tu dívku, kterou připravuji ke křtu svatému. Čte denně Bibli. Půl roku

jí dávám biblické hodiny. Studuje také knihy sestry White, přečetla těch pět základních knih. Má takový základ, že mně členové sboru řekli: Ona je desetkrát dále, než my. To je pravda, to souhlasí. Má radost ze čtení Slova Božího, že poznala společenství s Ježíšem. Skrze dvě možnosti máme společenství s Ježíšem: Skrze Jeho Slovo, tím že mu nasloucháme a skrze modlitbu, když s Ním mluvíme, to je dialog. Kdo si jen jedno z toho vezme k srdci, je to málo. C. H. Spurgeon to znázornil následovně: Je to jako na člunu, když máme dvě vesla. Na jednom veslu stojí napsáno „Slovo Boží“ a na druhém „modlitba“. Když někdo vesluje jen jedním veslem, točí se stále jen dokola, na jednom místě. Když se chceš dostat do cíle, musíš mít obě vesla. Máme ještě čas na studium Bible?

2 Te 2, 9-12: „*Toho nešlechtníka, jehož příští jest podle mocného díla satanova, se vší mocí a divy i zázraky lživými, a se vším podvodem nepravosti v těch, kteříž hynou, proto že lásky pravdy nepřijali, aby spaseni byli. A protož pošle jim Bůh mocné dílo podvodů, aby věřili lži, a aby odsouzeni byli všichni, kteříž neuvěřili pravdě, ale oblibili sobě nepravost.*“

„...*kteříž hynou, proto že lásky pravdy nepřijali, aby spaseni byli.*“ Z jakého důvodu zahynou? Protože nepřijali lásku k pravdě, aby mohli být spaseni. Co je to „lásky k pravdě“? Poslušnost z víry. „...*tuť jsou ti, kteříž o strhávají příkázání Božích a víry Ježíšovy.*“

Kéž nám Bůh dá milost, abychom opustili ducha babylonského, vyšli Babylonu a nacházeli se v městě Jeruzalémě, až náš Pán přijde ve své slávě.

To ze srdce přeji nám všem. Amen.

*Kázání bratra Küsel
Ze zvukového záznamu z něm. přeložila L. Bendová.
Biblické verše jsou podle Bible Kralické.*

"Rozsévač rozsévá Slovo. ...

...Další jsou ti, kteří slyší Slovo,

ale pak přicházejí starosti tohoto světa,

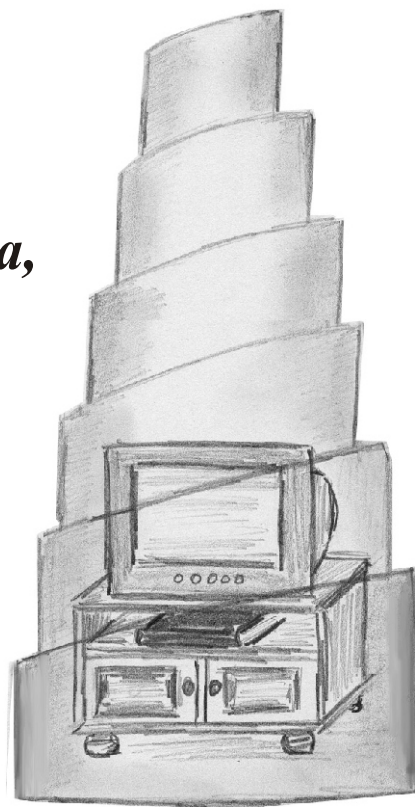
oklamání bohatstvím a

chtivost po dalších věcech

a dusí Slovo,

takže se stává neplodným."

Marek 4, 14.18.19

Nadešel čas pro přímá svědectví

Čas už příliš pokročil, aby se mohlo i dále mluvit o věcech, které lahodí uším. Pro každého adventistu nadešel čas, kdy se musí zamyslet nad důsledky svěťáctví, pýchy, směřování tělesného s duchovním a vyvodit z toho důsledky. Především kazatelé si musí uvědomit, že vlažná kázání nepůsobí natrvalo. Spící členové církve už nepotřebují žádné uklidňující poselství. Nadešel čas pro probuzení.

Jan Křtitel připravil cestu pro první příchod Pána Ježíše a úkolem adventního hnutí je připravit cestu pro druhý příchod Pána Ježíše v slávě. Pokud si myslíte, že Jan Křtitel byl příliš přímočarý nebo tvrdý a proto přišel o hlavu, pak budete jistě proti tomu, aby se i dnes pozvedl jasný hlas, který Bůh očekává od těch, kterým svěřil poselství pro dnešek.

Byl Jan příliš nešetrný, když samému králi Herodesovi vytkl jeho nezákonný vztah k ženě svého bratra? I kdyby tomu tak bylo, pak my musíme být ještě odvážnější. Zamysleme se, prosím, nad následujícími svědectvími:

„V dnešní době, kdy před druhým příchodem Krista bezbožnost dosahuje vrcholu, budou Boží věrní kazatelé kázat ještě ostřeji, než Jan Křtitel. Leží před nimi důležitá, zodpovědná úloha. Bůh je neuzná jako své pastýře, pokud budou kázat mírně. Leží před nimi strašlivé „Běda!“ 1T 321

Budou náboženští vůdčové dneška schopni nést toto břímě a nechají se korigovat jako v době Jana Křtitele? Můžeme s určitostí čekat stejnou nemravnost od těch, kteří se v Laodiceji vyznačují podobnou samospravedlností? Kdo se dnes odváží obvinít církve z neposlušnosti a úpadku?

„V době, kdy vystoupil Ježíš se svým poselstvím před lid, nebylo jeho varování přijato. Označili ho za karatele (buřiče). Mysleli si, že ztratil rozum, když Boží vyvolený národ otevřeně nazval hříšníky, hady, zblílenými hroby. (Mat 23). Upozornil je, že na sebe přivolávají Boží soudy. Satan a jeho andělé jsou vždy proti jakémukoliv způsobu, který otevřeně kárá hřích. Proto ti, kteří jsou neposvěcení, budou úhlavními nepřáteli těch, kteří své duše očistili, a budou jim jejich práci ztěžovat, jak to jen půjde.“ 3T 261

V těchto dnech zkoušky a rozhodování nebude mít duch strachu ve službě odpovědných vedoucích kazatelů žádné místo. Pokud budou laskaví, mírní, blahosklonní jako Elí, povede to v závěru (nakonec) k jejich zavržení. Elí byl laskavý otec, ale byl příliš bojácný, aby zaujal nekompromisní stanovisko vůči hříchu. Nikdy se nepostavil proti Boží vůli, ale chy-

běla mu pevnost charakteru a správnost úsudku k vynesení soudu nad hříchy vlastních synů. Protože nedovedl v pravou chvíli a na pravém místě označit hřích pravým jménem, Bůh ho opustil.

„Hřích je hříchem a spravedlnost je spravedlností. Dnes musí jasně zaznít varovné zvuky pozounů. Žijeme v děsně bezbožném světě, kde samotné uctívání Boha je snižováno a z pobožností jakoby se vytratila ostražitost.“ 4T 517

Bůh bude mnohé přátelské, blahosklonné kazatele volat k zodpovědnosti za hříchy, které neměli odvahou pokárat a vynést na světlo.

„Když jsou hříchy mezi Božím lidem zjevné a kazatelé je přesto nekárají a nechají je růst, jsou stejnou měrou vinni jako hříšníci. Jsou za ně zodpovědní a ponесou Boží ne-libost, a s nimi celý sbor i církev.“ 3T 269

„Ti, co mají málo odvahy vytknout zlo, nebo z netečnosti či nevšímavosti nevynakládají řádné úsilí, aby udrželi v čistotě rodinu nebo církve, jsou zodpovědní za zlo vzniklé následkem toho, že neplnili svou povinnost. Za zlo, kterému jsme mohli zabránit uplatněním své rodičovské nebo pastýřské autority, neseme stejnou zodpovědnost, jako kdybychom je spáchali sami.“ PP 578 (434-435)

Satan využívá prastaré lstivé taktiky a používá neposvěcené kazatele i neobrácené členy v církvi, aby je přemohl. Žijeme skutečně v závěrečném stadiu strašného dramatu a budeme moci pozorovat satanovu celosvětovou strategii. Kolik událostí ve světě náboženském a politickém probíhá současně, kterým jednoduše ani nerozumíme a teprve, když je dáme dohromady, uvidíme za nimi obraz lstivého protivníka.

Vývoj jednotlivých událostí v církvi také probíhá jako dílčí část modelu, který signalizuje blížící se závěr. Satan nemohl vymyslet nic lepšího než pomalu podemílat samotné základy církve skrze kompromisy. Zároveň u mnohých vyvolává strach z fanatismu a zákonictví a místo toho nabízí „spasení z pouhé milosti“, které bylo ukončeno obětí Pána Ježíše na kříži.

Dále bude zlehčováno posvěcení. V církvi se projevuje trend kazatelů křtít lidi, kteří nevykazují známky opravdového znovuzrození. Do církve se tak vplíží vliv světskosti, nezásadovosti a současně církve zažívá explozi „nové teologie“. Světsky orientovaní členové na to nebudou připraveni a tak Boží církve v mnohém splyne se světem, a s liberální teologií. Moje srdce se obrací k tisícům adventistů, kteří už jsou unaveni putováním proti proudu tohoto odpad-

nutí, kteří vidí ničení základů naší církve a hledají oporu ve svém osamoceném boji. Moje rada je stále stejná: Zůstaňte v církvi, a ve stálém denním spojení s Hlavou církve, Ježíšem Kristem skrze denní studium Jeho slova a modlitbu! Buďte ujistěni, že církev stojí na zdravých, historických, biblických základech a nedělejte žádné kompromisy!

Tuto situaci v církvi vyřeší veliké tříbení, které je před námi. Nikdo si dnes nedovede představit, jak bolestné to bude, až mnozí opustí církev. Satan vystřelí celý arzenál své munice na ty, kteří mu budou stát v cestě. Zvláště bude útočit na otázku posvěcení a upuštění od kompromisů. Pohne vším, čím se jen pohnout dá.

Velká města jsou hrozným semeništěm všech nejohavnějších hříchů. Pomalu přichází čas, kdy lid Boží bude muset opouštět velkoměsta a hledat své útočiště na venkově. Peníze a majetky padnou a ti, kteří dlouho váhali dát své prostředky k dispozici Božímu dílu, budou nalezeni lehčí. I milióny dolarů adventistů by měly být dnes dány do oběhu ve prospěch posledních možností evangelizace. Každý, kdo dá k dispozici své peníze a bude spojen s Bohem při denním studiu a modlitbě, ztratí strach z posledních událostí. Ti, kteří nepřerušili své spojení se světem, neobstojí v této zkoušce.

Bůh volá Laodiceu k pokání, k pevnému setrvávání na základech, k lásce, k ospravedlnění skrze Kristo-

vu krev a k vytrvalým prosbám o Ducha svatého. **Jako Daniel musíme být věrní i v malých věcech.** Musíme se učit každý sám se podívat do tváře i smrti. **Skrze neotřesitelnou věrnost za všech okolností bude duše posílána a ujistěna vítězstvím. Svět nás přestane zajímat.**

Jak je to s tebou dnes? Čekáš ještě na další znamení, aby ses ujistil, že konec je přede dveřmi? Ptej se sám sebe, jak daleko jsi na cestě posvěcení a přípravy na druhý příchod Krista.

Satan jako veliký podvodník nám nabízí falešnou jistotu, že to s námi není tak zlé. Ale pokud aspoň jednu hodinu denně nestrávíš se svým Pánem, neobstojíš! Hledej Boha teď, dokud ještě může být nalezen.

„Jakmile se s Kristem denně pravidelně setkáváš, spojí se tvoje srdce s Jeho srdcem, tvoje vůle se rozplyne v Jeho vůli, tvůj duch bude zajedno s Jeho Duchem, myšlenky budou v souladu s Jeho myslí... Budeme žít Jeho život, oděni Jeho spravedlností. Pak budeme naplněni vděčností a chválou a náš život bude mít zvláštní svěžest. Naše modlitby se budou formovat v rozhovor s Bohem a budeme s Ním mluvit jako s přítelem. Naše srdce bude hořet a budeme v denním společenství s Ním jako Enoch.“ COL 312,129

J. Crews, USA, evangelista CASD

Poč etní r ů s t c í r k v e

Nikde v Písmu nečteme o tom, že by se církev měla snažit přilákat lidi ke Kristu tím, že jim nabídla křesťanství jako přitažlivou životní alternativu! Evangelium není žádná alternativa.

A není v ní kom jiném záchrana, neboť není pod nebem jiného jména daného, lidem v něm ž bychom měli být zachráněni. (Sk 4,12).

Evangelium nemusí být atraktivní ve smyslu „světských atrakcí“.

Hle, kladu na Siónu kámen úrazu a skálu pohoršení ... (Ř 9,33)

Nevěřícím je to kámen, který stavitelé zavrhlí... narážejí, protože jsou neposlušní slova (1Pt 2,8)

Evangelium pohoršuje, protože narušuje naši autonomii, konfrontuje naši pýchu, usvědčuje ze hříchu, vede k zásadním životním změnám. Proto se evangelium nedá „prodávat“. Ten, kdo se o to snaží, kompromituje pravdu. Církve si musí stále připomínat, že není prodávacem evangelia, nýbrž zvěstovatelem Pravdy.

Poč etní růst církve je samozřejmě součástí Božího plánu s církví na světě, ale ne za každou cenu.

Uvedu citát jistého George Peterse, který o početním růstu církve říká:

„Početní růst může vyvolat klamné zdání. Může se jednat jen o uměle vyvolané hnutí, o jakýsi duchovní „kulturismus“, při kterém skutečný organický růst schází. Mnohá masová hnutí v dějinách nebyla právě ničím jiným. Lidé byli bromadně získáváni pro křesťanství, pokřtěni a přičleněni k církvi, i když osobně neprožili skutečné pokání a obrácení. Tento přístup k práci evangelia nemá mnoho společného s křesťanstvím Nového zákona a s církví biblické knihy Skutků. V mnoha případech je taková expanze křesťanství poznamenána kompromisy evangelia.“

Taková povrchní církev je pak plná pohanských prvků, pověr a praktik. Dochází k vytváření křesťansko-pohanských společenství.“

Nikde v Písmu nečteme nic o tom, že by si církve a sbory měly stanovit početní cíle s ohledem na růst svých společenství. Apoštol Pavel vidí církevní růst takto:

„Já jsem zasadil, Apollos zalil, ale Bůh dával růst. Tedy ani ten, kdo sází, ani ten, kdo zalévá, nejsou ničím zvláštním, ale Bůh, který dává růst.“ 1K 3,6-7

Zkušenost ukazuje, že když se církev soustředí na hloubku služby, Bůh se postará o její šířku. Když nám bude záležet především na duchovním růstu, Bůh způsobí růst početní. Vždyť je to tak logické: k čemu nám je početní růst, když členové našich sborů nejsou plně oddáni Ježíši Kristu? Máme-li vysokou návštěvnost jen proto, že lidi dobře pobavíme, ve chvíli, kdy nebudou s naší zábavou spokojeni, odejdou. Tato skutečnost přirozeně vede k nekonečnému závodění o co nejkvalitnější křesťanskou zábavu v církvi.

Soudobý církevní pragmatismus, který se propaguje ve velkém, vznikl, lidsky vzato, z dobrých pohnutek. Donald McGavran, který je považován za jakéhosi „otce moderního hnutí církevního růstu“, si všiml na jedné straně toho, že církev neroste dostatečně rychle, a na druhé straně si uvědomil, že se vynakládá plno času, energie a finančních prostředků na církevní činnost, která nepřináší žádané výsledky. Jeho poznatky však vedly k názoru, podle něhož se každá činnost církve měří úspěšností nebo neúspěšností s ohledem na dosažení vytyčených cílů. To, co není úspěšné, musí pryč. Když církev neroste, děláme něco špatně a musíme vymyslet dokonalejší metodu. McGavranovým žákem je Peter Wagner, kterého jistě už mnozí u nás znají buď z jeho publikací, nebo alespoň podle jména. Wagner se neskrývá s tím, že pragmatismus je základ soudobého hnutí církevního růstu. V jedné ze svých knih píše:

„Hnutí církevního růstu kladlo vždycky důraz na pragmatismus, navzdory veškeré kritice. Není to takový druh pragmatismu, který by kompromitoval učení nebo etiku ... Je to jakýsi „posvěcený pragmatismus“, který nemilosrdně zkoumá tradiční metodologie a programy tím, že klade nepřijemné otázky. Jestliže některý druh církevní práce nedosahuje žádaných výsledků, posvěcený pragmatismus tvrdí, že je tu něco špatného, co se musí napravit.“

Wagner sice tvrdí, že „posvěcený pragmatismus“ nekompromituje ani biblické učení, ani etiku. Zároveň však bez obalu říká, že „cíl posvěcuje prostředky“. *Co jiného než cíl by mohlo světit prostředky? Jestliže metoda, které používám, dosahuje žádaného cíle, je to dobrá metoda. Jestliže žádaného cíle nedosahuje, jak ji mohu ospravedlnit?“*

Je to pravda, ptáme se?! Jistěže není! **Nikde v Písmu nenajdeme vybídnutí k tomu, aby si církev před sebe kladla početní cíle!** Moderní hnutí církevního růstu klade před církev špatný cíl, a proto i metody dosažení tohoto cíle jsou špatné, nebiblické. Jiný z hlavních zastánců a propagátorů soudobého hnutí církevního růstu, Barna, píše ve své knize „Církevní marketing“ toto:

„Je přímo kritické, držíme-li se základního principu křesťanské komunikace; posluchač, nikoli poselství, je srčovaným pánem. Jestliže naše reklama lidi zastaví a přinutí je k zamyšlení nad tím, co říkáme, musíme přizpůsobit své poselství potřebám posluchače.“

Co kdyby se takovým pragmatismem řídili starozákonní proroci? **Představme si například Jeremiáše, který zvěstoval Boží slovo celých 40 let bez**

nějaké zvláštní odezvy. Jeho spoluobčané mu vyhrožovali smrtí, když nepřestane prorokovat (11,19-23). Jeho vlastní rodina a přátelé se proti němu spojili (12,6), existovala proti němu tajná spiknutí (18,20-23), byl zbit a dán do okovů (20,1-2), přátelé se mu chtěli mstít (20,10), byl neprávem obviněn z toho, že je zrádcem národa (37,13-14), trpěl hladem, byl vězněn a kdyby se za něj nebyl přimluvil etiopský pohan, Jeremiáš by býval ve vězení zemřel.

Dovedeme si představit, že by se byl Jeremiáš snížil k pragmatickému způsobu služby?

Dovedeme si ho představit, že by změnil konfrontační způsob svého zvěstování? Umíme si ho snad představit, jak organizuje zábavu pro lidi jen proto, aby si ho přišli poslechnout?

Snažil se nějak zpopularizovat Boží poselství?

Ani apoštol Pavel se nesnížil ke komerčnímu způsobu zvěstování evangelia. Ve svém prvním listě Korintským píše známá slova:

„Také já, bratři, když jsem přišel k vám, nepřišel jsem vám blásat Boží tajemství vznešenými slovy nebo moudrostí. Rozhodl jsem se, že nechci mezi vámi znát nic než Krista Ježíše, a to tobo ukřižovaného. A byl jsem u vás ve slabosti, v bázní a v mnohém chvění. Mé slovo a má zvěst nespočívaly v přesvědčivých slovech lidské moudrosti, ale v ukázání Ducha a moci, aby vaše víra nebyla založena na lidské moudrosti, ale na Boží moci.“ (2,1-5).

Věřícím v Tesalonice píše: *„Mluvíme ne tak, jako bychom se chtěli zalíbit lidem, ale tak, abychom se zalíbili Bobu, který zkouší naše srdce. Jak víte, nikdy jsme nepoužili lichocení ani jsme nebyli chtiví zisku – Bůh je svědek! Nebledáme ani slávu od lidí, od vás ani od jiných.“ 1Te2;3-6*

Všechny předkládané metody zvěstování evangelia musíme zkoumat ve světle Písma. Úspěch nemůžeme vždycky měřit početně. Pragmatik nutně kompromituje pravdu, když se řídí jen a jen zákonem úspěchu a neúspěchu podle lidských měřítek. Písmo je jediným objektivním a správným měřítkem veškerého našeho jednání. Početní růst církve není spolehlivým měřítkem Božího jednání a pozhnutí. Můžeme mít plný sbor, plný kostel lidí, a přece to může být sbor, kde se nezvěstuje Boží slovo v moci Ducha Božího a v pravdě. Může to být sekta nebo náboženský spolek, kde třeba vůbec není jmenován Ježíš Kristus.

Radikální zastánci soudobého učení o růstu církve okrádají církev o její prorockou úlohu. Dělalí z církve populistickou organizaci, do níž se získávají členové a v zájmu získání co největšího počtu členů propagují církevní atmosféru, která má být co nejvíc přátelská, nakloněná nevěřícím lidem, atraktivní pro každého. Takový trend odvádí lidi ze sborů, které jsou věrné Písmu, a odvádí sbory od biblických zásad shromažďování a služby. George Barna by rád viděl církev jako místo, které by nahradilo místní hospodu, kam by si lidé rádi chodili popovídat u skleničky limonády, kde by se rozebíraly lokální a celosvětové problémy a kde by nějakým způsobem také mohlo zaznít tu a tam evangelium.

Církev není lidský výmysl.

Církev také není lidským majetkem.

Církev není organizace, není to klub, není to čítárna, není to kulturní dům.

Církev není nějaké fórum pro nejširší veřejnost.

Církev je Tělo Kristovo (1K 12,27)!

Církevní shromáždění jsou určena pro společné uctívání Boha a pro vzdělávání v Božím slově.

Nevím, jestli si to dost dobře uvědomujeme, že koncept církevní služby, která spočívá v tom, že zveme lidi do shromáždění věřících je poměrně nový. Nic takového v Písmu nenajdeme. Zdá se, že apoštol Pavel vidí návštěvu nevěřícího ve shromáždění věřících spíš jako výjimku (1K 14,23). Prvotní církev se scházela k „učení apoštolů, ve společenství, v lámání chleba a modlitbách“ (Sk 2;42) Společné scházení bylo především za účelem uctívání a oslavování Boha a ke vzdělání, ke vzájemnému povzbuzení v životě víry. Evangelizace nevěřících probíhala především mimo církev, v každodenním životním prostředí jednotlivců. Pán Ježíš Kristus vyslal učedníky k evangelizaci těmito slovy: „*Jděte tedy a učíte mémi učedníky všechny národy.*“ (Mt 28;19).

Jděte! Církev nemá čekat, až se do kostela nebo do modlitebny dostane nevěřící, aby mu bylo zvěstováno evangelium teprve tam. Evangelizační práce nespočívá v tom, že zveme lidi do shromáždění. Naší povinností je jít do světa, nést evangelium tam, kde lidé žijí a pracují a kde se rekreují. Mám zato, že snahy o co nejatraktivnější bohoslužby v kostelech a modlitebnách jsou výrazem neochoty a nepřipravenosti věřících svědčit o Ježíši Kristu ve světě, na pracovištích, ve školách, na ulicích, v parcích, na koupalištích, v malých městech a vesnicích.

Byl jsem nedávno v jednom shromáždění, kde jsem si nemohl nevšimnout pozoruhodného nápisu. Byl to vlastně takový velký transparent, který visel nad dveřmi, jimiž se vycházelo po shromáždění ven. Bylo na něm napsáno: Pamatuj, vstupuješ na misijní pole! Každý z nás by měl vědět, že ze společného shromáždění církve vycházíme ven do světa, který je misijním polem. Důsledný život víry každého věřícího je sám o sobě světlem a solí tomuto světu.

Názor, podle kterého marketing patří k růstu církve, je nebiblický, teologicky nemůže obstát. Je to názor, jehož zastánci tvrdí, že dobře zabalený výrobek se lépe prodává. Zastánci moderních teorií církevního růstu tvrdí, že totéž platí v církvi, ve službě evange-

lia. Takový názor na jedné straně naprosto odporuje biblickému učení a svrchovanosti Boží v otázce spasení člověka a na druhé straně ponižuje nevěřícího, který jakoby neviděl pod lákavý obal nabízeného „zboží“. A zároveň se tím evangelium ponižuje na úroveň zboží, čímž jednoznačně není!

Když uděláme z evangelia zboží, lidé si také budou myslet, že prostě mohou jít do církve „na nákup“. Budou-li „cítit potřebu“ slyšet Boží hlas, zajdou si do kostela. A jestli jim jedna církev nebude vyhovovat, zajdou do jiné, kde je „kvalitnější zboží“, nebo „zboží, které jim vyhovuje víc“. Následování Ježíše Krista? Urážka kříže Kristova? Poslušnost Božího slova? Čistý morální život? Pokání? Změna života? To je vedlejší. Hlavně, když se tam „dobře cítím“. Slyšíme ještě dnes vůbec volání apoštola Pavla, který se ptá: „*Ale jak mohou vzývat tobo, v něbož nevěřili? A jak mohou uvěřit v tobo, o kom neslyšeli? A jak mohou slyšet bez tobo, kdo hlásá?*“ (Ř 10;14)

Sborový růst, stejně jako růst celé církve – jak po stránce duchovní, tak po stránce početní - je dílem svrchovaného Boha, není to zásluhou žádné strategie, žádné metody, když sbor roste. My se chceme a musíme spokojit s věrným a pravdivým zvěstováním Božího slova, a Pán se postará o růst, stejně jako tomu bylo v prvotní církvi: „*A Pán denně přidával k jejich společenství ty, kteří byli zachraňováni.*“ Sk 2,47

V dubnu 1889 měl Charles Spurgeon jedno ze svých posledních kázání, ve kterém znovu důrazně varoval před zesvětštěním církve. Řekl v něm mimo jiné toto:

„Kde je dnes svatost Boží církve? Nemá snad být svatost církve měřítkem jejího vlivu ve světě? Kdyby byli všichni, kdo se hlásí ke Kristu, skutečně Jeho, posvěceni Božím Duchem, ve svém každodenním životě doma i v zaměstnání, církev by se znovu stala mocnou silou v tomto světě. Boží svatí se právem mohou rmoutit nad nedostatkem duchovnosti a svatosti v církvi. Jiným na tom vůbec nezáleží. Já v tom však vidím projev smrtelného malomocenství.“

Bůh i nás dnes vyzývá slovy apoštola Pavla :

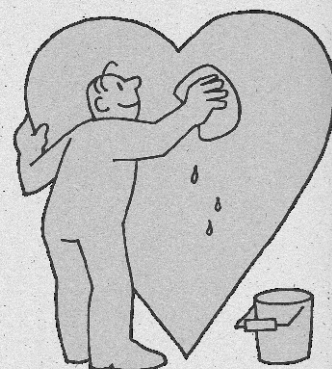
„Milovaní, očist' me se od každé poskvrny těla i ducha, dokonávajice své posvěcení v bázni Boží.“ (2K 7,1)

TWR – Ota Vožeh,
zapsal MUDr. P. Židek

„Kde je dnes svatost Boží církve? Nemá snad být svatost církve měřítkem jejího vlivu ve světě? Kdyby byli všichni, kdo se hlásí ke Kristu, skutečně Jeho, posvěceni Božím Duchem, ve svém každodenním životě doma i v zaměstnání, církev by se znovu stala mocnou silou v tomto světě.“

Příslaví 22, 11

Kdo miluje čistotu srdce a má usměrité rty, tomu bude přitelem i králem.

Jsmo u pramene a přesto žízníme.

Jdeš do shromáždění a očekáváš kázání, které by tě mělo nasměrovat k upevnění víry a k přípravě na brzký příchod Ježíše. Jsem přesvědčen, že chceš být na Nové zemi. Jsem přesvědčen, že tam nechceš být sám, ale chceš mít sebou také svůj manželský protějšek, své děti, přátele, známé, sousedy a ještě mnoho jiných lidí ze svého okolí. Jsem přesvědčen, že strávíš hodně času na kolenou v touze po naplnění svého přání. Mnohdy malomyslníš, jsi duchovně prázdný (vyhořelý), jdeš do sboru v očekávání duchovní posily, a... Jindy jdeš do sboru s radostí ale také v hloubi duše se ptáš, jaké bude kázání, jestli splní tvoje očekávání; protože máš sebou někoho, kdo jde s tebou po prvé do shromáždění. Je ti v tom případě jedno, jaké uslyšíš kázání, když máš vedle sebe takového člověka? Jsem přesvědčen, že není. Záleží ti na tom, i když takového člověka vedle sebe nemáš? Možná ano, možná ne. Snad si řekneš, že žijeme v době konce, a už to jiné nebude. Mám odvahy říci svůj názor kazatelů? Mlčím-li, nesu za upadající stav vinu i já. Ozvu-li se, jsem nazván kritikem. Kritizovat se nesmí. Ale poznaná pravda zavazuje.

Která témata nejčastěji slyšíme z kazatelny? Láska a opět láska. Láska opičí a jiné napodobeniny, které již vůbec láskou nejsou, láska v barvě růžové a v podobných zabarveních, ale schází *temné barvy*, láska kárající. Kázat o nich, je nepopulární, dejme lidem to, co si přejí, co zní sladce v jejich uších. Mt 12, 36.37: „Říkám vám ale, že z každého prázdného slova, které lidé řeknou, budou skládat účty v soudný den. **Svémi vlastními slovy budeš odsouzen.**“

Na církevní škole ASD ve Friedensau (Německo) je studentům teologie doporučována kniha (jedna z mnohých): Ratschläge für Prediger, (Rady kazatelům) od C.H.Spurgeon. Kniha obsahuje 21 přednášek pro studenty. Jsou to základní požadavky a zároveň praktické rady pro kazatele. Např. jak a co mají kázat, způsob přednesu za různých okolností atd. Uvedu jen malou ukázkou z 21. kapitoly s názvem: „Co je účelem a cílem kázání“.

Kazatel musí zvěstovat všechny pravdy související s osobou a dílem Kristovým. Proto musí velmi vážně a ostře mluvit o zlu, které působí hřích... Ukáže, že hřích je přestoupením zákona, že vyžaduje potrestání a že Bůh ukázal svůj odpor vůči hříchu. Kazatel nezachází s hříchem jako s něčím bezvýznamným, jako s neštěstím, ale ukáže ho v pravé hříšné podobě. Jde do podrobností a vzpomene rozšířené hříchy současnosti, jako je opilství, lhaní ve formě pomluv, které všude zvedá svou hlavu, nemravnost, atd... Vysvětlí deset přikázání a jedné podle Božího příkazu: „Ukaž mému lidu jeho přestoupení a domu Jákobovu jeho hříchy“. Ukaž, tak jak to dělal náš Pán, duchovní smysl zákona. Ukaž, jak je přestupován zákon zhybnými myšlenkami a žádostmi. Dotkne se to

*srdce mnoha přestupníků. Starý Robert Flockhart často říkal: „Pokud neuděláme ostrou špičku jehly zákona dřív, nemůžeme sít hedvábnou nití evangelia“. Zákon přichází nejdříve, tak jako jehla, a táhne za sebou nit evangelia, proto kaš o hříchu, ospravedlnění a soudu. Používej často příklady z 51. Žalmu. Ukaž, že Bůh miluje pravdu... Nikdo si neoblékne šat Kristovy spravedlnosti dřív, dokud nesvlékne „oděv“ (fíkové listy) zbabělosti, nikdo se neumyje v pramenu milosti dřív, dokud nepozná svoji nečistotu. ...Raději se mluví o účte k člověku a jeho potřebách... Bratři, nenechte se svést touto klamnou představou, která vede jen k malému počtu obrácených. Slibovat lidem jen všechno dobré a přitom zamílet nebo zeslabit lidem utrpení ztracení...
Svým posluchačům musíš ukazovat na spravedlnost Boží, na jistotu, že všechno zlo bude potrestáno. Předkládej jim učení o příchodu Ježíše Krista, ne jako zvláštní prorocství, nýbrž jako vážnou skutečnost. Kaš, jak přijde Pán svět soudit ve spravedlnosti, ... jak bude rozdělovat ovce od kozlů. Pavel kázal o přicházejícím soudu tak, že se Felix třásl. Tyto pravdy jsou také i dnes plné síly. Evangelium vezmeš sílu, když mu odejmeš jeho hrozbu odplaty... Hříšník nebude zachráněn v temnotě (nevědomosti), nýbrž z temnoty... Necení si kázání, která jen hlásají: Věř, věř, věř. Je zcela správné, že těm lidem v té temnotě říkáš, čemu mají věřit. Musí následovat poučení, jinak se stává nabádání k víře směšné a bez užitku.*

Mnohdy musíš mluvit také jiným tónem, ne jenom učit, dokazovat přemlouvat, nýbrž také brožit a mluvit o Božím hněvu nad neochotou činit pokání. Vžij se do nebezpečí, které broží lidem žijícím bez Boha. Nenechej je v klidu v jejich hříších, klepej stále na jejich srdce, klepej, jako když jde o život. Tvoji úzkost, snahu a starost o ně, Bůh požehná v jejich probuzení.

Jsem přesvědčen, že k těmto radám, srozumitelným jak laikům tak i studovaným teologům, není zapotřebí komentář.

*Jakým principem se řídí dnešní církev ASD?** Tento princip má tři základní body, které jsou nutné pro generaci žijící v postmoderním světě.

- 1) Sbor musí být orientovaný na vztahy. Tzn, že kvalita našich vztahů silněji ovlivní budoucnost sboru, než kvalita našeho učení. V minulosti jsme vynaložili hodně úsilí na to, abychom ukázali, že naše učení je správné. Pro budoucnost je důležitější ukázat správný život a naše vztahy uvnitř i vně sboru.
- 2) Sbor musí být orientovaný na zážitek. Tzn, že lidé se cítí oslovení, když pořady (bohoslužby) se stanou emocionálním zážitkem mezi nimi a Bohem.
- 3) Sbor musí být orientovaný na obrazy (symboly). Tzn, obrazy (symboly) mají v 21. století větší sílu než slovo. Příběhy vedou postmoderního člověka dříve ke změně života, než jednotlivé důkazy biblickými verši.

Můžeme konstatovat, že v kázání slyšíme raději příběh či povídku k tématu, než patnáct biblických

veršů. (Bible se stává zbytečnou.) Osobní zkušenost stojí výše než racionální vysvětlování, pluralita je důležitější než jedinečnost, spiritualita je více žádaná než fakta, pocit je důležitější než potřeba víry, kreativita je žádanější než funkčnost, obrazy a symboly získávají na významu. (Kabaretní scény a mnohdy sarkastické formulace, často také i od církevních činovníků, charismatické chvalo zpěvy s opakujícím se textem, patří k nim i bicí nástroje aj.)

Je zde ale další problém. Postmoderní mladý člověk je otevřený všemu spirituálnímu a mystickému. Neodděluje duchovní od světského. Jako církev, která si nárokuje šíření „věčného evangelia do celého světa“ neuspějeme u postmoderního člověka. Proto musíme *víru nabrzdít pluralitou*. Proto si každý člověk volí takového Boha, který odpovídá jeho představám.

Toto jsou základní body *misie* CASD pro šíření věčného evangelia celému světu.

Zamysleme se nad tím, zda to odpovídá metodě, kterou používal Ježíš na této zemi. Zhodnotme náš postoj k tomuto vývoji. Mlčení znamená souhlas. Vraťme se k Mistru Janu Husovi. Kdyby Mistr Jan Hus nekritizoval špatnosti v církvi, kdyby se M. Luther neozval proti mylnému učení a neřádům v církvi, nastala by reformace? Díky těmto a mnoha jiným mužům víry, můžeme mít dnes vysoký stupeň poznání Boží vůle, která byla zjevena všem, kdo po ní touží.

Další ukázka je ze Spurgeonovy autobiografie. Popisuje jak se mladičkový Spurgeon díval na kázání tehdejších kazatelů Božího slova. V této době měl 16 nebo 17 roků. Podívejme se, co píše v knize „*Alles zur Ehre Gottes*“ na str. 33. (něm. vydání):

Můj učitel teologie

První vyučovací hodinu teologie mi dala kuchařka ve škole v Newmarketu, kde jsem byl zaměstnán jako pomocný učitel. Byla to dobrá duše, která četla každé číslo časopisu The Gospel Standdart. (Živé evangelium) Časopis vycházel jednou měsíčně a měl za úkol bojovat proti náboženským omylům. Tato žena milovala něco velmi krásného: pravdivé Kalvínovo učení; ale výklad dovedla pěkně opeprít. Často jsme spolu diskutovali o milosti a o osobním vyvolení svatých, jejich jednotě s Kristem, schopnosti vytrvat až do konce a o významu živé zbožnosti. Věřím, že jsem se od ní dověděl více, než by mě mohlo naučit šest doktorů teologie tobo druhu, který dnes máme. Jsou křesťané, kteří si vychutnávají a vnitřně prožívají své náboženství. Získají tak hlubší poznání, než by jim mohly dát všechny knihy přečtené za celý život.

Kuchařka v Newmarketu byla v Božích věcech zkušena a naučila mě daleko více než kazatel v církvi, kterou jsme navštěvovali.

„Proč chodíš právě do toho shromáždění?“ zeptal jsem se jednoho dne.

„Nemám jinou možnost, když chci navštívit boboslužby“, zněla její odpověď.

„Bylo by lepší zůstat raději doma, než poslouchat takové nesmysly“, namítl jsem.

„Snad“ a pak pokračovala: „Chodím ráda na boboslužby i když tam nic duchovního nezískám. I slepice často brabou na bromadě odpadu aby našly jediné zrníčko. Třeba žádné sice nenajdou, ale brabáním se cvičí. Kromě toho je brabání zabřeje.“

Tak mi tato stará dáma jasně ukázala, že i duchovně chudá kázání kterým naslouchala, posilovala její duchovní schopnosti a zabřívala jejího ducha.

Jindy jsem jí řekl, že jsem v celém kázání nenašel jediné zrníčko a zeptal jsem se, jak se vedlo jí.

„Dnes to bylo lepší“, řekla, „neboť všechno, co kazatel řekl, jsem si jednoduše obrátila, a pak teprve jeho řeč byla skutečným evangeliem“. (C. H. Spurgeon 1834 – 1892)

Oba citáty jsou zhruba stopadesát let staré. Když je čtu, připadají mi, jako by byly napsány včera. C.H. Spurgeon byl velice činný a pilný kazatel Božího slova. V autobiografii také říká, že nedokáže pochopit své kolegy, kteří si stěžují, jak jsou přetížení, když musí mít čtyři až pět kázání za týden. On jich měl běžně čtrnáct, někdy i osmnáct. K tomu je ještě nutno dodat, že chodil pěšky nebo jezdil s koňským potahem. Tehdy nebyla rychlá služební auta, tak jako jsou dnes. A což telefon, fax a elektronická pošta. Dalo by se říct, že vymoženosti naší doby několikrát zrychlí zvěstování evangelia.

C. H. Spurgeon neabsolvoval žádný seminář, do 14 let navštěvoval, dá se říci, kvalitní základní školu s přípravou na povolání učitele a pak byl dva roky na soukromé škole v Maidstone. (Anglie) Potom nastoupil zaměstnání pomocného učitele. Od 17 let pravidelně kázal. Jeho kázání nebyla ledajaká, ale plně odpovídala tomu, co na začátku článku požaduje od svých studentů. Přesto, že neabsolvoval žádný seminář či vysokou školu (nikde ho nepřijali), založil sám prorockou školu pro výchovu kazatelů s vysokými nároky, které jsou až dodnes dávány za vzor. C. H. Spurgeon kázal nejen v baptistických kostelech, ale i na volných prostranstvích. Návštěvnost se počítala na tisíce, dokonce ve Walesu byl odhadovaný počet 30 000 až 50 000 návštěvníků. Někdy musel mít i dvě kázání za sebou, protože se lidé nevešli do daných prostorů. V jeho 26 letech, po návštěvě Paříže, kde měl boboslužby od 7. do 9. února 1860, o něm napsal mimo jiné Dr. Grandpierre v křesťanském časopise *L'Esperance*: „*Jako teolog učí jasnou a hmatatelnou teologií. Jako řečník je jednoduchý, zřetelný a káže s plnou mocí. Stavba jeho kázání je jasná...neunavuje. Je možné ho dlouhé hodiny poslouchat.*“

To byla kázání C.H.Spurgeona. Jak teprve působivá byla kázání Ježíšova. Nezavidím lidem, kteří slyšeli mluvit Ježíše, ap. Pavla a s odstupem času Mistra Jana Husa, Luthera, Spurgeona a jiné věrné muže Boží, mám v srdci jen smutek nad tím, co nám přinášejí naši vysoce vzdělaní kazatelé a profesori z adventních seminářů a univerzit. Vzpomínám na slova jednoho zemřelého bratra, který říkal: „*To, co je nám dnes předkládáno, to není ani mléko, to jsou limonády*“.

Na hutný pokrm vzpomínají jen někteří členové starší 60 let. Mladá generace již ani nezná význam slov „hutný pokrm“. Jednoduše se řekne, dnes je ji-

Co dělat?

Správně bychom měli oslovit kazatele, aby svá kázání přizpůsobili celé biblické pravdě, ale kdo z posluchačů má odvahu to přímo říct, a který kazatel je ochoten obsah svých kázání pozměnit? Víme vůbec, co by měli kazatelé pozměnit? Jaké poselství očekáváme? Evangelium, to znamená radostnou zvěst o milosti a odpuštění. To je v pořádku. Byl to také Ježíšův příkaz. Ale je to vše, co hříšník potřebuje slyšet? Je milost nepodmíněná, jak se to opakovaně tvrdí? Podívejme se blíže jak to s evangeliem začalo.

Co bylo dříve: evangelium, nebo poslušnost – milost, nebo soud?

Když byli první lidé postaveni do ráje, byly jim představeny podmínky života v poslušnosti. Byli s naprostou vážností varováni před následky neposlušnosti. Když porušili zákon, nedostali okamžitě milost, ale čekal je soud. Byli vyhnáni z ráje. Teprve potom se jim dostává milost. Byli seznámeni s evangeliem, které je informovalo o možnosti návratu do ztraceného ráje.

V Bibli opakovaně nacházíme podmínky Boží milosti. Stále znovu a znovu čteme: „Když ... / Pak ...“; když budeš činit to i ono, pak Já, Bůh, ti požehnám! (např. Iz 58; Mt 10,32; Lk 11,4;) Odpůrci takové milosti jdou ihned na barikády a vytýkají jejím hlasatelům vymyšlenou tezi o tom, že prý pak nepotřebují Ježíše, že se sami spasí svou poslušností. Bible říká úplně jasně, že za hřích (třebas jen jediný za celý život) je smrt, a že pouze Ježíšova krev může hříšníka spasit a ne dobré skutky. Ovšem bez poslušnosti zákona nemůže být nikdo omilostněn, tak jako nemůže být omilostněn zloděj, který dále krade. (Jk 2,18-24)

Co tedy dělat, když z kazatelen neslyšíme celou pravdu o spasení?

Poselství, které jsme jako adventisté sedmého dne obdrželi, se skládá z evangelia a tzv. trojandělského poselství. I když obě úzce souvisí, přece jen neznamenají totéž. Vysvětlovat zde obsah evangelia považuji za zbytečné, protože ho každý slyšel nesčetněkrát v kázáních a probíral v úkolech sobotní školy. V dalším pojednání se chci dotknout trojandělského poselství, a to jen toho třetího. Řekl jsem, dotknout, protože k plnému vysvětlení by bylo zapotřebí napsat celou knihu. Chci pouze poukázat na princip, kterým je možné si prohloubit chápání hloubky tohoto poselství.

Jak je známo, těžištěm prvního poselství je naplňující se proroctví, které vede k probuzení z duchovního spánku. „*Bojte se Boba, neboť přišla hodina soudu Jeho ...*“

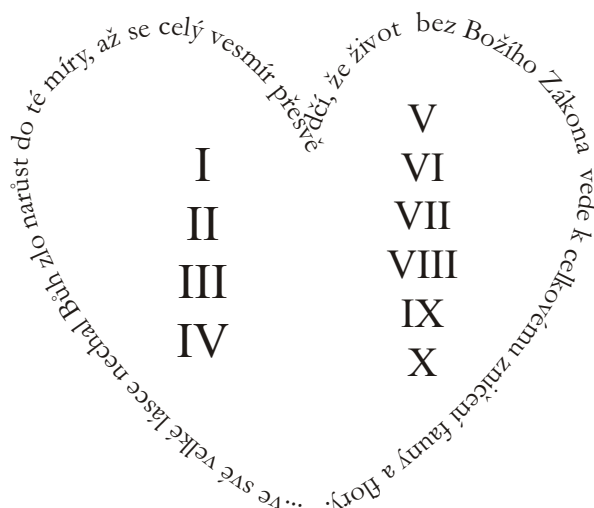
Druhé poselství vede k odloučení se od babylonsko-pohanských zvyků, které se pod rouškou křesťanství vloudily do našeho náboženského života.

Třetí andělské poselství, jako ovoce jeho vlivu, končí slovy, „*Tuť jest trpělivost svatých, tuť jsou ti, kteříž ostříbají příkázání Boží a víry Ježíšovy!*“ V knize „Zkušenosti a vidění“ od E. G. White, v kapitole „Poselství třetího anděla“ a „Ukončení poselství třetího anděla“ je zdůrazněn Zákon Boží jako měřítko posvěcování, které nakonec vede k zapečetění pro život věčný. Je tedy zřejmé, že poslušnost Zákona je podmínkou pro milost Boží. Také z toho vyplývá, že znalost obsahu Zákona je životně důležitá, a že jeho hloubku nepochopíme nad Bibli u stolu s mouč-níkem a kávou.

dokončení strany 38:

ná doba, a situace je vyřešena. Když mám po sobotním kázání „Božího slova“ smutek v duši, pak si vzpomenu na slova Spurgeonovy *učitelky teologie*. Byla to jen prostá a Bohu věrná duše, která se dokázala orientovat v Boží pravdě. Když to dokázala ona, řekněme si, musím to dokázat také i já a ty. Máme Ježíše Krista, který je vždy připraven mě i tobě pomoci. Zaslíbil to, je třeba jen pevně Jeho zaslíbení věřit. Studujme denně Boží slovo, které nás orientuje správným směrem. Pán požehná naše snažení.

Jaroslav Juřica

Příklady prohloubení jednotlivých přikázání.

1. Je zřejmé, že kdo staví někoho nebo něco nad Boha, přestupuje první přikázání. To ovšem není vše. Čteme: „*Nebudeš mít jiných bohů vedle mne!*“ (správný překlad) Z toho vyplývá, že toto přikázání nedovoluje současně uctívat vedle pravého současně i jiného boha. Kdo, na př. slaví vánoce, které se původně slavily na počest cizího boha, Bále, (boha slunce – satana), nebo světí křesťanské velikonoce, které míchají Beránka se zajícem, jako symbolem plodnosti, také přestupuje první přikázání.
2. Druhé přikázání nezakazuje pouze klanění se nějakému náboženskému symbolu. Na př. již samotná výroba kříže a jeho umístění na čestné místo je také narušením onoho zákazu. (3M 26,1; 5M 27,15 – kral.) – „*a jej tajně vztyčil!*“ (hebr.)
3. Třetí přikázání, v přesném překladu, hovoří o zneužívání Božího jména. Kdo miluje, nebo provozuje diskotekovou, tvrdou světskou hudbu, ve které se bez konce opakuje jméno „Ježíš“, také přestupuje toto přikázání.
4. Den sobotní patří Bohu a trvá celých 24 hodin. V padlých církvích, které považují neděli za den Páně, se neděle liší od všedních dnů pouze tím, že věřící jdou na jednu nebo dvě hodiny do kostela. Kdo stejným způsobem naplňuje sobotu, také narušuje čtvrté přikázání.
5. Kdo pěstuje pýchu, dopouští se také porušení pátého přikázání.
6. Kdo nepomůže, když může, také přestupuje šesté přikázání.
7. Když si manželé nenajdou čas pro společné rozhovory, dopouští se také hříchu proti sedmému přikázání.
8. Kdo pracuje nepoctivě, okrádá druhé, také přestupuje osmé přikázání.
9. Kdo se netečně staví k pomluvám, které poškozují druhého, také porušuje deváté přikázání.
10. Kdo sice druhému nezávidí, ale jeho úspěch mu nepřaje, také přestupuje desáté přikázání.

Toto byla jen malá ukázka toho, jakým směrem je třeba se ubírat, když chceme poznat hloubku Božích přikázání, hloubku, o které se snad neuslyší z kazatelny. K tomu je zapotřebí především chtění spojené s upřímnou modlitbou, dále Bibli, konkordanci a trpělivost (Zj 14,12). Velkou pomocí je společné studium s takovými bratry a sestrami, kteří mají opravdový zájem o biblické pravdy, pasivní nespokojenosti nestačí.

Život v poslušnosti zákona má nesmírný význam. Lucifer se vzbouřil proti Bohu a obvinil Ho, že Jeho zákony nejsou dobré a nedají se zachovávat. (Jobova kniha, 1. a 2. kapitola). Bůh mohl rebelujícího Lucifera ihned zničit, protože věděl, kam jeho vzpoura vede. A přece, ve své velké lásce nechal zlo narůst do té míry, až se celý vesmír přesvědčí, že život bez Božího zákona vede k celkovému zničení veškeré fauny a flóry. Bůh si dal také za cíl dokázat, skrze svůj věrný lid, že zákon se dá zachovávat, dokonce i ve velmi těžkých podmínkách, jaké dnes ve světě panují. Ovoce takového Božího jednání vede k tomu, že **poslušnost Jeho zákonů se děje z přesvědčení a z lásky - ne ze strachu. Také v celé nekonečné budoucnosti již nikoho nenapadne zopakovat vzpouru proti Božím řádům, protože se všichni mohli přesvědčit o správnosti Jeho jedinečných a moudrých požadavků pro dokonalejší život v míru a spravedlnosti.**

„Ne každý kdo ž mi říká: Pane, Pane, vejde do království nebeského, ale ten, kdo ž činí vůli Otce mého, který ž v nebesích je!“
Mt 7,21

„O přikázáních Tvých přemyslím a patřím na stezky Tvé. otevři oči mé, abych spatřoval divné věci z zákona Tvého.“
Ž 119, 15.18.

**"Chci,
abyste povzbuzeni
v srdci a spojení láskou hluboce pochopili
a plně poznali Boží tajemství, jímž je Kristus;
v něm jsou skryty všechny poklady moudrosti a poznání.
Říkám to proto, aby vás nikdo neoklamal libivými řeči."**

Samuel Daniel

Koloským 2,2-4

ADVENT ORION

Roztocká 5

160 00 Praha – Sedlec

Reaguji tímto na článek v Adventu 07/04 pojednávajícím o Kurzech Alfa v Církvi ASD. Hned na začátku se musím přiznat, že nevím co znamená to zvláštní logo s padajícím mužem, kterého valí k zemi otazník! Nemůže zvládnout něco, o čem se domníval, že si s tím hravě poradí?

Po přečtení zmíněného článku o Alfě se ptám: Kdo z členů CASD byl tak „odvážný“ navštívit někde seance, ve kterých se tyto (prý) evangelizační kurzy praktikují a pak v nich donést do našich sborů tento cizí oheň, zapálený ne svatým Bohem, jako kdysi na Eliášově oltáři? Přece „evangelizace Alfa“ nemá své kořeny (původ) v adventním hnutí, ale v řadách charismatiků! Nestačí nám staré adventní způsoby? Jsou pro nás zastaralé?

Skutečnost, na kterou se autor článku (Jiří Tomášek, kazatel a člen výboru českého sdružení CASD) odvolává, že kurzy Alfa jsou všude ve světě tak populární, a to ve všech církvích... – neznamená, že se jedná o dílo Boží. Takovou evangelizaci nepověřil Pán své následovníky! Nezapomínejme, že pravému oživení, bude předcházet falešné, způsobené satanem. (Jer 23,32)

Úžasné množství těchto aktivit (přes 20 000) na celém světě, s počtem absolventů kolem 5 miliónů nás varuje: nepostoupíš po množství (2M 23,2), neboť málokdy platí, že „většina má pravdu“. Odvolávka autora na to, že je to populární evangelizační systém ve všech církvích, vede k otázce: Mají tyto církve ve svém učebním programu pravdy Trojandělského poselství se svatyni v nebi, sobotu a dalšími Biblickými pravdami? Netáhnou všechny tyto církve za jeden provaz, kterým je ekumenismus? Potřebujeme my vůbec jejich osnovy kurzů Alfa? Jsme už tak duchovně chudí a mizerní, že se musíme učit v jejich škole? Náš Bůh, který je pánem soboty nás vyzývá: „Učte se ode mne...! Oni se učí od svého boha – neděle!

Jelikož Kristus má své ovce i v „jiných ovčincích“ a ony slyší Jeho hlas, pak rozpoznávají v Alfě velké nebezpečí a jako takovou ji odmítají a tímto svým postojem nás zahanbují! Uvedu stanovisko jednoho z nich: „Alfu považují za velmi nebezpečnou. Je např. pro svoji „nedoktrinálnost“ schválena Janem Pavlem II. jako vhodný nástroj evangelizace. IZápas o duši č.78. říjen 2003) Zmíněný časopis nezastupuje žádnou církev. Vydávají jej Steigerovi, Praha.

Pro informaci uvedu ze ZoDu několik perliček, které by měly odradit každého, kdo chce (chtěl by) Alfou evangelizovat svět:

1) Kurzy Alfa byly vytvořeny v anglikánském sboru Trinity Brompton (HTB) v r. 1977 Charlesem Manhamem... V roce 1981 John Irvin tyto kurzy zredukoval na deset lekcí a přidal k nim víkend o Duchu svatém... V roce 1990 se kurzů ujal Nicky Gumbel, anglikánský vikář...

2) Kurzy se těší doporučení církevních vůdců od katolíků po tzv. charismatiky... Byly schváleny Janem Pavlem II. jako vhodný nástroj světové evangelizace, který slouží ke sblížení církví, zejména katolíků a protestantů. (V tomto duchovním Babylóně nemáme co dělat. Tam není naše místo!)

3) Pro mnohé účastníky je rozhodujícím momentem sobotní víkendový večer. To je čas, kdy Nicky Gumbel pozve Ducha svatého, aby účastníci byli naplněni Duchem svatým... (Ptám se: jakým, kterým, od koho...?)

4) Tak vzniklo největší charismatické, celosvětové oživení, zvané „Torontské požehnání. Na těchto shromážděních docházelo běžně k masovému smíchu a jevům, jako štěkání... lidé řvali jako lvi, sýčeli jako hadi...(Projeví se tento fenomén postupem doby i u adventistických praktikantů? Nezapomeňme, že satan je velice trpělivý vyčkávat u cest kudy se chodí k nám.)

5) Z českých vedoucích pak kurzy Alfa na propagačních materiálech chválí snad všichni představitelé křesťanských církví, včetně psychologa Jary Křivohlavého. (velice preferovaný církví ASD....pozn. redakce)

6) V kurzech Alfa se mluví o jiném Duchu svatém, než kterého nám představuje Písmo...

(Tolik z článku ze ZoDu, mající nadpis Kurzy Alfa, evangelium pro třetí tisíciletí?)

Domnívá-li se kdo, že v evangelizačních kurzech Alfa, slavicích vítězný triumf po celém světě, ve všech církvích, působí moc Boží, mýlí se podobně jako kdysi obyvatelé Samaří, kteří byli nadšeni evangelizačními úspěchy, Šimona čaroděje. (Sk 8,9,10)

Divím se, jak může někdo na stránkách Adventu propagovat tak pochybnou evangelizaci jakou Alfa je! (které požehnal i samotný papež) Ježíš neevangelizoval zábavným způsobem, ani smíchem, legracemi nebo dobrým jídlem, jak je to v Adventu předloženo. Přece evangelizace – radostná zvěst o Božím království, není pobavení se u plného stolu dobrého jídla (Ř 14,17), které vede k příjemnému rozpoložení, a pak byli dobře naladěni na zvěst (evangelia) Božího slova!

Kdysi Ježíš řekl svým posluchačům: Hledáte mne ne proto, že jste divy viděli, ale že jste jedli chleby a nasyceni jste. (J 6,26)

Na závěr se vracím k logu, které představuje potácejícího se muže. Domnívám se, že se potácí pro požití opojného nápoje z babylonského kalicha (Zj 14,8). Daniel však, aby si zachoval čistou mysl a jasnou soudnost, odmítl víno, aby se jim neposkvínil, přesto, že bylo královské!

Přejímat a vnášet do našich řad evangelizační oheň z pohanského Olympu, zvaného Alfa, je totéž, co učinili Nádab a Abiu, když do svých kadídlnic vložili oheň cizí, čehož jim Hospodin nepřikázal. (3M 10,1)

Mějme proto bedra svá přepásaná a svíce hořící (L 12,35), aby satan skrze kurzy Alfa nezpůsobil hrozné odpadnutí OMEGA, před kterým nás varuje Boží posel, sestra E.G.White!

Kováčik Ján

Janovice 300

739 11 Frýdlant n.Ostr.

..... V Janovicích, dne 30. září 2004

Kurzy ALFA

Jak jsou představeny na internetové stránce

Vítáme Vás na stránkách věnovaných kurzům Alfa.

*Iniciativa "kurzy Alfa" - krátký praktický úvod do křesťanské víry, připravovaný pro lidi mimo církev nebo na jejím okraji. Alfa dává příležitost zkoumat křesťanskou víru v uvolněném, nenátlakovém, ale myšlenky provokujícím prostředí. **Hlavní rysy: přátelské, s humorem a přitom hluboké.** Každý týden je připravována večeře v příjemném neformálním prostředí, následuje přibližně třicetiminutová sonda do základních témat praktického křesťanství, předeslaná krátkým hudebním úvodem. Poté můžete posedět u kávy či čaje v debatních skupinkách. Smyslem kurzu je představit křesťanství praktickým a srozumitelným způsobem, blízkým dnešní době.*

V kostce:

A - Alfa je pro každého, kdo se chce dozvědět něco praktického o křesťanské víře

L - Legrace a neformální atmosféra. Křesťanství je možno poznávat zábavným a zajímavým způsobem.

F - Filé či řízky - společná večeře a občerstvení dává příležitost poznávat druhé.

A - A zeptat se můžete na cokoli. Debatní skupinky jsou příležitostí k povídání nejen o tématu večera.

Co konkrétně jsou kurzy Alfa? Křesťané každý týden připravují večeri v příjemném neformálním prostředí, následuje přibližně třicetiminutová sonda do základních témat praktického křesťanství, předeslaná krátkým hudebním úvodem. Poté můžete poseďte u kávy či čaje v debatních skupinkách kolem 12 lidí. Chcete-li, po celou dobu zůstanete pouze nezávislým pozorovatelem.

Společenská atmosféra je příjemná a uvolněná, zaznívají vtipy. Na společně stráveném dni, či víkendu, je příležitost klást podrobnější otázky a lépe poznat druhé, třeba při společné zábavě. Smyslem kurzu je představit křesťanství praktickým a srozumitelným způsobem, blízkým dnešní době. Lidé přicházející často z odlišného prostředí zkoumají, zda existuje Bůh nebo má-li život nějaký smysl. Přicházejí s otázkami jako "co se stane až zemřu?", "jak odpustit?" nebo "má pro mě nějaký praktický význam Ježíš?" Za kurz nejsou kromě společného výjezdu vybírány žádné poplatky, dobrovolně je možno přispět na připravované večere a zakoupit si můžete související literaturu. Zdrojem financí jsou jinak dobrovolné sbírky mezi věřícími a sponzorské dary.

„Možná jste ve společenství prožili, že jste s „evangelizací“ na dně. I pro vás, kterých se to týká, přináší tento článek dobrou novinu: je tu nový vítr, který oblétl Evropu a už ho máme i u nás. Není to nová metoda – nejde totiž o způsob, ale o moc Ducha – v tom jsou Alfa opravdu charismatické.“

Tomáš Dittrich, šéfredaktor „Života víry“

Co o Alfě říkají mimostojící

Tento způsob zvěstování je založen na principu tzv. evangelizace Boží mocí – *nejde totiž o způsob, ale o moc Ducha* – kterou je nesena i tzv. *třetí vlna*,

počatá americkým charismatickým vůdcem Johnem Wimberem, a která vyústila v mohutnou obnovu Torontského požehnání, projevující se zejména v Torontu a v Pensacole. V této obnově se ani tak nejedná o zvěstované poselství, jako spíše o zprostředkování prožitku s Duchem svatým.

Kazatelé se na konferencích tohoto typu většinou nemodlí za pokání nebo konkrétní potřeby lidí, ale zvou Ducha svatého, aby jednal ted! a víc! v očekávání, že se dostaví okamžité projevy, většinou hlasitý smích a padání naznak.

Kdo by snad stále pochyboval o tom, že Torontské manifestace jsou nedílnou součástí kurzů Alfa, nebo že k nim jsou lidé povzbuzováni, necht' zvaží v kontextu následující Gumbelovu promluvu na párty kurzu Alfa, kde popisuje projevy Ducha, kterého vyzývá, aby mezi účastníky přišel:

„Ježíš říkal...že církev je jako... hostina a slavnost a na slavnosti se každý cítí dobře. Je zde zábava a smích... Proč by na největší slavnosti ze všech neměl být smích? A to je, co vidíme dnes, smích a veselí a lidé jsou opilí - ne vínem, Pavel říká neopíjejte se vínem, ale buďte naplněni Duchem. Přijď na párty, kde se můžeš opít u Boha... Včera večer jsem byl na párty podobné této, kde bylo plno církevních vůdců a pozvali jsme Ducha, aby přišel...byla to párty Ducha svatého. Bylo to místo legrace. Církev by měla být párty.“

Gumbel N., Session 13, White Alpha training manual, str. 63-68; Video 5, Talk 14

Někteří konzervativnější křesťané se sice obdivují úspěšnosti a popularitě kurzů Alfa, nejsou však příliš výše popsáným zkušenostem nakloněni. Mají proto sklony kurzy upravit tak, aby lépe vyhovovaly jejich pojetí evangelia. Před takovými zá-

sahy, zejména do formy pořádání kurzů, Millar i Gumbel varují. Ti, kdo chtějí kurzy pořádat, proto musejí procházet speciálním školením, resp. konferencemi, které po celém světě vůdci HTB pořádají. Proto je velmi důležité se celostátních konferencí účastnit.

Tvůrce současné podoby kurzů Alfa, Nicky Gumbel, říká, že *„začít s Alfou bez účasti na konferenci je jako chtít řídit auto, ve kterém není motor.“*

Stejnou obavu sdílí i národní koordinátor kurzů Alfa pro Českou republiku, když varuje, že nám *„jako Čechům s národní povahou individualistů a šťouralů hrozí nebezpečí, že budeme Alfou kazit.“*

V obavě před „svévolnými“ zásahy se proto kurzy staly i předmětem ochrany, vymezující pouze *„přípustné“* minoritní adaptace.

Zachovat veškeré učení tvůrců kurzů Alfa, včetně „víkendu s Duchem svatým“, je však zcela nezbytné:

„Název „Alfa“ nebo podobné názvy se nemají použít ve spojení s žádným jiným křesťanským kurzem, ... aby se zajistila stejnost a celistvost kurzu Alfa a aby se udržela důvěra v kurzy, které jsou obsažené v seznamu Alfa. Nevýznamné změny... se mohou týkat pouze délky proslovů nebo počtu setkání. Alfa je sérii přibližně 15 proslovů, které se konají v určitém časovém období, včetně víkendu nebo dne mimo a jejich učení je založeno na veškerém materiálu v Otázkách života.“ Alpha News, No. 14, November, 1997 – Februar, 1998, str. 4

Jinými slovy, kurzy Alfa musejí předat posluchačům veškeré učení jejich tvůrců a v ničem podstatnějším se nesmějí odchýlit. Křesťané, kteří v nich slouží, je nemohou nijak modifikovat.

Záporné ohlasy

Od protagonistů „Alfy“ se však již nedozvíme, že se kurzy staly též předmětem ostré kritiky zejména amerických a britských fundamentalistů a konzervativních evangelikálů. Např. Chris Hand z Christian Research Network, apologetické služby, která vznikla jako obrana před masivním šířením Torontského požehnání v Anglii, publikoval rozsáhlou studii, kde se snaží mj. dokázat, že se v kurzech Alfa mluví o jiném Duchu svatém, než kterého nám představuje Písmo, a že konverze, které jsou tímto duchem vypůsobeny, nejsou konverze o kterých se píše v Bibli. Podobně Richard Fisher z americké Personal Freedom Outreach došel k závěru, že Gumbel vede konvertity k esoterickým zkušenostem a fakticky potvrzuje Handovy závěry.

Fisher R., *The Alpha Course, Final answer or fatal attraction?*, Saint Louis, Missouri, PFO, 1998
—, <http://www.pfo.org/alpha-cr.htm>

Johnatan Bayes, pastor nezávislé evangelikální církve Stockton-on-Tees v Teesside je shovívavější, a přes svoji podrobnou a kritickou doktrínální analýzu přiznává, že kurzy obsahují evangelium, avšak vidí zde jako problém „charmatizaci církve“. Navrhuje proto použít kurzy Alfa jako výchozí materiál, který by bylo možné upravit, avšak s politováním konstatuje, že z hlediska ochrany kurzů to není možné. **Prestížní internetový Apologetic index obsahuje celou škálu kritických článků, varujících před New Age v křesťanském kabátě, jiným evangeliem a vzrůstající se nepravou církví, v souvislosti s kurzy Alfa.**

<http://www.gospelcom.net/apologeticsindex/a09.html>

Jedná se zde o mimořádnou evangelizaci v „nekonfrontační formě“, u které je běžné, že se dotčný neobrátil na základě vyučování o Ježíši Kristu, ale na základě vyučování o Duchu svatém a prožitku po jeho pozvání na kurz. Není to tedy zvěst o smrti a vzkříšení Ježíše Krista, která způsobí zkušenost obrácení – navíc nikdo není nikým „tlačen“, po nikom není „vyžadováno“ pokání, nikomu není „řečeno čemu má věřit“. Nikomu není ani divné, když lidé, kteří zatím ani nemusejí Krista znát, se obracejí po duchovní zkušenosti s Duchem, který se manifestuje štěkáním jako pes, chrochtáním jako prase nebo syčením jako had. Za připomínku stojí skutečnost, že ačkoliv je tento Duch nazýván svatým, projevuje se zvuky zvířat, která rozhodně v Písmu jako svatá popsána nejsou. Pes je symbolem odpadlictví (Fp 3,2), vepř je symbolem falešné oběti (Iz 66,3) a had je symbolem satana (Zj 12,9).

V Písmu jsou také popsány dva případy demonizace zvířat. Jedním z nich je had (Gn 3) a druhým vepř. (L 8,33).

Nový Zákon dokonce na dvou místech popisuje společně zvířata (psa a prase), jejichž zvuky se, dle časopisu Times, objevily na kurzech Alfa v Londýně:

„Přihodilo se jim to, co říká pravdivé přísloví: 'Pes se vrátil k vlastnímu vývratku' a umytá svině se zase válí v bahništi.“ (2P 2,22)

„Nedávejte psům, co je svaté. Neházejte perly před svině, nebo je nohama zašlapou, otočí se a roztrhají vás.“ (Mt 7,6)

Dá se zde v této souvislosti mluvit o skutečných obráceních? Ti nejmírnější kritici zde vyjadřují obavy, že mnoho lidí se obrátilo spíše „ke křesťans-

kému způsobu života, než ke Kristu“. Lewis I., *The Alpha Course, Evangelicals Now*, December, 1995. Ti radikálnější však prohlašují, že si Antikrist před svým příchodem připravuje církev, která jej bude následovat (Zj 17,5).

Závěr

Snad by se někdo mohl zeptat, jak je možné, že se kurzy s tak podivným pozadím tak masově mezi církvemi šíří? A jak je možné, že tolik církevních představitelů, kteří byli dříve tak obezřetní, jsou nyní otevření věcem, o jejichž podstatě možná nemají potuchy? Vždyť ještě v první polovině devadesátých let se proti Torontskému požehnání jasně vyslovily nejméně dvě evangelikální církve. A to Církev bratrská, která v roce 1995 zveřejnila opatrnými slovy volené zamítavé stanovisko a Apoštolská církev, která, ve stejném roce, věnovala kritice tohoto fenoménu tři následná čísla svého časopisu, kde se přihlásila k varování bývalého superintendenta Assemblies of God, týkajícího se *hnutí svatého smíchu*.

Učení, že v poslední době má dojít k probuzení – ačkoliv je v přímé kontradikci k mnoha biblickým pasážím (např. 1Tim 4,1; 2Tim 3,1-5; Ju 1,18; 1J 2,18; Mk 13,22; Mt 24,11 atd.) – však někdy působí tak silně, že církevní představitelé jsou vyčerpaní hledáním způsobů, cestováním za požehnáním a sháněním těch pravých řečníků, aby ono probuzení přivedli na svět, že ztrácejí obezřetnost. Přitom nepomohlo ani svazování *teritoriálních duchů*, nepomohlo *zástupné vyznávání hříchů*, neuspěla ani *evangelizace službou* ani *sjednocování pastorů* a neuspěla ani série návštěv jihoamerických evangelistů. Ny-

ní je tu snad konečně již něco zaručeného!

Tomáš Dittrich mluví o *novém větru* (kolikátém již?) a Michal Vaněk, pastor „Slova Života“ píše, že „Alfa působí probuzení, probuzení, které se sice šíří nenápadně, na venkově i ve městech...“

Každá zaručeně úspěšná metoda zvěstování evangelia, která k nám ze zahraničí dorazila, byla vždy čekateli na probuzení uchopena jako prapor, kterým vzrušeně mávali vynávající, že nyní máme to nejčerstvější zjevení pro probuzení, které Bůh právě svěřuje prorokům své církve. Avšak každá takováto radost se zatím ukázala jako předčasná a proroctví jako falešná. Zanechala však za sebou rozbité sbory a někdy i celé církve. Paradoxně tak dochází k situaci, že odpadnutí mnohých věřících v posledních časech, o kterém Písmo jasně svědčí, mají na svědomí Ti, kteří dané verše ignorují a naopak z celé své síly „uskutečňují“ probuzení.

Touha po probuzení je sama o sobě chvályhodnou věcí, avšak připomeňme si, co se psalo v „Životě v Kristu“, když letniční představitelé podrobili manifestace Ducha biblické analýze. Nahlédněme do článku od George Wooda, vedoucího sborů Assemblies of God v USA, muže, který též vroucně toužil po probuzení:

„Všichni se dnes modlíme, aby nás Bůh nádherně probudil a zmocnil svou církev, aby nesla svědectví jeho jména do celého světa... Ó Bože, pošli nám takové probuzení!“

Dr. Wood však dal jasně na srozuměnou, jak o hnutí *svatého smíchu* a podobných manifestacích *klasičtí letniční smýšlí*:

„Mezi všemi příklady radosti není v Bibli žádné tvrzení, že by se lidé nekontrolovatelně smáli

v davu uctívajících spolu s mnoha dalšími smějícími se nebo padajícími na zem, neschopnými se přestat smát. Když obhájci zjistili, že v Písmu není vzor pro moderní charismatický jev nazývaný svatý smích... začali ukazovat na Sk 2 a zvat lidi, aby se „napili u Joele“. Obrátme se na Skutky 2. Vidíme smích učedníků na den letnic? Chechtali se, smáli se od plic nebo šlo o nějakou jinou formu smíchu?... Obhájci probuzení smíchu vyvodili, že dav si myslel, že byli opilí, protože se smáli. Ale to Skutky 2 neříkají... Text... nikde neuvádí výskyt smíchu: bylo to mluvení v jiných jazycích, co vyvolalo různé reakce zaznamenané Lukášem... Jestliže se církev smála ve Sk 2, pak se brzy „snížila“ ke kázání – výrazný kontrast proti některým ukázkám současného jevu, kde smích buď vytlačí příležitost pro kázání nebo ho stále přerušuje. O Letnicích bylo 3.000 spasených a pokřtěných, ne 120 přilepených na podlaze ve smíchu.“

Wood G., *Probuzení smíchu*, „Život v Kristu“, 8/1995, str. 11-12

Nakonec Wood varoval letniční před východním mysticismem New Age, který by hledající lidi přiváděl *do změněného stavu vědomí, kde racionalita je snížena a věřící pluje do božského omu – jogínského stavu mentální prázdnoty*. Zcela na závěr trilogie, kterou Apoštolská církev zveřejnila na pokračování ve svém časopise, vyslovil i prorocké varování:

„Jakmile opustíš zkušenost, která je zakořeněná v Písmu, abys zakusil nějakou další, je pravděpodobné, že se budou ještě rozvíjet extrémní projevy. Všimněte si současného jevu: v některých charismatických sborech začalo řvání až štekání. Řvání je vysvětleno jako „Lev z Judy“. Nevím, co představuje to štekání. Víím, že když duch

proroka je poddán proroku (1K 14,32), pak jistě duch toho, kdo řve nebo šteká, je mu také poddán. Někdy potřebujeme věci nazývat pravými jmény. Neváhám říci, že štekot a řev jsou „divné“. Buď to přichází z chybné lidské představy (lidské tělo je schopné dělat různé věci) nebo je to d'ábelský řev a štekot jeho psů“.

Wood G., *Probuzení smíchu*, „Život v Kristu“, 10/1995, str. 4-5
Závěrem uveďme i slova národního koordinátora Alfy v ČR, jak si on - pokud se nemluví o „vysloveně příjemném“ a „nikoho k ničemu nenutícím“ evangeliu „plného pohody u společného jídla“ - představuje skutečnou evangelizaci:

„...Ježíš Kristus...učedníky vyzýval, aby druhé přiměli k tomu, aby přišli... Ježíš lidem hrozil peklem, protože věděl, v jakém jsou nebezpečí. Neporádal čajové dýchánky – žil za pochodu, v realitě konfliktu o lidské duše. Proto měla jeho slova naléhavost, proto se nerozpakoval.“

Dittrich T. in: „Sekta, tradice a řád“, „Život víry“, prosinec, ročník 10, 1999, str. 15

Církevní představitelé, kteří jsou za šíření kurzů Alfa ve svých církvích zodpovědní, by si měli být vědomi výše uvedených skutečností, zejména pak toho, že obrácení je zde postaveno na prožitku s duchem, kterého jeho autoři ztotožňují s původcem manifestací Torontského požehnání. Navíc jakékoliv odchylky, či adaptace, které by vedly k jinému učení, či podstatné změně formy, než jsou prezentovány na kurzech Alfa, jsou nepřipustné.

Více o historii, učení a praxi Torontského požehnání v češtině, naleznete na:

http://mujweb.cz/www/apologet/index_studie.htm

Sestavil Jaroslav Juřica

Blížící se krize

E. G. White

„I rozhněval se drak na tu ženu, a šel bojovat s jinými z semene jejího, kteříž ostříhají příkázání Božích a mají svědectví Ježíše Krista“ (Zj 12,17). V blízké budoucnosti uvidíme, jak se tato slova naplní, až se protestantské církve spojí se světem a s papežskou mocí proti těm, kteří zachovávají příkázání Boží. Tentýž duch, který ovládal papežence v dřívějších dobách, přivede protestanty k tomu, aby podobně postupovali vůči těm, kteří zachovají věrnost Bohu.

Církev a stát nyní konají přípravy k budoucímu boji. Protestanté pracují tajně, aby postavili neděli do čela, jak to učinili katolíci. V celé zemi (USA) buduje papežství své pyšné a mohutné stavby, v jejichž tajemných hlubinách se má opakovat dřívější pronásledování. Ve velkém měřítku je tak připravena cesta oněm lživým zázrakům, jimiž by satan, kdyby to bylo možné, svedl i vyvolené.

Narřízení proti lidu Božímu bude velmi podobné tomu, které vydal Asverus proti Židům v době Ester. Perský výnos vzešel ze zášti Amanova vůči Mardocheovi. Ne, že by mu Mardocheus ublížil, ale odepřel mu prokázat poctu, která náležela pouze Bohu. Králova rozhodnutí proti Židům bylo dosaženo falešným plánem a nesprávným vylicením tohoto zvláštního lidu. Satan nastrojil plán, aby zbavil svět těch, kteří si uchovali známost pravého Boha. Ale jeho úklady byly zmařeny protichůdnou mocí, která panuje mezi syny lidskými. Mocní andělé, byli pověřeni, aby chránili Boží lid a úklady jejich protivníků se padly zpět na jejich vlastní hlavy. Protestantský svět dneška vidí v malé skupině světitelů soboty Mardochea sedícího v bráně. Jejich charakter a chování, vyjadřující úctu k zákonu Božímu, jsou neustálou výčitkou těm, kteří zavrhlí bázeň před Pánem a pošlapali Jeho sobotu. Nevítaný vetřelec musí být nějakým způsobem odstraněn z cesty.

Tentýž násilnický duch, který v minulých dobách strojil úklady proti věrným, stále se pokouší zbavit svět těch, kteří se bojí Boha a zachovávají Jeho příkázání. Satan by chtěl vzbudit nevoli proti skromné menšině, která svědomitě odmítá přijmout populární zvyky a tradice. Muži vysokého postavení a vážnosti se budou spojovat s nezákonnými a ničemnými, aby se radili proti lidu Božímu. Bohatství, talent a výchova se spojí, aby lid Boží zahrnulo pohrdání. Pronásledující vládcové, kazatelé a členové církve se spiknou proti nim. Slovem a perem, vychlou-

báním, hrozbami a výsměchem se budou snažit zničit jejich víru. Falešnými představami a zlostnými provoláními budou podněcovat vášně lidí. Protože nemohou předložit žádný důkaz vyjádřený slovy „tak praví Písmo“ proti zastáncům biblické soboty, uchýlí se k diskriminujícímu nařízení, aby tento nedostatek napravili. Aby si zajistili popularitu a přízeň, vyhoví zákonodárci žádosti o nedělní zákon. Ten, kdo se bojí Boha, nemůže přijmout žádné nařízení, které by porušilo jedno z příkázání Desatera. Na tomto bojišti se odehrává poslední veliký boj sporu mezi pravdou a bludem. O jeho výsledku nejsme na pochybách. Ale jako za dnů Mardochea, Pán chce i dnes obhájit Svou pravdu a Svůj lid.

Narřením, vynucujícím si papežské ustanovení k přestupování Božího zákona, se náš [americký] národ plně odvrátí od spravedlnosti.

Když protestantismus natáhne svou ruku přes propast, aby uchopil ruku římské moci, když podá ruce spiritismu, když pod vlivem tohoto trojnásobného spojení naše země (USA) zavrhně zásady své ústavy jakožto protestantské a republikánské vlády a učiní opatření pro blásání papežských lží a bludů, tehdy poznáme, že přišel čas pro neobyčejné satanovo působení a že konec je blízko.

Jako byl vpád římského vojska pro učedníky znamením nadcházející zkázy Jeruzaléma, tak toto odpadnutí může být pro nás znamením toho, že hranice Boží trpělivosti dosáhla svého vrcholu, že míra nepravosti našeho národa [Ameriky] je naplněna a že anděl milosti je připraven odletět, aby se již nikdy nevrátil. Pak lid Boží bude uvržen do trápení a úzkosti, které proroci popsali jako čas Jákobova soužení. Křik věrných pronásledovaných stoupá k nebi. A jako krev Ábelova volala ze země, tak také zazní volání z hrobů mučedníků, z hlubin moře, z horských jeskyní, z klášterních kobek: „Až dokud, Pane svatý a pravý, nesoudíš a nemstíš krev naší nad těmi, kteříž přebývají na zemi?“ (Zj 6,10).

Pán koná Svě dílo. Celé nebe je v pohybu. Soudce vši země brzy povstane a obhájí svou pohrdanou autoritu. Pečeť vysvobození bude vtisknuta těm, kteří zachovávají Boží příkázání, kteří ctí jeho zákon, a odmítají přijmout znamení šelmy nebo jejího obrazu.

Bůh zjevil, co se bude odehrávat v posledních dnech, aby Jeho lid mohl být připraven čelit bouři odporu a hněvu protivníků. Ti, kteří byli varováni před nadcházejícími událostmi, nemají nečinně očekávat příchá-

zející bouři, a těšit se tím, že Pán v den soužení bude chránit Svě věrné. Máme být jako lidé čekající na Svěho Pána, ne v nečinném očekávání, ale jako ti, kteří s neochvějnou vírou horlivě pracují. Nyní není čas, abychom svoje myšlenky zaměstnali věcmi méně důležitými. Zatímco lidé spí, satan pracuje, aby věci uspořádal tak, že lid Boží nenalezne ani spravedlnost ani milost. Nedělní hnutí si nyní v skrytu razí cestu. Jeho vedoucí skrývají svůj pravý úmysl, a mnozí, kteří se připojili k tomuto hnutí, nepoznají, kam tento spodní proud směřuje. Jejich vyznání je vlídné a zdánlivě křesťanské, ale jejich řeč bude zjevovat ducha draka. Je naší povinností konat vše, co je v naší moci, abychom odvrátili hrozící nebezpečí. Měli bychom usilovat o zbourání předsudků, abychom stáli před lidmi v pravém světle. Měli bychom jim ukázat, oč skutečně jde a takto nejúčinněji protestovat proti opatřením, jež mají omezovat svobodu svědomí. Měli bychom zkoumat Písmo, abychom mohli obhájit svojí víru.

Prorok praví: „*Bezbožní zajisté bezbožnost páchatí budou, aniž co porozumějí kteří z nich, ale moudří porozumějí*“ (Da 12,10b).

Kdo přistupuje k Bohu skrze Krista, ten vidí před sebou důležité dílo. Nyní je čas uchopit ráme naší posily. Všichni kazatelé a věřící by se měli naučit Davidovu modlitbu: „*Jest čas, aby ses přičinil, Hospodine; zrušili zákon tvůj*“ (Ž 119,126).

„*Kněží, služebníci Hospodinovi, ať plačí mezi síňcí a oltářem, a řeknou: Odpusť, ó Hospodine, lidu svému, a nevydávej dědictví svého v pobanění*“ (Jl 2,17a). Bůh se vždy zastával Svěho lidu v jeho největší nouzi, když se zdálo, že není naděje na odvrácení zkázy. Intriky zlých lidí, nepřátel církve, jsou podrobeny Jeho moci a všeovládající prozřetelnosti. On může působit na srdce státníků; On může odvrátit hněv prudkých a nespokojených lidí, kteří jsou plni nenávisti vůči Bohu, Jeho pravdě a Jeho lidu, On dokáže poručit vodám. Modlitba pohne paží Všemohoucnosti. Nekonečný Tvůrce, který udržuje nebeské hvězdy v jejich pořádku, jehož slovo ovládá vlny světového moře, se zastane Svěho lidu, jestliže k Němu s vírou volá. **On zadrží mocnosti temna dokud nebude celému světu hlásáno varovné poselství, a dokud ti, kteří na ně dbali, nebudou připraveni k boji.**

Žalmista praví: „*Zajisté i hněv člověka chváliti tě musí, a ostatek zuřivosti zkrotíš*“ (Ž 76,11).

Bůh chce, aby se vyzkoušená pravda dostala

„*A aj, já s vámi jsem po všechny dny, a až do skonání světa*“ (Mt 28, 20b).

na veřejnost, aby byla předmětem bádání a diskusí, i kdyby měla být v opovržení. Myšlení lidí musí být vyburcováno. Z každého sporného bodu, či každé výčitky a pomluvy učiní Bůh prostředky vybízející ke zkoumání a probuzení myslí, které by jinak spaly.

Tak tomu bylo kdysi v dějinách Božího lidu. Poněvadž se tři Hebrejci odmítli klanět velkému zlatému obrazu, jenž dal postavit Nebúkadnezar, byli vrženi do ohnivé pece. Bůh ale chránil Svě služebníky uprostřed plamenů. Pokus donutit je, aby se klaněli modlám, ukázal na existenci pravého Boha před shromážděnými knížaty a hodnostáři mohutné Babylonské říše.

Tak tomu bylo i s výnosem, že se lid nesmí modlit k žádnému jinému bohu, jen ke králi. Když Daniel, věren svému zvyku, třikrát denně předkládal své modlitby Bohu nebes, vzbudil svým jednáním pozornost knížat a vladaře. Měl příležitost mluvit sám za sebe a ukázat, kdo je pravým Bohem, mohl odůvodnit, proč se mají klanět toliko Bohu. Mohl poukázat na povinnost vzdávat Bohu chválu a projevovat Mu oddanost. Danielovo zachránění ze lví jámy bylo dalším důkazem toho, že Bůh, kterému slouží, je pravým a živým Bohem.

Také zajetí apoštola Pavla přineslo evangelium ke králi, knížatům a vladařům, kteří by je jinak nikdy nepoznali. Veškeré úsilí umlčet pravdu, bude sloužit jen k tomu, aby se pravda šířila. Vznešenost pravdy se násobí každým dalším bodem jejího odhalení. Blud potřebuje utajování a maskování. Obléká se do andělských šatů, ale každý projev jeho skutečné povahy zmenšuje jeho vyhlídku na úspěch.

Lid, který Bůh učinil strážcem Svěho zákona, nesmí ukrývat Jeho světlo. Pravdu je třeba hlásat v temných místech světa. Překážkám se musí čelit a musí se přemáhat. **Mohutné dílo je svěřeno těm, kteří znají pravdu.** Ti by měli úpěnlivě prosit Boha, aby jim nyní pomáhal. Láska Kristova musí pronikat jejich vlastním srdcem. Musí na ně být vylit Duch Kristův a musí se připravit, aby mohli obstát na soudu. **Když se Bohu zasvětí, bude jejich snahy provázet přesvědčivá síla, s jejíž pomocí dokáží vysvětlit, aby její poznání vniklo do mnohých srdcí.**

Nesmíme už déle spát na satanově tajemné půdě, ale musíme použít všech svých sil a využít každé přednosti, kterou nám darovala Prozřetelnost. Poslední varovné poselství má být zvěstováno „*všelikému národu, i pokolení, i jazyku, i lidu*“ (Zj 14,6) (V anglickém textu, i v Bibli kralické, stojí doslova: „lidem a národům, a jazykům i králům mnohým“ Zj 10,11b); a je nám dáno zaslíbení:

Ve skvělé společnosti

Pronásledování nebude namířeno proti těm, kteří nemají žádné společenství s Bohem a nemají tedy ani žádnou mravní sílu. Ale naopak, obrátí se proti věrným a Bohu oddaným, kteří nedělají světu ústupky a neřídí se jeho názory, nestojí o jeho přízeň ani uznání. Náboženství, které podává živý důkaz o svatosti, odmítá pýchu, sobectví, lakomství a každou jinou hříšnost, bude světem a povrchními křesťany nenáviděno... Neboť i Ježíš musel snášet nepochopení, a to v mnohem větší míře než my. Jen skutečně hrdinné duše se osvědčí, když budou stát osamoceny, a nakonec si dobudou nehynoucí korunu. (YI 22. května 1904).

Mnozí se nechají svést (1Tim 4,1)

„Mnozí tzv. křesťané - adventisté sedmého dne, jsou pokládáni za spolehlivé a věrné vyznavače. Je to však proto, že pro své vyznání nebyli pronásledováni... Když však přijde den, kdy Zákon Boží bude pošlapán a církví budou otřásat zkoušky, které podstoupí všichni věřící, velká část těch, kdo se pokládají za upřímné, bude svedena klamem a zradí. Tito lidé se pak stanou jako našimi nejúhlavnějšími pronásledovateli.“ (RH 8.6.1897; 6BC 1065)

Jezu, drahý Jezu.

Je - zu dra - hý Je - zu, vě - čně chci být tvým, ti - chý, či - stý,
sva - tý dej ať se - be zřím. Pro - stý vše - ho hří - chu,
prost od svě - ta zlob, srd - ce mé, o Je - zu, jak chceš sám o - zdob.

2. Jezu, drahý Jezu, k sobě táhni blíž,
světa pokušení ať nesvodí již.
Na své pevné skále, rač mne ustavit,
poslušně jak dítko za Tebou chci jít.

3. Jezu, drahý Jezu, touto světa tmou
slaviti chci stále velkou milost tvou.
Potom dej ať vezmu v nebesích svůj díl,
kde jsi svému stádcí město připravil.

